

2

MEDITA- TIONES GRAECANI-

CAE IN ARTEM GRAMMA-
ticam, multò quàm antè hâc castigatores,
autore Nicolao Clenardo.

In eorum gratiam, qui uiua præceptoris uocæ destituuntur,
& literas Græcas suo ipsius ductu
discere coguntur.

PARISIIS.

Apud Christianum Wechelium sub sacro Basillensi,
in uico Iacobæo: & sub Pegaso in ulco
Bellouacensi. An. M.D. XLII.

MEDICAL

PHARMACEUTICAL

PREPARATIONS

FOR THE TREATMENT OF

THE VARIOUS FORMS OF

FEVER AND INFLUENZA

AND ALL THE ACUTE

AND CHRONIC DISEASES

OF THE RESPIRATORY

AND CIRCULATORY

SYSTEMS

PREPARED BY

W. D. KELLY, M.D.

PHYSICIAN IN CHARGE

OF THE

WASHINGTON DISPENSARY

1000 PENNSYLVANIA AVENUE

NORTHWEST, WASHINGTON, D.C.

SOLE AGENTS

W. D. KELLY & CO.

1000 PENNSYLVANIA AVENUE

NORTHWEST, WASHINGTON, D.C.

U.S. PATENT OFFICE

REGISTERED TRADE MARK

W. D. KELLY & CO.

HVMANISS.

SIMVLQVE DOCTISS. VIRO

Iacobo Cantæ, Reuerendissimi D. Cardinalis

Campegij summo cubiculario, Ni-

colaus Cleuardus

S. P. D.

A penumero mihi uenit in mentem, eiusmodi libellum conscribere, qui Græcæ linguae studiosis, post primum Grammaticæ gustum, tanquam præceptoris instar esset, si quando uiuæ uoas penuria laborarent. Atq; id consilij non defuerunt qui probarent: nihil tamen æquè confirmauit, ut tuum, doctissime Cantæ, iudiciū. Cùm enim nuper Bruxellæ de literis ageremus, operæ præcæui futurum credebas, si rudimentarijs istis Tyronibus, scriptor quispiam Græcus ita legendus proponeretur, ut singuli uersus uerborum thematis insignirentur. In illis enim rimandis miserè plerosq; angit, quibus hac ratione scrupuli omnes extimi possent. Ibi me ilico minus iâ propositi pœnitere cœpit, sed quasi oraculi autoritate permotus, inchoatum alioqui opus absoluere statuit, eodè sermè filo, quod tua prudentia demonstrasti. Mitto itaque istuc Meditationes Græcicas, easq; sub nominis tui auspicijs

cijs editas, ut quisquis inde fructus ad studiosam iuuen-
 tutem mauauerit, cum totum propensissime tue uolun-
 tati acceptum ferat, Deumq; precatur, ut quod præte-
 rea de iuuandis bonarum artum studijs animo concu-
 pisti, felicem sortiatur exitum. Mibi artè proffusis-
 simo isto in literatos homines amore, augurari libet,
 & omniuari liat, orbem aliquando sibi gratulaturum,
 de præclaris Iacobi Canthe meritis. Bene uale uir in-
 tegerrime, & Campegam familiam literarum
 gloria, quod strenuè facis, illustrare
 perge. Louanij Anno M. D.

XXXI. XII. Calen-
 das Iulias.

Meditationes

GRAECANICAE IN AR-
te.n Grammaticam, autore Ni-
colao Clenardo.

Grammaticorum præcepta, quæ disandis
linguis destinata sunt, ita demum uti-
litatem adferunt, si & memoria fideli
conseruentur, & iugi meditatione, ad-
hibito iudicio, tanquam renouentur.

Qua quidem in re tantion est momenti, ut hic eos pec-
care potissimû n credam, quiaunque studia linguarû in-
fœliâter auspiciati sunt. Videas plerosq; annos aliquot
in quibusuis passim obseruari auditorijs, noctes diesq;
Grammaticos euoluere, professorum dictata religiosis-
simè describere: & breuiter, omnem (quod diâ solet)
mouere lapidem, ut artis quam sectantur omnes cano-
nes intelligant, cùm interim, tot consumptis laboribus,
ne id quidem sint assequuti, ut uel nonnumum teneât ac-
clinationes, uel uerborum coniugationes. Vsq; adeo
quosdam transuersos agitat inconsulta illa disandi li-
bido, nouorum semper & incognitorum auiditate so-
liata. Itaque non immeritò graues sepe uiri, Paulino
more, illud istis occinere solent, Semper discentes, &
nunquam ad scientiam ueritatis peruenientes. Indi-
gnum enim arbitrantur, preciosi temporis magno di-

spendio, linguam aut Græcam, aut Hebræam affectare, cum tot sint alioqui artes egregie, & mortalium usibus perquam necessarie, in quibus summa cum laude uersari possis. Neq; tamen stultorum mores plus ualere debent, quam prudentum industria. Quin potius errantes in uiam reducere conuenit, & grassanti latius malo presentaneum remedium adferre. Quapropter iam uuper institutionibus in linguam Græcam editis, ubi quicquid eò pertineret, breuiter præcipi, operæ precium me facturum esse credidi, si disapulorum infirmitati, & temerariæ illorum sedulitati, curam consiliumq; pro uirili parte præberent: qui sursum ac deorsum citra defectum uarijs lectitantis auferuntur, multarum quidem horarum iactura, sed fructu exiguo. Atque animum induxi, ut libellum aliquem rudi Minerua conscriberem, ubi Græcarum literarum candidatis, tanquam uocem præceptoris uiuam imitarer, ut haberent qui iam rudimenta peræpissent, quid sequi, quid fugere deberent. Delecta siquidem epistola Diui Basilij, nihil intactum reliqui, quod ad istas minutias pertineret: quæ primò disenda essent, quæ contra in præseus omittenda, & in posterum sepouenda, quam potui fidelissimè demonstrari. Neq; ab hoc instituto duxi alienius esse, uerbulis singulis anxia quadam & barbaræ superstitione suum addere interpretamentum, nihil ueritus, ue in calumniam raperetur, quòd parulis & balbutientibus ipse quoque me balbum præstitissem. Subdidi tamen suam unicuiq; sententia uersio-

onem Latinam, ut eam edidit Budæus, partim ne quis nostris modo conspectis, ineptam, & illatınam interpretationem, ut æquum est, irrideret: partim ut collatis inter se linguis, propria utriusque phrasıs agnosceretur. Placere alijs alia, mihi hæc uisa est Epistola mirum in modum idonea, quæ per omnes (ut ita dicam) syllabas, exactè & diligenter excaueretur: propterea quòd præter elegantissimam dictionem, & dignam uiro graui ueritate, optimis monitis Christianos mores componit, sine quibus perniciosum est, quicquid usquam litterarum edisatur. Proinde cui in animo sedet, nostro consilio niti, ubi summam Grammaticæ compendio paruo fuerit assequutus, nonnumum uerborumque inflexionibus, quantum sat erit degustatis, statim has legat Meditationes, neque aliò se conuertat, priusquam totam Epistolam pertractauerit, & pensitilando uestigandoque sic locis omnibus rationem à se ipse postulauerit, ut àtra moran quicquid occurrerit, diluere possit, nihil inde proferatur uel minimi momenti, quod non ad suum thema tanquam ad originem referre queat. Nam eiusmodi exoratio unum aliquem in libellum conferenda est, ne perpetuò ad eandem reuoluere molestiam. Sed iam, exposita nostri propositi ratione, Basilium ipsum loquentem audiamus, cuius est Epistola ad hunc modum inscripta.

Ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου βασιλείου, πρὸς τὸν ἁγίον Γρηγόριον τὸν θεολόγον, περὶ τῆς κατ' ἐρημίαν Διαγωγῆς.

Epistola Magna Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de uita in solitudine agenda.

Seaßerat uerò Basilius in Pontum, nactusq; locum contemplationi appositum, eòdem Gregorium pellicare studuit, nūsis ad eum literis, in quibus amoenitatem secessus graphicè depingit, & laudat. Cumq; is respondisset, regionis indolem non maguopere spectandam, ubi de lucro pietatis ageretur, & simul uideretur istiusmodi illecebris non adducendus, ut ipse quoque in Pontum migraret: ibi Basilius, occasione oblata, pulcher rimum rescripsit epistolam, quam sic auspiciatur.

Basilius.

Επέγνωρ σου τὴν ἐπιστολὴν, ὡς ὅρα οἱ τοὺς τῶν φίλων παίδας ἐκ τῆς ἐπιφανομελῆς αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς πικρότας ἐπιγινώσκουσι.

Verbum uerbo redditum.

Agnoui tuam Epistolam, ut qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnosant.

Interpretatio Eudæi.

Sic tuam Epistolam agnoui, ut ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspiciam agnosant.

Scholia.

HVnc uertendi ordinem ad finem usque scrui-
bimus, & ubique adiectis scholijs, quoties opus
erit, ad nostras institutiones lectorem remittemus, ad-
scripto paginae numero, eoque minime fallaci. Nam tã-
etsi superiore anno, & ferme primo ab æditione, supra
quatuor milia excusa sint exemplaria, tamen secũ o cu-
ratum est, ut omnes libri paginis inter sese conuenerent.
Quòd si quando presentis opusculi loam atauerimus,
Codiam adducamus, alphabeti literis insignitum, &
additis numeris. Hæc igitur præfati, Meditationes Græ-
cicas incipiamus.

Vox epistolæ prima est ἐπέγνωμι γινώσκω, id
est, nosco, compositum autem ex præpositione ἐπί, est
ἐπίγινώσκω, hoc est, agnosco, secundus Aoristus ac-
tius uerbi γινώσκω, est ἔγνωμι, à uerbo in μι Ter-
tiæ coniugationis γνῶμι, cuius Futurum pri. est γνώ-
σω, à primitiuo themate γνῶ, unde secundus Aori-
stus actiuis ἔγνωμι: ut Διδῶμι, Futurũ Δώσω, Aori-
stus secund. ἔδων, cuius formationem quære in instituti-
onibus pagina 82. Sic à γνῶμι, Futu. γνώσω, Aorist. Versu. 9.
secund. ἔγνωμι, compositum ἐπέγνωμι, ex Præpositio-
ne ἐπί & ἔγνωμι. Abijciunt enim præpositiones ulti-
mam uocalẽ, quoties præfiguntur uocalibus, pag. 27. Versu. 16.

σου τῶ ἐπισολῶ) σου Genitiuus est pronomi-
nis primitiui, secundæ personæ, σὺ, σὺ, tu, tui, &c. Vsur-
pant uerò Græci Genitiuos primitiue speciei, ubi La-
tini per possessiuum loquuntur, tuam epistolam dicen-

tes, non tui epistolam, illi autem σου τὴν ἐπιστολὴν, quamquam & possessivus utantur ἐπιστολὴν τῆς σὺ. ἐπέγνωρ σου) Ex enclitias est σου, ideoq; deslitiui-

Versu. 24. tur proprio accentu, pag. 139. Enclitica uerò non semper accentum remittunt in præcedentem dictionem, sed quandoq; solum ipsum amittunt, ἀτρίδης τε, πᾶς & γε, sic ἐπέγνωρ σου: id quando fiat, sensim ipse obseruabis: reperies σῶμά σου, non autem λόγός σου, rectè tamen διδάσκαλός σου, σώματά σου. Nam uocabula προπρῶτα ὀμῶνα, id est, quæ penultimam acci-
 nescunt, aut προπαραζῆτονα, id est, quæ aauue ante penultimam, ea dictionis Encliticæ suscipiunt accentum, non autè παραζῆτονα, id est, quæ aauue penultimam. Tametsi quod ad accentum pertinet, securum adhuc esse præstat, neque multùm de his rebus angri, priusquam in declinationibus & coniugationibus probè uersatus fueris, & casuum ac temporum terminationes exactè perdidicæris: tum deniq; ad accentus rationem ueniendum erit, & in eo diebus aliquot consumenda meditatio, reliquis omnibus omiſsis, salicet ut ex animo & seriò quod agendum est, agas. Quandoquidem re ipsa comperi, plerosq; in his literis cum plurimum temporis contriuisſent, tamen uix tandem ad eam frugem peruenisse, ut iustam Grammaticæ cognitionem nacti essent, non aliam ob causam, nisi quod statim omnia simul uosse uoluerint, & uulli tamen rei totos sese dedere. Atque illud uel maximè linguis prouebendis impedimento cõsueuit esse, dum uiri alioqui bo-

ni, sed è quorundã moribus hæc studia æstimãt, putantq; linguis singulis sæculum esse tribuendum: cùm tamen si quis recta ratione rem instituat, non modò Græcam & Hebræam sed & Chaldeam & Arabicam ita nosse possit, ut reliquis disaplinois perapiendis nihil prorsus officiant, sed maxime profint. Proinde, ut ad nostrum institutum recurrat oratio, sic formari uelim disaplulum, ut primus labor impendatur declinationibus & coniuagationibus, etiam neglectis accentibus, nisi si quid obiter suapte industria notarit: deinde se in autotore quopiam exercæat, & singulis minutias exactiat, quemadmodum in Epistola præsentis facere cœpimus. Vbi hoc scopo sibi propositio, iam istam partẽ satis assecutus erit, mox alteram curam suscipiat, de accentibus, aut de syntaxi, disimulatis interim illis, quæ huc non pertinet. Itaq; suaserin libellum aliquem huic exercitationi designatum, non semel tantũ euoluere, uerũ toties à capite ad calcẽ usq; perlustrare, quoties nouam prouinciãm capeffas: ita enim futurũ est, ut & uetera quæ iam didicis, relectione confirmentur, & animus præsentis negotio detentus, minus distrahatur alienis.

τὴν ἑπισηολὴν τῆς Ἀκουστικῆς ἑπισηολῆς ἀρτιουλοῦ. Adhibent autem artiuulum fermẽ singulis dictionibus, interdum artitudinis gratia, interdum etiam ornatus causa, de qua Pag. 89.

Versu. 10.

ἑπισηολὴν Ἀκουστικῆς ἑπισηολῆς ἑπισηολῆς. Secunde declinationis, ut ἡ ἀμῆ: τὴν ἑπισηολὴν, ut τὴν ἀμῆν. Artiuulus additus facit demonstrat nomen

genus, numerũ & casum, quod si defuerit, adhibito Lexico planum fiet. Nam ceteri casus cum Nominatiuo principalem syllabam habent eandem: at in uerborum temporibus alia est ratio, propter augmentum. Cum uerò dicatur ἑπισηολή & ἑπισηολῶ accentu a-
 auto, hic grauis positus est τῷ ἑπισηολῶ. Dictiones enim acutæ, nisi ponantur in fine periodi, & sententiam claudant, mutant acutum in grauem ob consequentem dictionem, pagina 136.

Vers. 22.

ὡσαυτ, quemadmodum, similitudinis aduerbium; idem significat ὡς. Est enim in plerisque τωσαυτ adiectio syllabica, ut etiam in articulari subiunctiuo, ὡσαυτ, ἡτωσαυτ, ὄτωσαυτ, pagina 89.

Versu. 9.

Nemo uerò sibi molestiam a se facit, in memorandis aduerbiorum uarijs significandi modis: aut coniunctionum potestatibus, ut norit, quas expletiuas dicere debeat, quas rationales, aut causales. Illud pro partibus orationis, quas uocant indeclinabiles, satis fuerit, ut quando occurrerent in autoribus, significationem & usum obseruet.

Versu. 15.

οἱ qui, articulus subiunctiuus functus officio relatiui, pagina 88. quòd si scribatur sine accentu οἱ, prepositiuus erit, qui non conueniret uerbo ἐπιγινώσκουσι, sed parti ἀπὸ οἱ ἐπιγινώσκοντες, id est, agnoscentes: at οἱ ἐπιγινώσκουσι, qui agnoscent.

τοὺς τῶν φίλων παῖδας) amicorum liberos, inter articulum dictionis regenis, & ipsam dictionem regentem, eleganter collocatur dictio recta cum suo articulo, τοὺς παῖδας τῶν φίλων, liberos amicorum, τοὺς

τῶν φίλων παίδας, amicorū liberos. Sic reliquæ particulae, ut præpositio cum casu, aut aduerbium, uenustè ponantur in medio, ἔρ με δ' ἡμῶν βίον: τοὺς ὄντως καθεύδοντας: cuiusmodi sunt apud Latinos, ubi inter adiectiuum & substantiuum quippiã interscritur: temperatū orationis genus: summam doctoris autoritatē, &c.

τῶν φίλων) articulus indicat esse Genitiuum pluralem, à Nominatiuo tertie declin. ὁ φίλος & amicus, ut ὁ λόγος, τῶν λόγων, τῶν φίλων. Semper uerò Genitiuus pluralis desinit in ων, in omni declinatione, idcoque inde artum nominatiuum non licet colligere, nisi consulto Lexico, aut præptore.

δύς παίδας) proles, liberos, ὁ καὶ ἡ παῖς, τῶν παίδος, Quintæ declinationis, Accusatiuus pluralis τοὺς παίδας, accentū habens in priore syllaba cum tamen Genitiuus παίδος ultimā auat, de hoc pag. 138. Vers 16. aut etiam παίδας ἀρανflectatur, non autem auatur dicendo παίδας, notatū pag. 137. in ἑσώρ ἑσῶτ &c. Versu. 12.

ἐκ τῶν ἐπιφανομύνης) ἐκ & δὲ idem significant, sed hoc ante uocalem, δὲ αὐτῶ ex ipso: illud ante consonantem, ἐκ πατρός ex patre. Præpositionum significati, regimen & usum discas optime legendis autoribus, & doctorum interpretationibus, quales etate nostra duos insignes uidimus, Erasmuum & Budæum. Quòd si aut libebit alieno magis frui labore, non habeo consiliū expeditius, q̄ ut ipsius Budæi cōmentarios, ubi de præpositionibus accuratissimè scripsit, diligenter perlegat, præserti si iã in literis gradior sit, & pluscu-

lum nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus & rudibus commodū erit Lexicon illud, quod uuper Parisiis exaſum eſt opera Gerardi Morrhij, qui ſedulo ſtuduit, ut inuentus in pröptu poſita haberet, & ſuo loco, non modò quæ tradidit Budeus, uerim etiam quæcunq; ex aliorū monumentis apicule in morē collegit.

ἔπιφαινομένη φαίνω, compositum ἔπιφαίνω, ostendo, paſſiuum ἔπιφαίνομαι oſtendor, apparo, re-
 luo, & conſpicius ſum. Nam crebrò paſſiua Græcorum reddimus per neutra Latinorum, aut contrā; licet enim eandem rem diuerſo nominare contingat idiomate, tamen quæ uocantur apud Grammaticos partium orationis accidentia, genus, numerus, figura, & huiusmodi, ea non ſemper conueniunt: ut nos dicimus in plurali, diuitiæ diuitiarum, illi ſingulariter ὁ πλοῦτος, ἡ πλοῦτου: nos deponentis uocæ furor, illi uocæ actiua κλέπτω: ſic non mirandum, cum illi dicant, ἔπιφαίνομαι ſub uocæ paſſiua, nos interpretemur non ſolum oſtendor ſiue uideor, ſed etiam apparo, reluo, & etiam per aram locutionem, cōſpicius ſum. Igitur ab ἔπιφαίνομαι fit partiāpium ὁ ἔπιφαινόμενος, qui oſtēditur, apparens, aut ſi per nomen reddere uelis, conſpicius. Fæmininum ἡ ἔπιφαινομένη, Secundæ declinationis, Genitiuus φηι ἔπιφαινομένης.

ἔπιφαινομένης αὐτοῖς) apparenſe in iſſis. Cōpoſita regunt a ſum præpoſitionis: ἔπι Datiuo iungitur, ſignificans idem quod in, prouinde uerbum compositum Datiuū habet: ἔπιφαίνομαι αὐτοῖς, reluo in iſſis:

nam absurdæ fuerit imitatio, inappareo ipsis, quod uerbum Latinus nō agnoscat, quò factum est, ut in uersione præsentis Epistolæ, non sic uerbum uerbo reddere potuerimus, quin interdum cogremur minus esse ucepti, dum saltem Latinis uoabus uti studemus, etsi peculiarem linguæ phrasim neglexerimus: ideo uertimus apparente in ipsis, non autem inapparente ipsis.

αὐτοῖς) Dativus pluralis pronominis αὐτὸς, de quo pag. 87.

Versu. 6.

ὁμοιότης) ὅμοιο) similis, ἢ ὁμοιότης) similitudo, ἢ ὁμοιότητος. Adiectiua in ος formant substantiua fœminini generis in ὄτης, quorum Genitiuus in ὄτης) παγ. 15.

Versu. ult.

ὁμοιότης) πρὸς τὸ) τεκόντας) obseruabis di-
 ctiones, quæ significant cōuenire, consentire, simulē esse:
 aut contrā, disfidere, dissentire, pugnare, & c. præpo-
 sitioni πρὸς adiungi, exempla notabis ubi inaderint.

πρὸς τοὺς τεκόντας) πρὸς Præpositio, cū Accusat.

τοὺς τεκόντας) τίκτω pario, scand. Aorist. ἔτεκον
 ab inusitato uerbo τέκω, ab ἔτεκον partiapium ὁ τε-
 κών, τῶ τεκόντος, Accusatiuus pluralis τοὺς τεκόν-
 τας, id est, eos qui genuerunt, aut pepererunt, nempe

parentes: quod tamen est nomen non partiapium. Ha-
 bene autem Græcā in omnibus uerbis, omnium tempo-
 rum partiapia: Latini non item, cū sit igitur τεκόν-
 τας partiapium Aoristi, & significat Præteritum, ne-
 cesse est, nos aramloqui per uerbum & relatiuum,
 τοὺς τεκόντας, eos qui genuerunt: nam à uerbis acti-

uis, ut sunt pario, gigno, non fiunt partiapia Præteriti temporis: ideoq; si nolimus adhibere periphrasim, & tamen una tantum uox reddere, uel rationem temporis negligimus, & utimur partiapio præsentis, gignentes, parientes: aut eius loco nomen ponimus parentes, genitores. Idem factum in cæteris, ut si quando Latinum partiapium eiusdem temporis non reperitur, inuenias nomen, quod saltem significatione consentiat, sicut à uerbo κτίρω, Futurum, κτίσω, Aoristus primus ἐκτίσα, Partiapium δ κτίσας qui creauit, pro quo uerte, creatorem.

ἔπιγνωσκουσι) agnoscent, tertia pluralis ab ἔπι-
γνώσκω.

Basilus.

τὸ δὲ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, τῷ τὸ πᾶς κατα-
σκυβῶν, πρὸς τὸ ἐμωοῦσθαι ὀσμῶν ἵνα τῆ ψυχῆ
σὲ εἰς τὸν μεθ' ἡμῶν βίον· πρὶν ἂν πρὶ τῷ τρώου
τὶ μάδοις καὶ φθὶ Διατρωῦς, σὸν ἢ ὄντως δὲ δι-
ανόμα, καὶ φθὶ σῆς ψυχῆς, φθὶ πάντα, τὰ τῆδε
μηδὲρ ἰδε μῶν πρὸς τῷ ὧ ἔπαγγελίαις ἀποκε-
μῶν ἡμῶν μακαριότητα.

Verbum uerbo redditum.

Nam haud magnum esse diare loci structuram,
ad ingenerandum impetum aliquem animo tuo, ad cum
nobis uitam, priusquam de modo aliquid didicaris, &
conuersatione, tuus est reuera sensus, & tui animi, o-
mnia hic nihil faciatis, præ in polliatationibus repo-
sita nobis beatitudine.

Interpretatio Budei.

Nam quòd existimare te ais, magnopere non referre, habitum structuramq; loã, ad acendum in animo tuo desiderium uitæ nobis iam agendæ: antequã compertum quippiam habeas de modo & ratione uitæ nostræ: tuis hic est profecto animiq; tui sensus, qui huius mûdi bona prorsus nihili esse ducas, præut est beatitudo, quam reconditam in diuinis polliatationibus habemus.

Scholia.

τὸ ἄ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.) Sic ordina, τὸ φῆσαι τὴν ἴ τὸ τοῦ κατὰ σκεδὴν μὴ μέγα εἶναι, id est, dicere loã structuram non magnam esse, hoc est, non multum habere momenti. Cæterũ articulus τὸ, iungitur infinitiuo φῆσαι, tanquã nomini. Siquidem infinitiuus siue solus, siue cum casu, nominis uicæ fungitur, idque in neutro genere, & hoc loco tanquã Nominatiuus habetur.

γ) enim, nunquã primũ loam sibi in oratione uẽdiat, ideoq; uertimus per nam: propterea quòd Latini pro articulo τὸ, nihil habent quod ponant, nisi dicãt τὸ γ φῆσαι, ipsum enim dicere, aut, id enim nẽpe dicere: ut apiamus articulum præpositiuũ pro pronomine demonstratiuo, id est, δ pro ἴ το, siquidem hoc interdũ fit, pagi. 88. alioqui si articulum suo more apias, cum Vers 24. nihil Latine respondeat, turpe foret dicere, δ γ φῆσαι, enim dicere, qua propter uertimus, nam dicere.

μὴ μέγα) non magnum, μὴ non, alia significata in præseus omittit, & suo loco disanda duato.

- μέγα) magnum, Adiectiuum neutrū, de quo pag. 102. Sæpe a terius generis substantiuo additur adiectiuum neutrū, τὸ ἢ τόπου κατασκευῶν εἶναι μέγα, id structuram esse magnum, ueluti substantiue, hoc est, rem magnam, aut magni esse momenti, magno opere referre, ut Budæus uertit.
- Verſu. 7.
- Verſu. 6. εἶναι) esse, Infinitiuus ab εἰμί sum, pag. 112. φῆσαι) Infinit. Aor. prim. ab indiat. ἔφησα, ut τύψαι, ab ἔτυψαι: cur ergo non φῆσαι ut τύψαι accētū acuto? Iam monuimus, non aliud esse agendum prima lectione huius epistole, q̄ ut αἰσῆ, Ἔ temporū, Ἔ p̄sonarū terminationes rimaremur: Ἔ uides terminatione consentire φῆσαι cū τύψαι, utrūq; in α. Quod ad αααηῆ attinet, αἰ in huiusmodi solit haberi pro breui, pag. 137. longa uerò ante breuem finalem circumfleſtitur, itaq; scribendū non φῆσαι, sed φῆσαι, pag. 137. in ἐσῶς ἐσῶτος Vſitatū uerò thema huius infinit. φῆσαι, εἰ φημι, de quo pag. 116. Nec tam significat dico, quān̄ puto Ἔ profiteor: utrunq; explicat Budæus, τὸ γῶ φῆσαι nam quòd existimare te ais.
- Verſu. 18.
- Verſu. 12.
- Verſu. 26.
- Verſu. 4. ab imo. τὸ ἢ τῶς κατασκευῶν) de articulo dictionis regentis Ἔ recte, uide notata Codicæ A 12. in τὸν ἢ τῶν εἰλωρ παῖδας.
- τόπος) locū, ὁ τόπος Θ, Tertie declin. τὸ τόπος. κατασκευῶν) structurā, ἢ κατασκευῆ, Secū. declin. πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι τῆ ψυχῆ σου) ad ingenerandum animo tuo. Gerundijs Ἔ Supinis Græci carent, in quorū locum subeunt Infinitiuus, adiectis articulis neu-

tri generis, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, hoc est, ut rudius lo-
quamur, ad ingenerare, id est, ad ingenerandum, aut
causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundium in
di uel dum, ferme effiat Infinitium adiuuicula prepo-
sitionis πρὸς.

ἐμποιῆσαι) Infinit. primi Aor. actiui, ab ἐμποιέω
indo, ingenero, iurasa faao, quasi intus faao, uel inesse
faao. Capiatur simplex ποιέω, et per crasim ποιῶ, pri-
mæ coniugationis arcansflexorum. Futur. ποιήσω, Ao-
rist. prim. ἐποίησα, Infinit. ποιῆσαι: unde compositum
ἐμποιῆσαι, ab ἐμποιέω, ex præpositione ἐν, migrā-
te u in μ, propter π sequens. Quo modo uerò se ha-
beant præpositiones ἐν et σὺν in compositis, uide pa-
gm. 133. in uerbo συζήτησθαι.

Versu. 9.

Quoties inderit uerbum compositum, ut faalior sit
temporū formatio, tolle præpositionē, et exatito sim-
plex, ut modò scanius in Infinitiuo ἐμποιῆσαι.

ὄσμῶ (ὄσμι) desiderium aliquod, et impetum: nam
hoc propriè uox significat, ueluti cum animus aliquò
fertur, et aliquid agere gestit, odio uel amore proco-
catus. Nominatiuus est ἡ ὄσμα, Secunde declinationis,
Accusatiuus τὴν ὄσμῶν, ut τὴν ὄσμῶν.

ὄσμι) Accusatiuus singularis foemini generis, No-
minatiuus τῆς, ὄσμι, ὄσμι, ὄσμι, quod habes pagm. 16.

Versu. 16.

Quanquam si quis rectè peræperit ordinem, quē se-
cuti sumus in Quinta nominum declinatione, faalè in-
uenerit omnia, uel nobis tacentibus. Primò scripsimus
quæ desinerent in uocalē, nēpe α, ι, υ, ω: nā nullū nomē

Quintæ declinationis desinit in aliquam reliquarum uocaliũ, ε, η, ο, deinde sequitur finita in consonantẽ, nec ullum desinit in aliquam istarum consonantiũ, β, γ, λ, ζ, δ, κ, λ, μ, π, τ, φ, χ, sed in unam reliquarum, nempe, υ, ζ, ρ, σ, ψ, quas quiuq; consonantes uariæ præcedunt uocales aut diphthongi, hoc ordine, αϖ, εϖ, ηϖ, ιϖ, οϖ, ουϖ, ωϖ, in litera ζ, non uocalium facimus discrimina, sed uarias adscripsimus terminationes Genit. ui κ⊙, γ⊙, χ⊙, pro affinitate trium inter sese mutarum, tenuis κ, mediæ γ, aspiratæ χ: sequitur ας, ες, ης, ος, υς, ως: deinde ας, ες, ης, ος, υς, ως, ους, υς, ως: subduntur quæ in duas desinunt consonantes, λς, υς, ςς: ultimò quæ in duplicem ψ desinunt, ubi similiter ut in ζ, nou uocaliũ habita est ratio, sed genitiui ϖς, βος, φ⊙, pro tribus aliis unitis, tenui π, media β, aspirata φ. Hunc ordinem quisquis obseruabit, statim nouerit, ubi quærendum erit, quicquid occurret de nominibus Quintæ declinationis.

Est autem hoc nomen ὕς, ex Eucliticis, quæ proprio desinuntur accētū, pa. 139. ὄρμηρ ὕνα, pro ὄρμη ὕνά
 Versu. 27
 Enclitica enim quandoque non remittunt suum accentum, sed tantum perdunt, ut notatum Codicis A 10. in uocæ ἐπέγνωρ σου. Sic ⅈ Enclitica disyllaba, quandoq; remittunt, ἀνδρωπόρ ὕνα, quandoq; tantum perdunt, nempe si præcedat πῦσιώμειορ, id est, dictio cuius ultima circumflectitur, ποιῶ ὕνα, aut ὀξύτορορ, id est, dictio, cuius ultima est acuta, καλόρ ὕνα, sic hoc loco, ὄρμῶ ὕνα: in cuiusmodi ablatu est accentus

è uocæ ἄνω, nec tamen dictio præcedēs ullum habet accentum, præter natium & proprium. Et in istis non obtinet Canon ille de accentu acuto, qui ob consequentiam migrat in grauem, ut notatū Codicæ A 11. in ὠδὸς ὁλῶ. Nam si Encliticum serualet accentum, scriberemus, ὄρμῶ ἄνω: acutus enim ob consequentiam mutatur in grauem: at ubi encliticum accentum perdit, acuta dictio præcedens manebit acuta, ὄρμῶ ἄνω, nõ autem per grauem, ὄρμῶ ἄνω.

Versu. 3.
ab imo.

ψυχῆ σου) animo tuo, ἢ ψυχῆ, ἢ ψυχῆς, τῆ ψυχῆ
Secundæ declinationis, ut ἢ ἡμῶν, ἢ ἡμῶν, τῆ ἡμῶν.

οὐ) Genitiuus à σὺ pronomine, de hoc Codicæ A 9.
in οὐ τῆ ὠδὸς ὁλῶ, & in ἐπέων σου, Codicæ A 10.

Versu. 4.
ab imo.

εἰς τὸ μετ' ἡμῶν βίον) præpositio εἰς, cū Accusatiuo, εἰς βίον ad uitā, Budæus ὄρμῶ εἰς τὸ βίον, hoc est, uerbum è uerbo, impetum ad uitam, uertit desiderium uitæ. Non enim Interpretis officium est, anxiam quadam religione numerare uoculas, & syllabis assidere, sed Latinis auribus satisfacere, & Græcicas figuras quàm maximè fugere, ad quod nihil æquè cōduat, atq; ratio copie, in qua quisquis crit bene uersatus, is faillimè præstabit rectum Interpretem.

Versu. 3.

Interpretis
officium.

τὸ μετ' ἡμῶν βίον) infirmioribus obsecuti, reddidimus, ineptissimè, ut arnerent, quid cui responderet, hoc pacto, εἰς τὸ μετ' ἡμῶν βίον, ad cū nobis uitā. Articulum enim τὸ, qui uariis modis explicari potest, tanquàm negleximus, & Scholis ipsum declarandum reliquimus. Itaque articulus qui affiat præpositionem

cum casu, reddetur commodè aliquo adiectiuo, τὸν μετὰ
 ἡμῶν βίον, agendam nobiscum uitam, pagm. 145.

Versu. 20

μετὰ ἡμῶν) apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν, pag-
 gina 7. Græci autem hic à Latinis dissentiunt, naturalitè
 præpositionis ordine seruato, dicentes μετὰ ἡμῶν cum
 nobis, pro quo Latini nobiscum, Cæterum μετὰ, cum,
 Genitiuum habet: at μετὰ post, accusatiuum.

Versu. 10

ἡμῶν) Genitiuus plur. à pronomine ἐγὼ, pag. 86.
 βίον) ὁ βίος) uita, tertie declinationis.

Versu. 1.

πρὶν ἄρ μάθοις) priusquam didiceris: πρὶν ante-
 quam, priusquam.

ἄρ μάθοις) hæc coniuunctio ἄρ, nunc est potentia-
 lis, οὐκ ἂν φάσκει, nequaquam dicas, hoc est, haud possis
 dicere, nunc planè, uacat. Vide Budæum in Commenta-
 rijs lingue Græcæ, ubi usum explicat, & quibus modis
 iungatur. Tu interim quoties obuia fuerit hæc particu-
 la, securus negligere tanquam oiosam, donec in istis lite-
 ris plus roboris collegeris. Multa dissimulanda sunt, ut
 loco & tempore disantur commodiore.

πρὶ τὸ τρόπου) de modo, præpositio πρὶ cum Geni-
 τήτου) Nominatiuus ὁ τρόπος, ut ὁ λόγος, ma-
 sculinum est, quod inspecto discas Lexico: siquidem Ge-
 nitiuus τοῦ τρόπου conuenit utrique generi, siue dica-
 tur ὁ τρόπος, siue in neutro τὸ τρώπων, ut τὸ ζυ-
 λον: utriusque enim Genitiuus esset τοῦ τρώπου.

À uerbis quorum penultima est ε, deducantur nomina
 conuerso ε in ο, λέγω dico, λόγος sermo: τρέπω
 uerto, τρόπος) mos, modus: item aliud τρώπων) mul-

tatio, ut ab ἐπιπέλλω, id est, mando, mitto Epistolam, sit nomen fœmininum ἐπιστολή, id est, Epistola: nam latinitate donatum est.

τι) aliquid, neut. à cōmuni τινός, ἄνθρωπος, hoc est, aliquis, quispiam, uel quidam, quæ tria Græca unica uoce dicunt.

τι μάθοις) aliquid didiceris, noris. Budæus adiuutus præsidio copie, uersionem fecit speciosiore, dum pro didiceris, uertit, compertum habeas.

μάθοις) μάθων δάνω disco, secundum Aori. capit à μαθήω inusitato: unde Futur. μαθήσω, Aor. prim. ἐμάθηκα: secundus, ἐμάθοις, abijādo ex Aoristo primo penultimam uocalem cum consonante sequente, nempe ης, de hoc pag. 65. Ab ἐμάθοις Optatiuus est Versu. 22. μάθοιμι, μάθοις, ut ab ἔτυπον fit τύποιμι, τύποις.

κα) σ, coniuñctio copulatiua. Quomodo discende partes orationis indeclinabiles, scriptum Codicæ A 12. Versu. 10. in ὡσπερ.

κα Διαγωῆς) Διάγω dego, uitam traduco, à Διά σ ἄγω, reiecta ultima præpositionis uocali, propter uocalem sequentem, pag. 27. Ab ἄγω σ cōpositis uerbalia fiunt, adiectione syllabæ γή, ἄγω, ἀγωγή, σωάγω σωαγωγή, εἰσαγω εἰσαγωγή: sic à Διάγω fit Διαγωγή, id est, institutum uitæ, σ uiuendi ratio.

σὸν ἢ ὄντως) σός, σή, σόν, tuus, tua, tuum, pronomen possessiuum, pag. 86. Scribitur hîc σόν graui accentu propter sequentem dictionem. Codicæ A. 11. in ἐπι Versu. 3. σολήρ: quòd si poneretur in fine iustæ sententiæ, iam ab imo. accretur, Διοκώμα, δὲ σόν.

24 MEDITATION. GRÆCAN.

Versu. 5. ἢ ὄντως) est reuera, ἢ Imperfectum ab ἐμι pag. 112. sed crebrò ponitur pro præsenta ὅτι, sic ἔδει pro Δεῖ, ἐχρῆν pro χρῆν.

Versu. 27. ὄντως) profecto, reuera, aduerbium à genituo plurali παρπαρῖj uerbi substantiuui, ὄν, ὄντ, ἢ ὄντων, uin 9 ὄντως, pag. 89.

Versu. 12. Διανόημα) sensus, à Διανέω, simplex νοέω, Futurū νοήσω, Præt. act. νενόηκα, Pass. νυνόημαι, unde uerba-
le τὸ νόημα, pagina 95. ablato iucremento, & uerso
μαι in μα: cōpositum, Διανόημα. Ut uerò facilius sit
thematis inquisitio & utilior, memores esse conuenit,
unde tempora formentur, & sensim tanquā per gradus
sursum ascendamus ad originem, donec inuentum sit
præsens indicatiui modi: est enī thema hoc pacto, Διὰ
νόημα, reiçæ præpositionē, erit νόημα uerba-
le in μα: quod sit semper à præter. pass. prima persona, sublato
augmento: erit igitur νόημα à νενόημαι: porro præter.
passiuum formatur ab actiuo, uertendo φα in μμαι,
χα in γμαι, uel κα in μα: fuerit ergo νυνόημαι ab
actiuo νενόηκα, ubi autē κα in Præt. desinit Fu. in σω,
nisi sit quiete coniugationis, proinde Futurū erit νοή-
σω: uam in Quinta coniugatione dicere νοήσω contra
exuonem est, qui præscribit penultimam Futuri Quin-
te coniugationis esse breuiandam, & aliòqui si Futurū
esset νοήσω, Præsens esset νοήνω, quod nusquā appare-
bit in Lexico, relinquatur igitur Futurum νοήσω, id
quod proficiatur à præsen. Tertie coniugation. νοήλω
νοήδω, νοήτω: aut Quarte νοήζω, νοήσας, siue νοήτ-

τω: aut Sextæ νοῖω: aut Primæ ἀραμφlex. νοέω, νοῶ,
 aut Secundæ νοάω νοῶ, siquidem omnium istorum Futu-
 rū esset in σω, uerūm uillum eorum ostendat Lexicō
 præter νοέω. Hanc thematis rimā diuā diligenter ob-
 serua: parat enim mirā faalitatē, ut statim occurrat ori-
 go, unde tempora manare queant, de hoc uide pa. 135. Versu. 25.

ὅτι σὺ ψυχῆς) & tui animi, hic utitur posses-
 siuo pronomine, σός, σή, σόν, tuus, tua, tuum: fœmininū
 ἡ σή, Genitiuus ὅτι, σῆς: poterat uti primitiuo Genitiuo
 σου ὅτι ψυχῆς, hoc est, ut uetusto more loquamur, tis
 animi, pro tui animi, siquidem Græci Genitiuos primi-
 tiuæ spectant, μου, σου, ὄν, ἡ μῶν, ἡ μῶν, σφῶν, etiam
 actiue & possessiue capiunt: apud nos aut̄ mei, tui, sui,
 nostri, uestri, tantūm passiue: actiue autem & possessi-
 uē usurpant ueteres mis, tis, sis, nostrum & uestrum.
 tria, mis, tis, sis, exoluerunt nostrū & uestrum tantūm
 partitiue capiuntur, uterq; nostrum, quilibet uestrum.

ψυχῆς) ἡ ψυχῆ, ὅτι ψυχῆς, Secundæ declinationis.

τ̄ πάντα τὰ τῆς ἡδε μὲν ἡδε μὲν) ordina sic,
 ὅτι μὲν ἡδε μὲν πάντα τὰ τῆς ἡδε, nihili facien-
 tis omnia hic, subaudi posita. Interpretes non malē hunc
 loam extulit per secundam personam, hoc modo, qui
 huius mundi bona prorsus nihili esse ducas, tamen ge-
 nitiuus ὅτι ἡδε μὲν referendus est ad substantiuum
 quod præcedit, νεπε τ̄ σῆς ψυχῆς, tuus inquit, hic est
 profectō, animi; tui sensus, ψυχῆς, inquam, hoc est,
 animi uel anime, ὅτι μὲν ἡδε μὲν, hoc est, nihili
 esse duantis, aut quæ nihili esse duat. Partiapium

enim uariè redditur, nunc aduersum quiddam indicans, nunc causam explicans, ut hoc loco, τὸ μηδὲν ἰθεὺς μένης, nihili ducētis, quæ nihili esse ducat, hoc est, ut quæ, aut quippe quæ nihili esse ducat. Proinde quæ per participia Græcis effertur, nos latinitate donabimus per eiusmodi coniunctionem, quæ cōmodissimè fiat ad sensum.

πάντα) omnia, ὁ πᾶς, τῷ παντός, ἢ πᾶσα, ὅτι πᾶσης, τὸ πᾶν, τῷ παντός. Accusatiuus pluralis neutri generis, τὰ πάντα, accentu in priore, licet Genitiuus

Versu. 16. sit παντός, non πάντ & , uide pagm. 138.

τὰ τῆδε) Articulus aduerbio iunctus, mutat ipsum in adiectiuum, χθές heri, ὁ χθές hesternus, ἢ χθές hesternus, & ita per omnes numeros & genera, pagm.

Versu. 22 144. Aut in isto articulo participiū intelligitur uerbi substantiui ὄν, ὄντα, ὄντων; aut aliud quippiam, quod loco & sententiæ congruit, seruata generis, numeri, & assus ratione. ἐκεῖ, illic, ὁ ἐκεῖ, qui illic est, habitat, ambulat. & cætera, οἶκοι domi, aduerbialiter: τοὺς οἶκοι, intellige, ὄντας existētes, hoc est, domesticos, sic, τὰ τῆδε intellige ὄντα, aut aliud quod quadrat, id est, quæ hic fiunt uel geruntur, quæ in hoc mundo sita sunt, & cætera. Est autem τῆδε aduerbium sub forma Dativi foeminini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habentq; α uel η diphthongum impropriad, δημοσίᾳ publicè, ἰδίᾳ priuatim, βίᾳ uiolenter, παρρησίᾳ confidenter, liberè, sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῶ, ὅπῃ, κρυφῆ, προυδῆ, ἐκῆ, ἡσυχῆ, κομιδῆ, πολλὰχῆ, πάνταχῆ, διπλῆ, τριπλῆ, τε-

τρεῖς ἀλλή, πέντε ἀλλή, τὰν τῆ, ad eundem modū τῆδε
 quod fit ab articulo præpositiuo, ὁ, ἡ, δ, qui aduētū par-
 ticulæ Δε, capitur pro demonstratiuo, pa. 88. ὁδε pro οὗ Vers. 24.
 τοῦ, hic, ἡδε hęc, unde Dat. τῆδε huic, ἔ aduerb. hic.

μηδὲρ) nihil, ὁ μηδεὶς, ἡ μηδεμία, δὲ μηδὲρ, pa. 15. Vers. 17.

ἄδε μλύκ) τίθημι, pag. 69. pass. τίθεμαι, part. ὄ Verfu. 10.
 δέ μλύκος, ἡ ἄδε μλύκ, Genitiuus ὄλι ἄθε μένκς, id est,
 ponentis, faciētis, ducentis. Apud Atticos citim passi-
 uis capiuntur actiuè, ἔ alioqui deponētalia ἔ media
 uerba idē habēt præsens ἔ Imperfectum cū passiuuis.
 Porro τίθειδὲ hoc loco significat idē quod λογίζειδὲ,
 id est, duāre atq; existimare, μηδὲρ τίθειδὲ, nihili faci-
 re, μικρὰ τίθειδὲ, parua habere, ὕσσορ τίθειδὲ post
 habere, παρ' οὐδὲρ τίθειδὲ, pro nihilo duāre, nihil
 faciēre. Verū ista persequi nō est præsentis instituti, tātū
 illud studiosos adolescentes admonitos uelim, si lingue
 Græce proprietatē ἔ elegantē uocabulorū usum tene-
 re desiderēt, ut cōmentarios Budæi summa cura per-
 legant. Reperient enim incredibilem quēndā thesaurū
 unde ad copiosè scribendum reddentur instructissimi.

πρὸς τὴ μακαριότητα) ad beatitudinem, nihili du-
 centis, inquit, ad beatitudinem, hoc est, præut est beati-
 tudo: capitur πρὸς, ut apud Comiciam præpositio ad,
 nihil ad nostram hanc, id est, præut uostra hęc est for-
 mōsa, οὐδὲρ πρὸς τῶ ἐμετέρων τὰν τῶ.

ἐν ἐπαγγελίαις) in polliatationibus: adiectiuum,
 diuinis, Interpres expliandi causa apposit.

ἐπαγγελίας) A uominibus in ὅ tam substantiuuis

ἣ ἀδικεῖται deducantur substantius in ἰα, κακὸς malus, κακία malitia, ἄγγελος nuntius, ἀγγελία, res que nuntiatur, ab ἀγγέλλω nuntio, cuius compositū ἔπαγγελέλλω ex præpositione ὦν, ἔ in uox deponentali ἔπαγγέλλομαι promitto, hinc ἐπάγγελθαι, unde ἔπαγγελλία Scandæ declinationis, Dativus pluralis ταῖς ἔπαγγελίαις.

Versu. 6.

ἀποκειμένῳ uerbum κἔμαι, πραγμᾶτις cōpositum ἀπόκειμαι residuo, repositus uel depositus sum part. ἀποκειμένῳ repositus, fœmininū ἢ ἀποκειμένῃ Scand. declin. Accusatiuus τὴν ἀποκειμένῃ. Nec mirretur quis, quod uerbū præsentis tēporis ἀποκειμαι uertitur repositus sum, ἔ itē partiāpiū ἀποκειμένῳ præsentis temporis per præteritum repositū, uide notata Co. A14. ἢ uox ὦν φανόμενης. Neq; præterea hic laborandum est, ut quia uerbum κἔμαι nobis occurrit, totam illius ediscas coniugationem, sed

Versu. 4.
ab imo.

ubi excusso accus. ἀποκειμένῳ, ad ipsum thema peruenieris, nempe κἔμαι, hic sistendū erit, nec ultra præsens tempus progrediendū. Id quod in omnibus obseruabis, ne longius curam extendas, quàm præsens locus postulauerit. Si quis occurreret obliquus, non quiescendum nisi reperto Nominatiuo, si ipse inaderit Nominatiuus, aut thema uerbi, non scrutabimur anxie que inde tēpora deducantur. Ceterum quia ad consummatū Grammaticum pertinet, etiam illa tenere, que posteriore parte nostrarū Institutionum carptim scripsimus, que inapiuntur, pag. 90. consultum uidetur, non

Versu. 26.

quidem

quidem ea solian ediscere, ut sparsim in exantiendo libello quoriam obuia erunt, sed huic quoque rei postea tempus suum tribuere, et à capite ad calcem usq; perlegere serio studio, haud aliter atque feceris in præceptione primorum rudimentorum.

ἡμῖν) nobis, Datiuus pluralis ab ἐγώ.

μακαριότητα) ὁ μακάριος, inde ἡ μακαριότης
 φη) μακαριότης, inde in νοσά ὁμοιότητος, Codicis
 A. 15. Actusatiuus τὴν μακαριότητα.

Versu. 10

Εγώ δὲ ἂ μὴ ποιω̄ αὐτὸς ὡ̄. ἡ ἐχάλας ταν-
 της, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, γράφειν ἀχίωομαι. κατέ-
 λιπον μὲν γὰρ τὰς ἐν ἄσει Διατριβάς, ὡς μυ-
 ρίων κακῶν ἀφορμὰς, ἐμαυτὸν δὲ οὐπω̄ ἀπολι-
 πῶν ἢ Διωήθω.

Ego uerò quæ quidem facio ipse in solitudine hac nocte et die, scribere erubescō: dereliqui quidem enim in urbe occupationes, tanquam sexcentorum malorum causas, me ipsum autem nondum derelinquere potui.

Equidem scribere ad te non sustineo præ pudore, quæ in hoc extremorum finium recessu interdum noctuq; ago: tamen enim urbis occupationes pro derelicto habui, ut sexcentorum malorum causas, me tamen nondum ipsum etiam habere pro derelicto quini.

ἐγὼ δὲ) coniunctio, δὲ, uariè redditur, autem, uerò, ceterum, porrò, sed, tamen, imò, rursus, contra, quin potius, ut sententia postulat.

ἂ μὲν ποιω̄) ἂ artiadus subiuuctiuus, neutri pluralis, pag. 88. μὴ est coniunctio, ποιω̄ ἂ ποιεω̄ ar-

Versu. 19.

anflexum primæ coniugationis.

Versu. 6. ἄνδρες) ipse, pronome aptū tribus personis, pag. 87.

ἡ ἐξ ἁλῶν) in solitudine, ἡ ἀπὸ γενιτιο.

ἐξ ἁλῶν) ἢ ἐξ ἁλῶν, Secunde declinationis, genitiuus ἡ ἐξ ἁλῶν per uocalē α, quod desinat in α purum. Cur aut scribatur genitiuus ἐξ ἁλῶν per ᾶ ar-

Versu. 24. anflexum, notatū pag. 137. Interpres ἐξ ἁλῶν uertit, extremorum finium reassu: significantur enim hac uo-
α prædia ab urbibus semota, reassus, & solitudo ab hominum strepitu remota, ab ἐξ ἁλῶν extremus.

ταύτης) demonstratiuum, οὗτος hic, ἄντι ἡ ε,

Versu. 21. Genitiuus ταύτης, pag. 86.

Νυκτὸς καὶ ἡμέρας) nocte & die, tempus colloca-

Versu. 11. tur in genitio, pag. 142.

Versu. 2. Νυκτὸς) ἢ νύξ nox, ἡ νυκτὸς noctis, pag. 14.

Quoniam in huiusmodi sat fuerit indicasse Nominatiuum, quo conspecto, facile cognouerit lector, quomodo Genitiuum & reliquos casus querere debeat: non ignorans, quem ordinem in reansendis terminationibus obseruauerimus, de quo Codice B 3.

Versu. 6
ab imo.

ἡμέρας) ἢ ἡμέρα, Secunde declinationis, Genitiuus ἡ ἐξ ἁλῶν, quia exit in ῥα.

ἡ ἀπὸ γενιτιο) Infinitiuus presentis temporis, ut τύ-
παι, ab Indiatiuo ἡ ἀπὸ, quod cum sit thema, sisten-
dum est, nec extra propositum inquirenda sunt reliqua
tempora. Codice B 12.

Versu. 8.

ἀιχάωμαι) ἀιχάω de decoro, pudescio, suffum-
do pudore, ἀιχάωμαι pudescio, erubescio, suffundor

pudore, habes thema, ne longius angaris, ut reliqua rimeris tempora, sed hic s' sis.

Ceterum quæ uerba passiuæ uocis, ut est ἀιχάωμαι sint reuera uerba passiuæ, quæ aut deponentia, & actiuo carentia, lectione autorū, ut pleraq; alia, discendum est. Interpres ἤαπερ ἀιχάωμαι uertit sic, scribere ad te non sustineo præ pudore, quod speciosius est & numerosius, quàm si uerbum uerbo reddidisset, scribere erubescō, pro uno uerbo ἀιχάωμαι, id est, erubescō, substituit multa per periphrasim, non sustineo præ pudore. Quemadmodum autem rationes copie plurimum ualent, ad parandam uersionis elegantiam, ita & omnibus locis magni sunt usui, & ijs potissimum medentur incommodis, quæ adfert linguarum illa proprietatis & phrasim. Proinde si quis expeditum & elegantem Interpretem præstare studeat, sermonis ubertatem sibi com pareret, & tanquàm in numerato, positumq; ob oculos habeat quicquid Erasmus de hoc genere præcipit, uir præter alias dotes innumerat, hac ad miraculū usq; suspiciendus, quòd ita Græca in Latinum uertat, ut nullum Græcitatatis uestigium adpareat, idq; ea fide, ut nec sententiæ quid addat, nec detrahat: cumq; nihil minus spectet, quàm ut totidem uerbis reddat, tamē incredibile quadam dexteritate plerumque assequitur, ut à tra sensus iacturam, dictionum tamen numero respondere uideatur: hoc credo maximè fretus, quòd scribēdi usum iā meditatam habet, quomodo in quamuis faciē formanda sit oratio. Quo factum est, ut illius in-

terpretationes, præterquàm quòd Græcicas figuras nusquam redoleant, hoc etiam eximium præ multis aliis sibi possint assumere, quòd tanquam fontes Latini esse credantur, non autem è Græcis fontibus hauriri. Sic uerò interpretem agere, & numeris omnibus interpretis fidem præstare, neque tamen alium quàm ipsum uideri argumenti autorem, id demum absoluti artificis est. Equidè pro mea tenuitate non possum doctissimos uiros in hoc negotio uersatos inter sese committere, & de unoquoque censuram ferre, sed tamen omnibus candidatis linguæ Græcæ non dubito consiliū dare, ut huius uiri uersiones diligentissimè perlegant, exantiant, & imitari conentur. Alia in aliis eminent, neque omnia sunt in omnibus illustra, interpretem fidelem, Latinum, & elegantem, facilem, & commodum in uariis periclitatum, nisi nobis exhibuit Erasmus, nemo unquam est exhibiturus.

ἤσπερ ἀχάωμαι) Valde usitatus est Græcis infinitiuus, ubi nos gerundijs utimur & supinis, ut di-
 Versu. 26. ximus Codicæ B 2. in uoæ πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι, uerim
 & alioqui, quemadmodum apud Latinos, ærta quædā uerba gaudent infinitiuo, ita & apud Græcos βούλωμαι λέγειν, uolo dicere, οὐ τολμῶ ποιεῖν, non audeo facere &c. horum est hoc loco ἀιχάωμαι ἤσπερ, erubesco scribere.

κατέλιπον) λείπω linquo, secund. Aor. ἔλιπον, πραγµα 31. sic ἂ κατὰ λείπω compositum, id est, derelinquo, secund. Aorist. κατέλιπον, non κατὰ ἔλιπον:

quia ἔλιπον ināpitur à uocali, pagina 27.

Versu. 16.

Μ) nusquam non obuia sunt hæ duæ cōiunctiones, Μ) quidem, δὲ uerò, utimurq; ipsis diuidendi gratia, ut sententiam à sententia, membrum à membro discernamus, ac priorem locum uendicat sibi μὲν, posteriore δὲ. Quamuis autem creberrimū sit δὲ, nullo præcedente μὲν: rarissimū tamen est Μ), quin postea subdatur uel δὲ, uel alia quæpiam coniuñctio, quæ alteram sententiam continet priori respondentem, ut cui sit uel affinis, uel diuersa: itaq; hoc loco prior sententia est, κατέλιπον Μ) ἃ τὰς ἐν ἄσει Διαξίβας, &c. subiūgitur altera, ἐμαυδὲρ ἢ ὄπω ἀπολιπὲρ ἠδ' ὠνήθω. Ceterum Budæus pro Μ) & ἢ, posuit tametsi, tamen, quæ duo minus Græcitatē sapiunt quàm illa priora.

γ) enim, de hac coniuñctione diximus Codicæ B. I. Versu. 18.

Et quæ præterea nobis denuo ac sæpius occurrent, ea sat erit semel declarasse: uocis uerò significatum altera uersio facillè monstrauerit, aut adhibitum Lexicon.

τὰς ἐν ἄσει Διαξίβας) articulus τὰς afficit præpositionē eū casu, de quo Cod. B. 5. in uocæ τὸν μεδ' ἢ- Versu. 3. μῶρ βίον, uerti poterat, in urbe oblatas, aut datas, ab imo, aut per relatiuū, quæ in urbe offerebātur, quæ in urbe mihi dabantur, quibus, cū in urbe agerem, inuolui & implicari solebam: nam hic sensus est, sed breuitatis studiosus compendiò dixit, urblas occupationes.

ἄσει) δ' ἄσει, τὸ ἄσει & sine crasi, pagina 99. D4. Versu. 18. tuus uerò ἄσει crasim admittit, ἄσει, si non à Nominatiuo ἄστου, artè ab inusitato nomine Primæ decli-

nationis cōtractorū, δ' ἄσος, τ' ἄσεος, τῶ ἄσει ἄσει, ut τῆχος, quemadmodū non solum dicitur Δόγυ, sed & τ' δ' ὄγος, τ' δ' ὄγεος, δ' ὄγος, τῶ δ' ὄγει δ' ὄγῃ, ut πείχῃ.

Διατίθεισιν) τίθειω, scand. Aorist. ἔτριβον, compositum Διατίθειω, scand. Aorist. Διέτριβον: unde verbale ἢ Διατίθει, scand. e declinationis, Accusatiuus pluralis, τὰς Διατίθεισας. Multa sunt uerbalia, quæ seruiant characteristicon scandi Aoristi, Διέτριβον, ἢ Διατίθει.

ὧς) tanquam, ut, ueluti. alla significata suo seruentur loco. Cauent uerò studiosi, ne uocabulorū significationes inquirant, quo tēpore sunt in Grammaticis occupati præceptionibus, quæ in re plurimum sepe uerò peccantur: deinde iactis fundamentis, ubi ad autorum lectionem sese contulerint, si non aderit Interpres, consurgendum ad Lexicon, sed uerbi significatū illud modò tractent, & quāntū dabitur in memoria reponant, quòd loco præsentis satisfaciat: reliqua si fieri potest, ne legant quidem: quòd si Scriptorē probè sibi uideantur intelligere, uel uia præceptoris uocæ freti, uel fida aliqui aduti in interpretatione, stultum est à Lexicis petere consiliū, in quibus ut omnia tradantur plainissime, etiam quæ uocis usum prolatis exemplis ostendant, tamen ieiuniora minusq; uiuida sunt, neque tam penitus hæret, ut quæ ipse tibi legendis autoribus paraueris.

μυζῖων) τὰ μυζία, multa & innumera, pro quo Latini sexanta, numerus finitus pro infinito, Genitiuus pluralis τῶν μυζίων.

κακῶρ) ὁ κακός, ἢ κακὴ, δὲ κακόν, malus, mala, ma-
lum. Genitiuus plur. neut. gen. τῶν κακῶν malorum.

ἄφορμάς) ἢ ἄφορμή, Secundæ declinationis, τὰς
ἄφορμάς Accusatiuus pluralis.

ἐμαυτῶν) meipsum, pronomen compositiū, pag. 87. Versu. 11.

ἔνδον) nondum, πῶσιν) tanquam adiectio syllabica, sic
μῆτις) ita apud nos syllaba dum, in nouum, necdum,
quiddum, haudum.

ἄπολιπῆρ) λείπω, secund. Aorist. ἔλιπῶν, Infin.
λιπῆρ, sic à composito ἀπολείπω, secund. Aorist. ἀ-
πέλιπον, Infinit. ἀπολιπῆρ.

ἠδυνῆδω) δύναιμι possum, uerbū deponēs Se-
cund. coniung. in μι, à primitiuo δυνάω. Futu. Δυνή-
σω, Præ. Act. δεδύνηκα, Pas. δεδύνημαι, δεδύνη-
σαι, δεδύνηται. Aorist. primi. ἠδυνῆδω, Ἔ Auticè
ἠδυνῆδω: mutant enim augmentum syllabicū in tē-
porale, pag. 104. Nemo uerò miretur, nos in rimando
thematē, aut formando tempore, multa proferre quæ
non sine reaptā, neque enim quæ reapta sint, reapse-
nuit, sed quomodo unumquodq; formetur.

Versu. 12.

ἀλλ' ὁμοίος εἶμι τοῖς ἐν θαλάσῃ ὑπὲρ ῥῆι καὶ
δρ πλῆρ ἀπειρίας ἀπολυμνώσις καὶ ναυῶσις.

Sed similis sum in mari præ arca nauigationem in-
experientia percumbibus ἔ nauiscentibus.

Similiterq; illis affectus sum, qui nauigandi insolenti-
tes, nauisca perditè afflictantur.

ἀλλ' ὁμοίος) ἀλλὰ ὁμοίος, apostrophos, pag. 7. Versu. 9.
Vfuste doabit quæ uocales desint, ubi assidua lectio-

ne didiaris, ἀλλὰ non ἀλλό, & ita in reliquis. Budaeus ἀλλὰ uertit q; nam hæc coniuuctio uaria significat, nec tantum est aduersatiua.

ὁμοιός ἐιμι) similis sum, rectè uertit similiter affectus sum. Tentabis ipse memor copiae, ueni aliter quoq; reddi queat, ita uobiscum agitur, perinde res nostræ sese habent: & breuiter, quæcunque uocæ similitudinem æqualitatemq; significant, tibi in mentem ueniant, & quod optimum duxeris, id ponere libit.

Versu. 24.
Versu. 6.

ἐιμι) accentum hoc loco remittit in præcedentē dictionem: est enim Enclitica, pag. 139. Ceterū cōiugationem huius uerbi substantiui ἐιμι habes pag. 112. sed quia hic præsens tempus occurrit, id est, thema, non est neesse ad reliqua descendere, ut antè monuimus.

Codi. A. 12.
Vers 4.
ab imo.

τοῖς & c. ἀπολλυμένων) inter articulum, τοῖς, & participium ἀπολλυμένων, interseruntur aliquot particulae, de quo satis iam scriptum est in præcedentibus.

ἐν θαλάσῃ) in mari, præpositio ἐν am Datiuo θαλάσῃ, cuius est nominatiuus ἡ θάλασσα Secundæ declinationis.

ὑπὲρ φθι κτλ τὸν πλοῦν ἀπειρίας) sic ordina, ὑπὸ φθι ἀπειρίας, præ inexperientia, κατὰ τὸν πλοῦν ἀρὰ nauigationem, uel in nauigatione: aut sic, ὑπὸ ἀπειρίας præ inexperientia, ἀπειρίας inquam, φθι κατὰ τὸν πλοῦν, quæ est ἀρὰ nauigationem, quæ inter nauigandum contingit, explicando articulum φθι, ut maximè quadrat, nec est aliud ἀπειρία κατὰ τὸν πλοῦν, inexperientia ἀρὰ nauigationē, q̄ inexpe-

rientia nauigandi, proinde interpretatus est totā hanc
particulam duabus uocibus, nauigandi insolentes, apta
uocē, ut apud Comiciam, quid tu Athenis insolens?

ὕπρ) πρᾶ, cum Genitiuo, ὕπρ) Διόυς, πρᾶ metu.

Ἠ) τὸν πλοῦν) in nauigatione, ἀρᾶ nauigationē
hoc est, inter nauigandum, præpositio cum Accusat. uo.

πλοῦν) πλείω nauigo, hinc ὁ πλόος nauigatio, ut
ἀ) ἔξω fit ἔξω) ⊕, Codicē B. 6. in uocē τρώου.

Contrahitur autem hoc uomen ὁ πλό) ⊕ πλῶς, Ac-
cusatiuus πλόος πλοῦν, pagin: 97.

Versu. 8

ab imo.

Versu. 23.

ἀπειρία) πῆρα experientia, inde ἀπειρ) ⊕ in-
expertus: nam α) est σερικῶς μόριος, id est, priuatiua
particula, sciens ē Substantiuo Adiectiuum, quod rei
priuationem significat, μοῖρα, pars, ἀμοιρ) ⊕ ex-
pers, φόβ) ⊕ metus, ἀφοβ) ⊕ intrepidus: sic ἀπει-
ρα fit ἀπειρ) ⊕, unde substantiuum ἡ ἀπειρία φ) ἀ-
πειρία, Scandæ declinationis, siquidem ab Adiecti-
uis in ⊕ fiunt substantiua in ία, κακός malus, κακία
maltitia, ut notatum Codic. B. II. in ἔπαγγελία). Nec Versu. I.

tamen analogia freti, conabimur quæuis ἀ) quouis de-
ducere, sed spectandus est autorum usus, magnus ma-
gnitudo non magnitas: contrā, pius pietas, non itē pie-
tudo: iustus iustitia, non iustitas, nec iustitudo: sic apud
Græcos φίλ) ⊕ φίλία, amicus amicitia, non item κα-
λός καλία, pulcher pulchritudo.

ἀπολυμνίως) (ναυῶσι) pereuntibus ex nau-
scātibus, pro quibus Budæus, qui nauisea perditē affli-
ctantur, Partiapii alterum mutauit in uerbum eiusdē

temporis, & relatiuū: deinde uocē unam duabus reddidit per periphrasim, pro nauſcare, afflictiari nauſca: pro altero participio ἀπολλυμῆναι substituit aduerbium perditē: ut contra pro ἀπολλυμῆναι, perduē afflictiantur: pro ναυῶσι, Ablatiuum nauſca. Faciamus periculum num alio quoque pacto uertere liceat: qui nauſca percunt, quos miſerē cruciat nauſca, qui perditē nauſca torquentur, quos perditē grauat nauſca, quos ad interitū uſque nauſca premit, qui perditē uexantur nauſca, quos infeſtat & perdit nauſca, quibus nauſcæ moleſta perniciem adfert. Quanquam iſta partim liberiora ſunt, quam pro officio Interpretis, tantum ostendēdam hoc modo uiam putauī, qua ratione eruenda ſint, quæ ſtudioſis huius rei conducant, ut ubi diſtione latiſſimē pluribusq; uerbis explicauerint, ea demum ſeligant, quæ cōpendio ad ſententiam proximē uideantur accedere.

ἀπολλυμῆναι ὀλλω, compositum ἀπολλω, unde Actiuum in μι, ἀπόλλυμι, Paſſ. ἀπόλλυμαι perdor & pereco, Partic. ἀπολλύμεν & tertiæ declinationis, Datiuus pluralis τοῖς ἀπολλυμῆναι, qui regitur à nomine ὅμοι & nam ut Latini, ſic & Græci ſimilitudinis adiectiuo tribuunt Datiuū. Et quod ad illa communia ſyntaxeos capita ſpectat, ſeruē idem obtinet apud utroſque: quapropter in Inſtitutionibus noſtris iſta perquam paucis & carptim attigimus, & quod diſcipulus tam in ludo Latino pæpiſſet, id ne cōmemorare quidem uolumus, rati nos operam perditu-

ros, si doctum & memorem admoneremus.

ναυῶσι (π) ναυῶσι, crasis ναυῶ, Part. ὁ ναυῶ-
 ἄωρ, & ναυῶοντι & ναυῶοντι, crasis ναυῶων-
 τι, Dativus pluralis τοῖς ναυῶσι, reiectis literis ν τ,
 ex Dativo singulari pag. 18. Scribitur autem ναυῶσι Versu. 19.
 per ν in fine, de quo pag. 26. & 102. Versu. 19.

οἱ & μεγάλα & πλοῖα θυγατρῶν, ὡς πο Versu. 25.
 λῶν ὅρ σάλου πρεχομύω, κἀκῶν ἐπὶ τὸ λῆμ
 βον ἢ δ' ἀκάλου μεταβάλλοντες, πανταχού ναυ-
 ῶσι καὶ ἀποροῦται συμ- ἔρχεται γὰρ αὐ-
 τοῖς ἢ ἀνσίω & ἢ χολῆ.

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanquam
 multam iactationem prebente, & illinc in lembum aut
 acutum transeuntes, ubique nauscant & herent: trans-
 greditur enim cum ipsis molestia & bilis.

Namq; illi magnitudine nauigij offensi, tanq̄ uehemē-
 tius succubentis, in lēbum aut nautalam eū trāsilierint,
 sic quoq; non se aus à nausea laborant, nimirum mole-
 stia ipsos ac bile quò trāsierint auq; comitantibus.

οἱ qui, Articulus subiūctiuus, p quo Interpres nāq;
 illi, siquidem Relatiua sepe numero causam indicant.

μεγάλα τὸ μέγεθ & magnitudo, & μετέθε &
 & μεγάλοι, & per crasim μεγάλα, ut τίχθ, Pri-
 mie declinationis contractorum.

πλοῖα) ὅ πλοῖον, & πλοῖον, Tertiae declinationis.

θυγατρῶν) θυγατρῶν indignor, indignan-
 ter fero, offendor, Dativus iungitur, tertia pluralis, θυ-
 γατρῶσι, cui additur littera ρ, de hoc pag. 26. Versu. 19.

ὡς πολλὴν ὄρσάλορ πῆρομύω) tanquā multam iactationem præbenti, qui Dativus refertur ad casum μεγέθει, indignantur navis magnitudini tanquā præbenti multā iactationem, id est, ut quæ, siue quippe quæ præbeat multam iactationem.

Verfu. 2.

πολλὴν) Accusatiuus Nominatiui πολλῆς, de quo pagina 102.

ὄρσάλορ) ὁ σάλος Tertiæ declinationis, iactatio in mari, undarum et fluctuum agitatio, quæ dum in navim irruit, solent vectores huc atque illuc quassari, et in utraque navis latera protrudi.

πῆρομύω) præbenti, efficienti. In eadem significatione plurima vel Actiue proferuntur, vel Passiue, horum est πῆροω et πῆρομαι præbeo, participium ὁ πῆρομύω. Sate interpres pro πῆροειδὲς σάλορ, id est, præbere et efficere iactationem et agitationem, usus est verbo succutere. Nam proprie succutere, aut quod receptius est, succussare dicitur equus, qui sic graditur, ut sessorem concutiat, et equus ipse Succussor adpellatus est, et Succussarius à succussatione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaque id verbi ad turbulētiam navigationem accommodavit, quoties in vasto nauigio vector haud aliter concutitur, atque sessor à succussatore. Accusatiuum autem πολλὴν expressit adverbio vehementius, πῆρομύω πολλὴν ὄρσάλορ, præbenti multam iactationem, mutavit in vehementius succutientis, quanquam si anxie superstitiosi esse volumus, vertendum est non succutientis, sed succutenti: par-

tiārium enim πῶροχομλῶ tribuitur Datiuo, μεγέθει, non Genitiuo πλοίου, nisi fortè Budæus Genitiuū legit πῶροχομλῶ πλοίου, succutientis nauigij, non autem μεγέθει πῶροχομλῶ, magnitudini succutientt. Boni consulat lector curiositatem, quæ quum tam pulchrè constet sensus, dubio procul iniqua foret, nisi nobis propositum esset etiā in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorumq; hæsitantiæ sic mederi, ut quauis amoliremur remoras.

κἄκῃδεμ) crasis pro κἢ ἐκῃδεμ & illinc, pag. 111. Versu. 18.

ἐπὶ τὸν λέμβον) ἐπὶ præpositio, ὁ λέμβος Ter-
tia declinationis.

ἢ δ' ἀκάλορ) ἢ aut, hæc littera uaria significat, ut uariant illius spiritus & accentus.

τὸ ἀκάλορ) genus est nauicula piscatorie.

μεταβαίνοντες) part. plur. ἀ μεταβαίνω tráscō.

πανταχῶ ναυῶσι) πανταχῶ ubiq; ναυῶσι nau-
sco, tertia plu. ναυῶσι, per crasim ex ναυῶσι. hic
autem uerbū est ναυῶσι, supra uerò partiārium Da-
tīui plur. qui uocā consentit cum tertia plurali, pag. 81. Versu. 7.

ἀπορέωντ) ἀπορέομαι hereo, perplexus sum, Ter-
tia plur. ἀπορέοντ, crasis ἀπορέονται, ut πορέονται.

συμμετέρχεται ἃ αυτοῖς) simplex ἔρχομαι, cō-
positum ex μετὰ, μετέρχομαι, deinde altera præ-
figitur præpositio σὺν, nec tamen dicitur σὺν μετέρ-
χομαι, sed συμμετέρχομαι, migrante uin μ, ut Co-
dix B 3, in uocā ἐμποῖσαι, tertia persona singularis Versu. 6.
συμμετέρχεται, ut τύπεται.

Verfu. 23. Cōposita uerò ex σὺν gaudent Datiuo, pag. 142. sic hoc loco συμμετέρχετο αὐτοῖς, cum eis transit, nisi ineptare uelis & dicere contrātransit eis, pro eò quod est, unā aut pariter cum eis transit. Budæus uertit quò transierint atq; comitantibus per Tmesim, pro quocū que transierint: comitantibus.

Mutauit quoque Interpres orationis faciē, dū in locum uerbi cum coniunctione causalī, substituit Ablatiuū, pro nam comitatur, dixit comitantibus: propterea quòd ablatiui absolutè positi crebrò causam reddūt, unde & particulam adiecit, nimirum.

ἀκσίμα) ἀκσίμας molestus, iniuandus, ἀκσίμα molestia. Suidas interpretatur ἀνορεξία, id est, si ita loqui liceret, inappetentia, quū stomachus destituitur appetitu: quod ijs contingit, qui nauigationis impatientes nauscāt.

χολικ) bilis, & pro ira capitur, unde præssit Δυχορροῦσι, indignantur, stomachantur, offēsi sunt. Obseruabis hoc loco, non pertinere ad Interpretem, ut periodi, membri, aut inasi rationem habeat, sed ut atq; uisum erit, aut structure Græca sermonis omni ex parte respondeat, aut periodum in membrum, membrū in inasum redigat, aut contrā geminam periodum transjerat in unā. Verbi gratia, Budæus si exactè singula tantum spectasset, ac non potius uniuersam sententiā animo cōcipisset, tres absoluisset, ut habet Græcus, periodos, hoc modo: Nam illi magnitudine nauigij offēditur, tanquā uehementius succutentis. Deinde in leuibum aut nauiculam quum transilierint, sic quoque uon

seciùs à nauſea laborant. Nam moleſtia ipſos ac bilis quò tranſierint auq; comitantur. Vides hic tria eſſe pronunciatà, quæ tribus abſoluta ſunt uerbis, offendũtur, laborant, comitantur: perinde atq; in Græcis tres periodi totidẽ conſtant uerbis, Δυχορδαίνουσι, ναυλιώσι, συμμετέρχετη, quæ tria ad uniuam translata ſunt periodum, uultu ſermonis nõũhil immutato, quò duo uerba Δυχορδαίνουσι & συμμετέρχετη reddit per participia, offenſi & comitantibus.

Atq; hæc uariandi figura, lætanti alioqui & frigenti orationi mederi ſolet: quandoq; enim Græca rectè habent multis diſtincta periodis, ubi Latinus ſcriptor uinuſ acris erit, niſi membrorũ & incisorum potiùs feratur uultitudine, q̄ clauſularum: eſt ruruſ ubi contra fieri præſtiterit, ut plauſibiliores ſint multe ſententiæ paucis grauate mēbris, q̄ periodus iuſto prolixior & obſurior, quæ omnia is deũũ noſſe poterit, quiſquis & optimos quoſq; iuterpretes præſiũs exauſſerit, & ipſe quoque ſeſe in uertendis Græcis exerauerit, idq; non oſatanter ac atra iudiciũ, ſed tanq̄ in præoptis poſitis rationibus, quot tandẽ modis ſingula uerti queant, quouo pacto uerbũ nunc Partiaplo, nunc Adiectiuo reddatur. Partiapium interdũ Verbo, interdũ Nomine: oratio Actiua in Paſſiuam conuertatur, aut conerà, & ita in cæteris omnibus ad maium ſit uariandi forma.

τοῖς τοῖς ὄσω ἔ τ δ ἡμέτορομ τὰ γὰρ ἔνοικα
πάδη συμπεριφέροντες, πωταχού μετὰ ἡν ὀ-
μοίωμ θορνωμ ἔσμυ. ὡσε οὐδὲρ μέγα, ὄδ ἔρη-

μίαν ἀπὸν ἀμεῖδα τὰν τῆς.

Tale igitur quiddam est nostrum: nam domesticas perturbationes simul aransferentes, ubique cum similibus tumultibus sumus, itaque nihil magnam solitudine lucrati sumus hac.

Huiusmodi igitur quiddam nobis contigit, qui domesticas perturbationes quoquo aransferentes gentium, ubique locorum perinde uersamur in tumultu, quare non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

Verſu. 27. τὸ τοῦτο) tale, neutrum in op, de quo pag. 90.

ὁω) igitur, ergo, coniunctio nunc illatiua, nunc continuatiua.

Verſu. 16. U) quiddam, neutrum ab infinito nomine τῆς ἁνὸς, de quo pag. 16. destituitur autem proprio accentu, quod

Verſu. 24. sit Enclitiam, de quo pag. 139. nec tamen ipsum remittit in præcedentem dictionem οὐ̄: nulla enim syllaba geminum sortitur accentum: igitur οὐ̄ scribendum unico accentu, at in σῶμᾱ & duplex est: syllaba namq; μα proprium nullum habet, ideoq; locum tribuit accentui partiiale U: quod si dictionem Enclitiam præasserit syllaba proprium accentum. possidens acutum, isq; ob consequentiam migret in grauem, ut θεὸς & ἄνθρωπος, rursum reponetur acutus, si Encliticum proprio destitueris, θεὸς ἄνθρωπος, non autem θεὸς ἄνθρωπος.

C) Et, etiam, quoque, uerti posset, huiusmodi igitur nobis quoq; contigit, nisi quod u) multis locis abundat, de quo uide Commentarios Budæi, in quibus plenif-

simè doct usum partium orationis indeclinabilium.

ὁ ἡμέτερον) nostrum, pronomen possessiuum, huiusmodi, inquit, quiddam etiam nostrum, subaudi, est: crebrò enim uerbum substantiuum intelligitur, quum alioqui apertus est sensus. Capitur autem nostrū substantiue, id est, res nostra, sine negotium nostrum, pro quo Interpres dixit, nobis contigit. Licet tibi quoque sic uertere, ad hunc igitur modum nostræ quoque res sese habēt, neque uerò aliter nobiscū agitur, in eiusmodi igitur statu res nostræ quoque sunt sitæ, ad eundē rerum statum nos quoque redacti sumus, eodem nimirum ferme loco res quoq; nostræ consistunt, &c.

ἔνοικα πᾶδι) domesticas perturbationes, ὄικ) domus, ἔνοικος domesticus, quasi dicas, in domo existēs. Plurima uerò præpositiōnum aduinculo formantur Adiectiua, aut quæ tanq̄ Adiectiue capiuntur, cuiusmodi sunt ea quæ officium aliquod significant, aut functionem, & muneris altius administrationem, quorum quidem nominum tanta est copia, ut nulla sint Lexica numerandis omnibus absoluta. Quum sint enim Græci in omni compositionis genere felissimū, nec tam arctis conclusi spatij ut Latini, nullus unquam futurus est modus, qui nouis conannādis uoābus statuatur, sed pro re nata, & licuit semperq; licēbit sata compositione recēns & nuper exorta signare.

πᾶδι) ἢ πᾶδι) Primæ declinationis contractōrum, ἢ πᾶδεος. Plur. τὰ πᾶδεα, & per cras. πᾶδι. συµπῆριφῆγοντες) Si Latiniis æqualis permittere-

46 MEDITATION. GRÆCAN.

tur audacia, uerterent concurrentes, sed aures non ferunt. Itaque quoties istiusmodi occurrunt, quæ ad uerbum commodè $\sigma\omega$ uenire reddi nõ possunt, ut fermè contingit in Græcorum compositionibus, spectare conuenit sententiam, $\sigma\omega$ illã uerbis assequi uel diuersissimũ: uim præpositionis $\sigma\omega$ sic exprime, anã nobiscum concurrentes: nam quod addit Interpres, quoquò gentium, non ad significatum præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit $\sigma\omega$ ornatu.

$\sigma\upsilon\mu\pi\acute{\alpha}\rho\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$) $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$: adde præpositionẽ $\pi\epsilon\grave{\rho}\iota$, $\omega\sigma\tau\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$: præfige alteram præpositionẽ $\sigma\omega$, sed migret u in μ , $\sigma\upsilon\mu\pi\acute{\alpha}\rho\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$: unde partiapium $\sigma\upsilon\mu\pi\acute{\alpha}\rho\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\mu$, $\tau\omega\sigma\upsilon\mu\pi\acute{\alpha}\rho\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu\tau\omicron\varsigma$, plurale $\delta\iota\sigma\upsilon\mu\pi\acute{\alpha}\rho\iota\phi\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$.

$\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}\tau\eta\omega\delta\omicron\mu\omicron\iota\omega\mu\theta\omicron\varsigma\upsilon\beta\omega\mu$ $\epsilon\sigma\mu\lambda\upsilon$) cum similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus: pulchrè Interpres, perinde uersamur in tumultu. Genitiuum $\delta\omicron\mu\omicron\iota\omega\mu$ expressit aduerbio perinde: $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}\delta\omicron\varsigma\upsilon\beta\omega\mu$ dixit in tumultu: pro uerbo $\epsilon\sigma\mu\lambda\upsilon$, posuit uersamur.

$\delta\omicron\mu\omicron\iota\omega\mu\delta\omicron\varsigma\upsilon\beta\omega\mu$) Nominatiuus singularis $\delta\omicron\mu\omicron\iota\omicron\varsigma$ $\delta\omicron\varsigma\upsilon\beta\omega$ Θ Tertie declinationis.

Versu. 13. $\epsilon\sigma\mu\lambda\upsilon$) sumus, ab $\epsilon\iota\mu\iota$ sum, pag. 112.

$\omega\sigma\tau\epsilon$) itaque, quia propter, quare.

Versu. 17. $\omicron\upsilon\delta\grave{\epsilon}\rho$) nullum, nihil, ab $\omicron\upsilon\delta\grave{\epsilon}\iota\varsigma$, pag. 15.

Versu. 7. $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$) neutrum á $\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\varsigma$, pag. 1102.

$\epsilon\grave{\rho}\kappa\mu\acute{\iota}\alpha\varsigma$) $\eta\epsilon\grave{\rho}\kappa\mu\acute{\iota}\alpha$, $\theta\eta\epsilon\grave{\rho}\kappa\mu\acute{\iota}\alpha\varsigma$, Secunda declinationis.

Versu. 21. $\tau\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$) Nomina. $\acute{\alpha}\upsilon\tau\eta\varsigma$, Genitiuus $\tau\alpha\upsilon\tau\eta\varsigma$, pag. 86.

$\acute{\alpha}\omega\omega\acute{\alpha}$

ἀπὸ ὠνάμεθα) tolle prepositionē ἀπὸ, manet simplex ὠνάμεθα pro ὠνησάμεθα p̄ συναρπην, ut scriptus pag. 124. Igitur ὠνάμεθα est Aoristus pri- Versu. 10.
 mus medius pro ὠνησάμεθα, cuius singulare ὠνησά-
 μῳ, Ab Aoristo actiuo ὠνησα, Futur. ὠνήσω, praesens
 ὄνέω per ο, quod ratione augmenti uertebatur in ω.
 Ceterum dum istiusmodi ratione uerborum themata
 querimus, nihil nos offendit, quod per quae decurrimus
 tempora, crebro sint inusitata. nec enim hoc hic agitur,
 ut sciamus, receptum themate sit ὄνέω, an potius uer-
 bum in μι, ὄνημι, cuius paratur uia quae temporum
 formationes demonstrat.

οὐδὲρ μέγα φησὶ ἐρημίας ἀπὸ ὠνάμεθα ταύτης) gaudet hoc uerbū Accusatiuo cum Genitiuo. Accusati-
 uus significat fructum et emolumentum quod percipi-
 mus. Genitiuus autē id unde fructus proficiat. Idem
 fit in uerbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco utrūq;
 usurpauit, τί μὲν ἄ, inquit, σὺ ἀπολαύσῃς τῶν ὄρων,
 τί δὲ ἄρ ἀπόναιντο τῶν σὺ κάλλεος αὐτοῦ; quānam
 fructuum percipies ἐκ τῶν ὄρων? quid uero boues conse-
 quantur emolumentum ἐκ τῆς tua pulchritudine? Interpres pro
 Accus. οὐδὲρ μέγα, posuit non magnopere aduerbia-
 liter, non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

ἂ μὲντοι ποιῆσαι ἔδει, ὅθεν ὑπερξερὶ ἡμῶν τῶν
 ἰχνῶν ἔχεσθαι τὴν πρὸς σωτηρίαν καθήκοντα μέ-
 νου (εἰ ἄρα γὰρ φησὶ δέλα ὀπίσω μου ἐλθεῖν,
 ἀπαρησάσθω ἑαυτῶν, ὅρα πῶς τὸν σταυρὸν αὐ-
 τοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι) ταύτῃ ὅστις ἐν ἡσυχ-

χίρα ὅρνοῦ ἔχει παρὰ τῆς προσήκει.

Quæ uerò facere oportebat, & unde liauit nobis uestigijs hære ad salutem præeuntis (si quis enim, inquit, uult post me uenire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me) hæc sunt: in quiete mentem habere conari conuenit.

At uerò quæ facta à nobis oportuit, unde q̄; auspicandum fuit ei, qui uestigijs hære uoluit eius qui nobis salutis uiam præiuit (si quis, inquit, ponit me uenire uult, abiuret semetipsum, & tollat suam ipse crucē, & sequatur me) hæc ferè sunt. Iam primum mentem pacatam habere conueniebat.

ἡλύτοι) at uerò, uerum, aduersatiua coniunctio, hoc loco respondet coniunctioni ἡ, quæ nullò autè prææssit, ἢ ἡλύτοι αὐτὸς & c. nam post ἡλύ, ut scripsimus Codicæ C. 1. in uocæ μεν, sermè sequitur δέ, aut alia quæuis coniunctio, posteriori sententiæ aut membro seruiens: hic prior oratio ubi ponitur μεν, statum rerum Basilij continet: altera quæ effertur per ἡλύτοι, declarat quid ipsi agere conueniebat.

Versu. 2.

Versu. 4.

Versu. 22.

ποιεῖν) infinitiuus à uerbo ποιεῖω, ποιεῖω, pag. 52.

ἔδει) oportebat, impersonale Δσ̄ oportet, pag. 123. finge uocem personalem, & cape tertiam personam, Δέω, Δέεις, Δέει, & per crasim Δεῖ. Imperfectum ἔδει, ἔδει, ἔδει, crasis ἔδει: est enim impersonale Actiue uocis.

ὅθεν) unde, è quibus, aduerbium.

ἴσχυει) simplex ἄσχω, Futur. ἄσχω, Aorist. pri.

ἦρξα, cōpositū ὑπάρχω, Fut. ὑπάρξω, Aor. pri. ὑπῆρξα, ὑπῆρξας, ἠπῆρξε, quod uerbū Infinitiuo iunctū tanquā impersonaliter accipitur, pro contingit, licuit, euenit, ὑπῆρξεν ἔχεις, licuit hærere: fortè Basilii scriptū reliquit ὑπῆρξεν ἄρι: id est, licuisset. In exemplari Aldino deest hæc uox ὑπῆρξεν: sed tantū excusum est ὄθει μῖπ τῖ ἰχνῶν ἔχεις, unde nobis uestigijs hærere, quod nescio an secutus sit Budæus, interpretatus in hunc modum, undeq; auspicandum fuit ei, qui uestigijs hærere uoluit, & c. quasi quippiam subaudiendum putarit, ὄθει unde, & ἔ qua re, subaudi proficiatur, ἔχεις τῶ ἰχνῶν, hærere uestigijs: quanquā alioqui ab ijs auspicari conuenit, unde licet rem assequi.

ἡμῖν) nobis, Dativus pluralis ab ἐγώ, pagi. 86.

Versu. 4.

τῶ ἰχνῶν) Genitiuum esse plural. indicat articulus τῶ, sed quum quiuus Genitiuus pluralis desinat in ων, & articulus τῶ sit omnis generis, aut præptore opus est, aut Lexico, ut discas Nominatiuū esse τὸ ἰχνῶν uestigium, primæ declinationis contractorum, τὸ ἰχνῶν, τῶ ἰχνῶν, crasis ἰχνῶν.

ἔχεις) Infinitiuus ab ἔχομαι hæreo, postulat Genitiuum.

πρὸς σωτηρίαν) ad salutem, σωτήρ, seruator, τῖ σωτήρ, unde ἡ σωτηρία salus; nam quemadmodum à Nominatiuis in ὦ fiunt substantiua in ἰα, κακὸς ἡ κακία, Codicè B II. in uocè ἐπαγγελίαις: ita ἔ à Genitiuio desinente in ὦ quandoq; huiusmodi fiunt nomina in ἰα, ut τὸ σωτήρ, ἡ σωτηρία Scandæ decli.

καθηγη(αμένου) Genitiuus est. Ordo est, ἔχεδν
 πῶν ἰχνῶν τοῦ καθηγησομένου πρὸς σωτηρίαν, hæ-
 rere uestigiis eius qui præiuit ad salutem. Nominatiuus
 ὁ καθηγησάμενος, partiāpiū à primo Aoristo me-
 dio καθηγησάμενος, primus Aoristus Actiuus esset κα-
 δηγήσομαι, Futur. καδηγήσω, præsens καδηγέω: ue-
 rion solum est receptum in uocæ passiuæ siue mediæ κα-
 δηγέομαι, crasis καδηγούμαι, Primæ coniugationis
 ἀρανflexorū: tamen quoties hæc uerba deponentia
 siue communia sunt exatienda, formabimus omnia tē-
 pora more actiuorum ἑ παθiuorum, quamuis non sint
 recepta, ideoq; à καθηγησάμενος sursum ascēdemus ad
 præsens usq; καδηγέω, sed Lexicon docebit tum um re-
 ceptum esse καδηγέομαι, quod est compositum ab ἡ-
 γέομαι. nam η̄σ̄ perdit ultimum α, quia uerbum in-
 apitur à κοαλι, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in δ,
 καδηγέομαι, non κατηγέομαι.

Ceteron deponētium uerborum tempora quedam fi-
 unt ut in passiuis: quedam ut in mediis, quod usu ma-
 gis distet quàm præceptis.

Est autē καδηγούμαι, idē quod præco, præceptor
 sum, hinc καθήσεμῶν autor, præceptor, qui rē instituit.

ἢ ἕς) si quis, τις aliquis, Encliticam est, ἑ ἀαενῆ
 remittit in præcedentem syllabam ἢ, quæ ex se ἀαενῆ

Versu. 22. nullum habet, auisimodi ἑ alia scripsimus, pag. 139.

Versu. 26. γὰρ φησὶ) φημι dico, tertia persona φησὶ, pag. 116.

Versu. 26. estq; ex Encliticis, ἑ accētū destituitur, pa. 139. Est au-
 tem locus quem citat Basilus, Lucæ capite nono, nisi q

ibi additur hæc particula, καὶ ἡμέρων, id est, quotidie.

Δελεῖ) uult, prima persona Δέλω, uolo.

ὁπίσω μου) post me, aduerb. est cū Genitiuo: Γρα-
κοῦν quædam aduerbia per præpositionem reddimus.

μου) Genitiuus ab ἐγὼ, destituitur accentu tanquam
Encliticum.

ἐλθῆν) ἐλενθω, secundus Aoristus ἦλυθον, συν-
ωρε ἦλθον, Infinitiuus ἐλθῆν, pag. 107.

Versu. 5.

ἀπὸν καὶ ἄθω) tolle præpositionē ἀπὸ, manet ἀρνη-
σάθω, Aoristus primus mediū Imperatiui, ut τυλά-
θω, secunda persona ἀρνησαι, ut τυλαί, Indicatiuus
ἀρνησάμην, Aorist. primus actiuus esset ἦρνησα, Fut.
ἀρνήσω, præsens ἀρνέω, sed receptum est deponēs ἀρ-
νέομαι: inde ἀπὸν νέομαι abnego.

ἑαυτὸν) semetipsum, pronomen compositum, pa. 87. Versu. 14.

ἀράτω) αἶρω tollo, Fut ἀρῶ. Aorist. prim. ἤρα, Im-
peratiuus ἄραρον ἀράτω, ut τυλῶρον τυλάτω.

σαυγὸν) ὁ σαυγὸς crux, Tertiæ declinationis.

αὐτῷ) ipsius, crebrò reperies αὐτῷ pro αὐτῷ, quod
per apheresin dicitur pro ἑαυτῷ, pag. 88.

Versu. 2.

ἀκολουθεῖτω) ἀκολουθέω sequor, Datiuum regit,
pag. 142. Imperatiuus ἀκολούθει, ἀκολούθειτω, C.

Versu. 18.

per crasim ἀκολούθειτω, ut ποιεῖτω ποιεῖτω, pa. 52. Versu. 16,

μου) Datiuus ab ἐγὼ, ex Encliticis est, accentu a-
rens.

ταῦτά ὅστιν) ταῦτα hæc, neutrum plurale prono-
minis οὗτο C, pag. 86. Iungitur uerbo singulari, Versu. 18.

Versu. 17,

pag. 140.

Verſu. 6.

ἔστι) est tertia singularis ab ἐμί sum, pa. 112. est q̄;
ex Encliticis. Scribitur autem ἔστιν per ν more Attico,
qui p̄sonis in iota finitis addunt ν, siue sequatur uoca-
lis, siue consonans, siue absoluta sit sententia, siue non,
idq̄; receptissimum in Ecclesiasticis scriptoribus.

ἐν ἡσυχίᾳ ἔχειν) ἔχω habeo, Infinitiuus ἔχειν ha-
bere, ἐν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budæus paratā ha-
bere, ἡ ἡσυχία quies, Secundæ declinationis, Datiuus
ἡσυχίᾳ per α diphthongum impropriam: ἐν in, præ-
positio iuncta Datiuo ἡσυχίᾳ.

Verſu. 23.

τὸν νοῦν) Accusatiuus. Nominatiuus ὁ νοῦς, cra-
sis νοῦς, pagm. 97.

πειράσθαι) πειράομαι nitor, conor, tento, Secūde cō-
iugation. aramflex. Infi. πειράεσθαι, crasis πειράσθαι.

προσῆκει) conuenit, impersonaliter, Præsentis tem-
poris, ἀ πρὸς ἑῷ, compositum προσῆκω conuenio.
Budæus imperfecto reddit, iam primum, inquit, mē-
tem placatam habere conueniebat, pro quo Græcus di-
xit, ἐν ἡσυχίᾳ τὸν νοῦν ἔχειν πειράσθαι προσῆκει,
hoc est, uerbum è uerbo, in quiete mentem habere, con-
uari conuenit: ordo est, conuenit conari habere, id est, ut
habeas, aut, ut habeat quis mentem, &c. Magnus est
enim usus Infinitiu Græcæ, & sæpenumero commodè
redditur per Optatiuum præcedente particula ut, aut
alia simili. Ceterū nos docendi gratia rudius uertimus,
quo per omnia discipulo satisfacere mus. Neque uerò
miretur, si inter Græcæ nihil respondeat illi, iam pri-
mū, nec Interpretem damnet, quasi infinitiuum πειράσ-

ὅς, neglexerit. Latiniis auribus ille inseruiuit, & sensum bona fide reddidit. Verum iam deinceps in istiusmodi uersionis siue libertate, siue autoritate, non multation immorabimur, sed Budei doctissimam interpretationem tantum adscribemus. Vbi enim singulorum uerborum themata commonstrata fuerint, & Grammaticas minutias exactè peruestigauerimus, facile quibus iudicio ipse suo consequetur, quid Interpres, aut prudens adleatit, aut scærus transmiserit, quorum utrūq; quantum permissum sit, fidorum Interpretum scripta docebunt. Nunc quo cœpimus proposito, has Meditationes absoluauius. De interpretandi ratione aliàs fortè, & copiosius dicemus.

ὡς ἂν ὀφθαλμὸν πρὸς ἰσόμοιον σωεχῶς, ἢ νῦν μὲν ὑπὸ τὰ πλάγια, πρὸς ἰσόμετρον, νῦν δὲ πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω πυκνὰ μεταστροφόμετρον, ἰδῆν ἐν ἰσῶς ἰσυχὸς ὁμοίαν τε, ἀλλὰ χρὴ προσερεθίσαι τῷ ὄφθῳ τῷ ὀφθαλμῷ, εἰ μέλλοι ἐν ἰσῶς ἢ αὐτὸ ποιῆσαι πῶς δέον· οὕτω καὶ νοῦν ἀνθρώπου ὑπὸ μυσῶν ἢ καὶ τὸν κόσμον φροντίδων πρὸς ἐλκόμετρον, ἀμείχανον ἐναργῶς ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ.

Vt enim oculum arcumactum assidue, & nunc quidem in obliqua arcumactum, nunc uerò ad superna & inferna identidem reuersum, æruere euidenter nõ possibile, sed oportet affixum esse obtutum uiso, si futurus sit euidentem ipsius facere conspectum: sic & mentem hominis ab innumeris in mundo curis distractam, difficile euidenter intendere ueritati.

Vt enim oculus continuo arcumactu uersatus, et
 nunc horsum illorsumq; deflexus, nunc sursum deor-
 sumq; erectus uisum ac depressus, exacte arnere ne-
 quit, sed obtutu inambere in rem uisam cum oportet,
 siquidem conspectum rei perspicuum facturis est: hunc in
 modum mentem humanam sexcentis nudis auris distractam,
 euidenter arnere ueritatem uix est ut cuenire possit.

ὧς γάρ) ut enim, respondet et quod sequitur ὄν-
 τω sic.

ὄφθαλμὸν) oculum, ὁ ὄφθαλμὸς Tertiae declin.

πρῶτος ὀμῶν) Accusatiuus participij presentistē-
 poris, Nominatiuus ὁ πρῶτος ὀμῶν, à Passiuo πρῶ-
 τωμαι, Actiuum πρῶτῶ ἀραμάγο, ἀραμάγω, uerso, à
 πρῶτῶ ἔγωγε: nec abijāt πρῶτῶ uocalem, sicut uerbum ἔγωγε
 ināpiatur à uocali, pag. 27.

Versu. 21.

συνεχῶς) συνεχῶ contineo, inde συνεχῆς con-
 tinuus, Primæ declinationis contractorum, ἢ συνεχῆος,
 ἢ συνεχῆος, crasi συνεχῶν, et v in σ conuerso,
 fit aduerbiū συνεχῶς, quasi dicas continenter, qua uo-
 cæ Cæsar utitur pro assidue, et àtra intermissione: con-
 tinenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorum for-
 matione, pag. 89. Pro πρῶτελλοκόμῳ συνεχῶς, Bu-
 deus habet continuo arcumactu uersatus.

Versu. 2.
 ab ino.

ἡγῶ νῦν μὲν) et nunc quidem, νῦν Aduerbium
 temporis.

ὡς τὰ πλάγια) in obliqua, neutrum plurale Accu-
 satiui casus, Nominatiuus singularis ὁ πλάγιος, obli-
 quus, transuersus, Tertiae declinationis, pro ὡς τὰ

πλάγῳ Budæus horsum illorsumq̄;

ἄνω φέρω, compositum ἄνω φέρω, Pass.
ἄνω φέρομαι aransferor, Participium ὁ ἄνω φερόμε-
νος Tertie declinat. Accusatiuus τὸν ἄνω φερόμενον.

πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω) sursum ac deorsum: ἄνω
Aduerbium, sursum, suprὰ κάτω deorsum, infrà. Ad-
uerbijs artiali adduntur in quouis genere ἔνῳ numero:
sensusq̄; redditur Latine per conueniens aliquod Par-
ticipium, aut aliam quampiᾶ νοσιν, que maximè qua-
drat: ὁ ἄνω, qui sursum uersatur, τὰ ἄνω sursum sita,
τὰ κάτω deorsum posita, πρὸς τὰ ἄνω ad ea que
sursum consistunt.

πρὸς) preposito iuncta est Accusatiuus τὰ ἄνω.

πυκνὰ) neutrum plurale ab Adlectiuis πυκνὸς de-
sus, frequens: neutra uerò adlectiua in utroque numero
tâquam aduerbia sunt, πολλὰ multum, sic πυκνὰ fre-
quenter, pro quo Budæus uiaßim, id est, identidem, cre-
brò, per interualla.

μεταστροφόμενος) Accusatiuus est, Nominat. ὁ με-
ταστροφόμενος, Participiũ presentis tēporis à Passi-
μεταστρέφομαι. Actiui μεταστρέφω cōuerto, reuer-
to, à μετὰ ἔστρέφω, pro πυκνὰ μεταστροφόμενον,
id est, frequenter conuersum, uertit, erectus uiaßim ac
depressus. nam πρὸς τὰ ἄνω μεταστρέφεται, i. sursum
cōverti, nõ aliud est q̄ erigi: cōtrὰ πρὸς τὰ κάτω με-
ταστρέφεται, deorsum cōverti, tanq̄ est deprimi: id ue-
rò per uias cōtingit sibi mutuò succedentes, ideo πυκ-
νὰ μεταστρέφεται dixit uiaßim erigi ac deprimi.

Versu. 19.

ἰδῆν) uidere, Infinit. sec. Aorist. pag. 125. in ἰδῆν
 ἑώρασῶν) manifestè, euidenter, Aduerbium factū à
 Genituo plurali ἑώρασῶν. Nominatiuus ὁ ἑὼρα-
 γῆς, Primæ declinationis contractorum.

ἄουχιον, ἄου ante consonantem, οὐ ποιῶσι: ἄουχ ante
 uocalem tenuem, ἄουχ ἑωοίη. ἄουχ ante aspiratam, ἄουχ
 ἄωας.

διδόντε) διδόντες potens, possibilis, quod nomen Ionico
 more capit paretcon τε, διδόντες, neutrum διδόντε.

Vers. 17.

χρη) oportet impersonale, pag. 135.

προσδεδῶμαι) simplex ἐξεδῶμαι, ut τυφλῶμαι
 Aoristus primus passiuus Infinitui modi, Indiciuus ἑ-
 ξεδῶμαι, à tertia persona præteriti passiuī ἑξέσθαι, pri-
 ma persona ἑξέσθαι, Præter. Act. ἑξέσθαι, Futu. ἐξείσω.
 Presen. ἐξείδω, id est, firmo, figo: προσδεδῶμαι appli-
 co, affigo, προσδεδῶμαι τῷ ὄφθῳ, affigi oalum, si-
 ue aspectum applicari.

τῷ ὄφθῳ) ὄφθῳμαι uideo, Præter. ὄφθῳμαι, secunda
 persona ὄφθῳ, hinc ablato incremento uerbale fit ἡ ὄ-
 φθῳ, ὄφθῳ, τῷ ὄφθῳ, Secundæ declinationis con-
 tractorum.

ὄφθῳμαι) ei quod uidetur, ὄφθῳμαι uideo, ὄφθῳμαι
 uideor, crasis ὄφθῳμαι Secundæ coniugatio. ἀρανflexo.
 particip. ὄφθῳμαι, Dativus τῷ ὄφθῳ, pro quo
 Budeus diat, rem uisam. Nā huiusmodi participijs præ-
 teriti temporis sæpius abutimur, et ad significationem
 presentis accommodamus, et Latini non habent parti-
 cipium præsens à uerbo passiuo. Quanquam et Græ-

à & Latini partiapia crebrò solent usurpare, non habita ratione temporis, sed significati, ut rem uisam dicamus non eam solùm, quam tempore præterito uidimus, sed omne id in quod oculus officio suo fungi potest: sic Græcà τὸ ὄρω μὲν οὖν partiapio præsentis temporis appellant, quicquid arni potest, siue nunc in præsentia æternatur, siue antea conspicuum fuerit, licet iam lateat, neq; appareat, hoc est, τὸ ὄρω μὲν οὖν, & uisum pro obiecto uisus, ut Physia loquuntur, accipimus.

ἐ) si, Coniunctio hic posita cum Optatiuo μέλλοι.

μέλλοι) Optatiuus ut τῶν οἰ, Indiat. μέλλω, quod uerbum peculiariter gaudet Infinitiuo, solentq; Latini hanc phrasim reddere his uerbis, futurū est ut, μέλλω ποιεῖν, futurū est ut faciā: μέλλω γράψαι, futurum est ut scribam: μέλλω τύψαι, futurū est ut uerberē, ac iusmodi planè eadē sunt cum futuris, faciā, scribā, uerberabo, sed uocam usus est obseruandus. Nos rudium ducentes rationem, pro μέλλοι diximus, futurus sit.

ἐναργῆ) ὁ καὶ ἡ ἐναργῆς, Primæ declinationis con tractorum, τὸ ἐ καὶ ἐναργῆς, τὸν καὶ τῆς ἐναργῆς, crasi ἐναργῆ, id est, euidentem, manifestum, aut ut Budæus conspicuum, hic capitur in genere feminino, eius substantiuum δέου.

αὐτὸ) αὐτὸς ipse, pag. 87. neutrum αὐτὸ, Genitiuus αὐτὸ, refertur ad ὄρω μὲν οὖν Datiuum neutrum. Budæus habet pro αὐτὸ Genitiuum, rei, quia ὄρω μέν οὖν uertit, rem uisam.

πρὸς) Infinitiuus ἀπορίομαι, pag. 55. & in uo- Versu

58 MEDITATION. GRÆCAN.

Versu. 12. α παθίνα απιτιρ αέτινε, ideoq; regit Accusatiuū à ter-
go, τῷ θεῶν, uide Codicē C 8. in πῆρομλῶ.

θεῶν) ἡ θεὰ aspectus, uisus, at ἡ θεὰ dea, uirg; Se-
cundæ declinationis, Accusatiuus à θεῶν est τῷ θεῶν.

οὕτω) sic, ante consonantem οὕτω, ante uocalem οὐ-
τω.

ἐνδρωῶ) Nominatiuus ὁ ἐνδρωῶς Tertie declinationis.

ὑπὲρ) hæc præpositio cum Genitiuo solet addi dictio-
nibus παθίνα significantibus, ut apud Latinos à uel ab,
τύπτομαι ὑπὲρ σέ, uerberor abs te, sic hoc loco, ὑπὲρ
μυρίων φροντίδων πῆρομλῶ.

Versu. 3. μυρίων) ante hoc explicatum est, Codicē C 2.

ab imo.

ἄνω καὶ τὸν κόσμον φροντίδων) Budæus uertit,
mundi curis, quomodo autem explicari possit articularis
ille ἄνω iunctus præpositioni cum casu καὶ τὸν κόσ-
μον, ostensum est Codicē C 4. in uerbis ὑπὲρ φθὶ κατὰ
τὸν πλοῦν ἀποφθίνας,

Versu. 8

ab imo.

καὶ τὸν κόσμον) καὶ in, præpositio cum Accusatiuo
κόσμον, Nominatiuus ὁ κόσμος Tertie declinationis.

φροντίδων) ἡ φροντίς, φθὶ φροντίδων, φθὶ φρον-
τίδων.

πῆρομλῶ) ἔλκω traho, πῆρομλῶ distraho,
παθίνα πῆρομλῶμαι, participium ὁ πῆρομλῶς,
τὸ πῆρομλῶ, distractum: est tamē præsens tē-
poris, uide de hoc in uocā ὄρω μλῶ Codicē D 8.

Versu. 7.

ab imo.

ἀμηχανῶ) μηχανή conatus, machina, unde per α
priuatiuam particulam fit ἀμηχανῶ, difficile, quod

Nulla ratione uel arte fieri possit.

Ἑναπενί(ξαι)ἄπενίρω fixis oculis intucor, Futurum ἄπενίρω, Aoristus primus ἡτένισα, Infinitiuus ἄπενί-
σαι, ut τύψαι: compositum Ἑναπενίσαι ab Indiatiuo
presenti Ἑναπενίρω, quod Datiuum regit τῆ ἄληθείᾳ
ratione prepositionis ἕν, uide Codicē A 14. in ὤν- Versu. 8.
φαινομῶν ἄντοῖς.

Nec mireris Interpretem Ἑναπενίσαι uertisse per Infinitiuum presentis temporis arnere, ut Ἔ prius προσ-
ερεῖδῶμαι imanbere, Ἔ ἰδέω arnere, quandoqui-
dem Aoristi uariis tribuuntur temporibus, Ἔ latissime
patet eorum significatio Ἔ usus.

ἄληθείᾳ ueritati, Adiectiuus in ης Primæ declina-
tionis contractorum faciunt substantiuus fœminina in ζα
Ἑναρεῖς, euidens, ἢ Ἑνάρεῖς, euidentia, ἄληθῆς uerus,
ἢ ἄλήθειᾳ ueritas, ὅλ ἄληθείας, τῆ ἄληθείᾳ per ἄ
diphthongum impropriam, Ἔ hoc differt à Nomina-
tiuo ἀλήθειᾳ.

ἄλλὰ τὸν μὲν οὕτω τοῖς δεσμοῖς τοῖ γάμω
συνελεθῶν μὲν, λυσώσθαι ἐπιθυμία, καὶ ὄρμαι
δυσκάλεικτοι, καὶ ἔρωτες ἕνεκ δυσέρωτες ἐκτα-
ράσονται.

Sed quidem nondum uinculis nuptiarum constri-
ctum, rabidæ cupidines, Ἔ impetus irretenti, Ἔ amo-
res quidam perditū perturbant.

Atque ei quidem qui nondum conjugaliu uin-
culis astrictus est, rabidæ cupidines, Ἔ impetus effrenes,
amoresq; inassune perditissimi.

Δεσμῶς) Dativus plur. Nominativus ὁ Δεσμῶς, Tertie declinationis, est uerbale à Δέω ligo, pag. 111. γάμος) ὁ γάμος nuptiæ, Tertie declinationis est

versu. 3. ab imo. singulari, cum nos utamur plurali nuptiæ, uide Codicem A 14. in ὠιδιανομῶν.

συνελευθέρωσι. λευκῶσι tempora sumit à λευκῶσι, ut scriptum est pag. 116. in uerbo ἄγγυμι, Futurū igitur λεύξω, Præter. acti. ἐλευχά, pass. ἐλευμαι, part. ἐλευμένω, et compositum συνελευθέρωσι, Accusativus τὸ συνελευθέρωσι: uerbū tamen scribitur συλεύψυμι, nō autē συλεύψυμι, ut συζάωνου συζάω, pag. 133. Est autem συνελευθέρωσι coniugatus, pro quo Budæus constrictus.

versu. 9. λυσώδεις) Multa sunt adiectiva in ὠδης, communia, primæ declinationis contractorum, ἀνής, ἀνδρῶς, uir uiri, ἀνδρῶδης uirilis: ἰζῶσι uisum, ἰζώδης uisus: sic λυσά rabies, λυσώδης rabidus, τὸ καὶ φησὶ λυσώδεις, pluraliter οἱ καὶ αἱ λυσώδεις, crasis λυσώδεις.

ὠιδιανῶσι) Nominativus pluralis, singularis ἡ ἐπιθυμία concupiscentia, Secundæ declinationis.

ὄρμαι) ἡ ὄρμη Secundæ declinationis, impetus, subitus animi affectus et motus, quo temerè huc uel illuc impellimur, cuiusmodi est in animantibus dolentibus, aut a iō affectu subito raptis.

δυσκάθεκτοι) retēti diffiales, ἔχω, Fut. ἔξω per aspirationē, quæ manet in Præterito, ἔιχα, pass. ἔιμαι, ἔϊται, ἔικται, unde ablato incremētō fit uerbale ἐκτός,

sic à cōposito κατέχω, id est, retineo, verbale κάθει-
 κτθ, id est, cohibitus et retētus, et licet scribatur κα-
 τέχω, tamen per θ scribitur κάθεικτος: nam κατέχω
 fit à κτθ et έχω: at κάθεικτος ab έκτος quod habet
 aspirationem. à κάθεικτος fit Δυσκάθεικτος retēn-
 tu difficilis, et qui cohiberi non potest, id est, effrenis.
 Particula uerò Δυς in cōpositione significat difficulta-
 tem, impossibilitatem, malū et perniciōsum, cuius cōtra-
 rium est έν. Cū sit αὐτ όρμαί fœmininum, tamen dixit
 non Δυσκάθεικται, sed Δυσκάθεικτοι. Attia nāq; ad-
 iectiua in θ communis generis solent usurpare, p. 91.

Verſu. 3.

έρωτες άνεις έρωσ amor, τ έρωτθ, pluralc έρω-
 τες, Quinte declinationis. άνεις Enclitiam à nomina-
 tiuo τεις, remittit accentum.

Δυσέρωτες) ab έρωσ fit Adiectiuū Δυσέρως, id
 est, perditē amans, aut minimē amandus, explica par-
 ticulā Δυς, ut loco quadrabit, έρωτες Δυσέρωτες a-
 mores perditissimi, aut amores infœlias et perniciōsi.

έκταράσουςι) ταραάσω, turbo, έκταράσω cōtur-
 bo, molestus sum, prepositio έκ in compositis sepe fa-
 cit ad auxetm, εκκάμνειν supra modum defatigari,
 θλαθενειν ualde debilitari, έκταράσουςι tertia per
 sona pluralis.

τόν δε ήδη καταλημμένον έμοζύγω έπερθ
 πόρευος φροντίδων έκδέχεται. έν άπαιδία παι-
 δων ύπιδυμία, γυναικός φυλακή, όικου ύπιδέ-
 λφα, όικητῶν προσασία, αί κατά τά συμβόλαια,
 βλάβαι, δι πρός τόνε γείτονας Διαπωληκτισμοί,

ἄι ἐν τοῖς Δικασηρίοις συμπλοκαῖ, ὅτι ἐμπορίας
 οἱ κίνδωλοι, ἄι τ' γεωργίας διατηρήσῃς, πᾶσι ἡμέ-
 ρα ἰδίᾳ ἢ καὶ φέρουσα τ' ψυχῆς ἐπισκοτησιρ. Ἐἰ
 νύκτε τὰς μετ' ἡμέρας φροντίδας πᾶσα λαβῆσαι,
 ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ὄζα πατῶσι τ' νοῦν.

At iam occupatum coniuge alter tumultus curarum
 exarbit, in orbitate prolium desiderium, uxoris custo-
 dia, domus procuratio, ministrorum prefectura, in cō-
 tractibus damna, cum uicinis digladiationes, in foro cō-
 certationes, negotiationis pericula, agricultura labores,
 unaquæque dies propriam uenit ferus animi caligine,
 Et uocet diurnas curas exaripientes in eisdem phanta-
 siis fallunt mentem.

Coniugio autem manapatum curarum agmen ex-
 arbit, in orbitate desiderium proliis, uxoris custodia, do-
 mestica procuratio, seruilium officiorum constitutio, dā-
 na auilibus in contractibus accepta, digladiationes cū
 uicinis, forenses concertationes, negotiationis alea, agri-
 culture labores: unaquæq; dies suam adfert animo ca-
 liginem. Iam uero uocet diurnas curas exaripientes,
 per easdem rerum species imposturam menti factitant.

ἢ δὴ iam. Quanquam huiusmodi particulas, quas
 facile monstrauerit Lexicon, non est necesse curio-
 sius recensere, ut neque quoties sese offeret casus No-
 minatiuus, aut presens Indicatiui primæ personæ,
 quandoquidem has Meditationes in hoc tantum con-
 scripsimus, ut uerborum themata, et casum Nominati-
 uum, grammaticis innixi præceptis, reperiamus.

κατεληκμένον) λαμβάνω, tempora sumit à λή
 βω, Futurum λήψω, Præteritum æctivum λέλκφα, &
 Atticè ἔελκφα, Pagan. 106. Passivum ἔληκμαι, Part.
 tiarium ἔληκμμένον; sic à καταλαμβάνω κατα-
 ληκμμένον, Accusativus ὁ καταληκμμένον. Versu. 5.

ὁμοζύγω) ὁμόζυγον) coniunx. Multa derivatur
 ab ὁμῶς similis, ὁμόψυγον) eiusdē sententiæ & suf-
 fragij, ὁμόχρονον) coetaneus, ὁμόζυγος coniunx di-
 citur, quod eiusdem sit iugis, & pari aem marito iunga-
 tur copula, à ζυγόν, id est, iugum. Dativus τῇ ὁμοζύ-
 γῳ, Tertie declinationis.

ἕτερον) ἄλλο) φροντίδων) alter uel alius tu-
 multus animi, ἕτερον) ἄλλο) Tertie declina-
 tionis. φροντίδων) à φροντίς.

ἐκδέχεται) ἐκδέχομαι) exarrio, à δέχομαι, ter-
 tia persona singularis ἐκδέχεται ut τύπεται.

ἄπαιδία) παῖδες) παιδός, puer, proles, ἄπαις ἄ-
 παιδία) orbis, sine liberis, unde ἡ ἄπαιδία) orbi-
 tas Secunde declinationis, ut antè diximus à σωτῆρ σω-
 τῆρ) fieri σωτηρία) salus, Codicē D 1. Versu. 6.

παῖδων) liberorum, prolium, à Nominatio παῖς
 παῖδός.

ἐπιθυμία) θυμῶς) animus, ἐπιθυμῶ) concupiscō,
 à præpositione ἐπι) in, quasi in animo gero, ἐπιθυ-
 μία) desiderium, aviditas, concupiscentia.

γαυνικός) ἡ γυνή) uxor, Genitiuus τῆ) γυναικός
 ab inusitato nomine γάυνος, uide heteroclitā, paginā
 100, Versu. 5.

φυλακῆ) Verbalia plurima seruant figuratiuā li-
 teram secundi Aoristi, quæ in uerbis Quartæ coniuga-
 tionis est γ, si Futurū desinat in ξω, pagm. 31. itaque à
 uerbo σφάττω iugulo, Futur. σφάξω, Aorist. secundus
 ἔσφαγον, uerbale nomen ἡ σφαγῆ cædes: ἔπιτάττω
 impero, ἔπιταγῆ imperium: sic à φυλάττω custodio,
 foret nomen ἡ φυλαγῆ custodia, per γ, dicitur tamen φυ-
 λακῆ: siquidem huiusmodi mutarum, tenuis, aspiratæ,
 & mediæ, magna est inter sese affinitas, tradumq; o-
 peras mutuas, ut crebrò aliam pro alia reperias. Aut
 fit ἡ φυλακῆ à nomine φυλαξ custos, τῶ φυλακος,
 unde ἡ φυλακῆ.

οἴκου ὑπὸ μέλεια) domus procuratio, cura, & di-
 ligentia: οἶκος domus, Tertie declinationis: ἐπιμελῆς
 accuratus, diligens, unde ἡ ἐπιμέλεια diligentia, ut ἀ-
 ληθῆα ab ἀληθῆς, de hoc Codicæ D 11. in ἀληθεία.

δοικετῶν) δοικέτης famulus, Primæ declinationis,
 τῶ δοικετῶν, accentu circumflexo in ultima, pag. 138.

προσασία) προϊίστημι præsideo, & præsum, à
 πρὸ & ἴσθημι, προϊίσταμαι præsidio, præfecturā confi-
 ro. simplex uerbum ἴσθημι, Futur. σήσω, Præter. ἔστη.
 ἔστακα, Pass. ἔσταμαι, ἔστασαι: sic à composito προϊίστα-
 μαι, Præteritum προϊίσταμαι προϊίστασαι, unde ablato
 incremento, fit duplex nomen uerbale, ἡ πρόσασις &
 ἡ προσασία, id est, præfectura, præsentia, pluralis
 αἱ προσασίαι.

ἀντὶ τὰ συμβόλαια βλάβαι) Vim articuli af-
 fiuentis præpositionē cum casu pulchrè expressit par-

τιάριο, *damna ciuilibus in contractibus accepta.*

συμβόλαια) à βάλλω compositum συμβάλλω, quod præter alia significat *passa*, et contractus conuentiâ; inire: unde uerbale συμβολή, et inde συμβόλαιον, hoc est, *factum*, et contractus. Ferme autē huiusmodi uerbalia à βάλλω et compositis, effertur per ο πō α, ut βολή, προσβολή, καταβολή: sic συμβολή, et inde συμβόλαιον, μετέβολαιον, et c.

βλάσαι) βλάπῃω, *noceo*, secundus Aor. ἔβλαβον, tanquam à themate βλάβω, pagm. 110. hinc uerbale βλάβη *damnum*, per idem effertur *characterificon*, ab imo, nempe β.

γείτονας) ὁ γείτωρ *ulcinus*, τῷ γείτονος: *habito Genitiuo*, faciliè ad reliquos casus peruenieris, τὸν γείτονα.

Διαπληκτισμοί) πλῆτῃω *percutio*, Fut. πλῆξω, Præter. acti. πέπληχα, Pass. πέπλημαι, πέπληξαι, πέπληκται: unde uerbale πλῆκτις *percutor*, et per metaphoram *obiurgator* et *conuiciator*: unde uerbum πλῆκτίζω aut πλῆκτιζομαι: illa enim in ἰζω et ἰζομαι *passim* à quouis deducuntur, ut doctis autoribus uisum est: compositū Διαπληκτιζομαι uerbum deponens, id est, *dearto*, pugno, contendo. Futur. à πλῆκτίζω est, πλῆκτίσω, Præter. acti. πεπλήκτικα, Passiuum πεπλήκτισμαι: unde uerbale ablato in-

cremento ὁ πλῆκτισμός: sic à Διαπληκτιζομαι *Verfu. 95.* uerbale Διαπληκτισμός. *Utrum uerò reapta sine Verfu. 14.* πλῆκτίζω, πλῆκτιζομαι, an tanquam Διαπληκτι-

ρομαι, docebit assidua lectio, tantum ostendimus quo pacto uerba fiant, quae quidem nunc actiua, nunc contra passiuua, nunc simplia, nunc composita solum in usu uersantur, quemadmodum apud Latinos reapiuntur composita, aspicio, conspicio, despicio, et inde aspectus, conspectus, despectus: non autem simplex specio, licet usurpetur nomen species.

Δικαστήριος) Δικάζω, Fut. Δικάσω, Praeter. acti. Δεδίκακα, Passi. Δεδίκασμαι, δεδίκασαι, δεδίκασαι, unde uerbale τὸ Δικαστήριον forum iudiciale, tribunal. Dativus pluralis τοῖς Δικαστήριος, Tertiae declinationis: nam Δικάζομαι, est, lites ago, contendendo.

συμπλοκαί) πλέκω, συμπλέκω, συμπλέκομαι confligo, negotium habeo cum aliquo: uerbale ἡ συμπλοκή, congressio, conflictus, Secundae declin. migrat e in o, ut supra dictum est Codicis B. 6. in τῷ ὄντι.

Versu. 8.
ab imo.

ἔμπορος) πός Θ questus, prouentus, ἔμπορος Θ mercator, ἡ ἔμπορία, ἢ ἐμπορία, Secundae declinationis, à praepositione ἐν Θ nomine πός Θ, uide Codicis C. 13. in ἔνοικα πάλιν.

Versu. 13.

κίνδωσι) Nominatiuus pluralis, à singulari ὁ κίνδω Θ periculum, pro quo Budaeus posuit aleam.

γεωργία) γέα Θ per crasum γῆ terra, ἔργον ὄpus, inde γεωργός agricola, ἡ γεωργία, agricultura, ἢ γεωργία.

Παζ. 95.

Versu. 17.

Διαπώνησις) πονέω laboro, Futur. πονήσω. Praet. actiuum πεπώνηκα, Passiuum πεπώνημαι, πεπώνησαι, uerbale ἡ πόνησις, Secundae declinationis contra-

ἑτορῶν, ὅτι πονήσεως, αἱ πονήσεες, ὅτι crasis πονή-
 σης, compositum Διαπονήσεις, à Nominatio Διαπώ-
 νησις, à uerbo Διαπονέομαι excolo, elaboro.

πᾶ (ἅ ἡμέρα) ἡμέρα dies, Secundæ declinationis,
 ὁ πᾶς omnis, fœmininum ἢ πᾶσα, neutrum τὸ πᾶρ.
 ἰδίῳ ἰδίῳ ὅτι proprius, fœmininum ἢ ἰδίᾳ, τὸ ἰδί-
 ῶν: quomodo uerò se habeant fœminina adiectiuo-
 rum, scriptum pag. 91.

Versu. 3.
 ab imo.

ἦκει ἦκω, ἦκεις, ἦκει, uenire, uenit.

φέρουσα) φέρω fero, participium ὁ φέρων, ἢ φέ-
 ρουσα.

ψυχῆς) ἢ ψυχή, Secundæ declinationis, ὅτι ψυχῆς.

ἔπισκότησιρ) σκοτός ὅτι, tenebræ, uerbum σκοτέω,
 Futurum σκοτήσω, Præter. Acti. ἔσκότηκα, Pass. ἔσκό-
 τημαι, ἔσκότησαι, unde uerbale ἢ σκοτήσις, ἢ σκο-
 τησεως, ἢ σκοτήσιρ: compositum ἔπισκότησιρ, No-
 minatiuus ἢ ἐπισκότησις Secundæ declinationis cōtra-
 ctorum, à uerbo ἐπισκοτέω obtinebro.

Pag. 95.
 Versu. 17.

νυκτε) ἢ νύξ, ὅτι νυκτός, nox noctis, plurale αἱ
 νυκτε.

μεθῆμ ἡνᾶς) ἡμέρα dies, μεθ' ἡμέρων per apo-
 strophῶ pro μετὰ ἡμέρων, propriè significaret post
 diem, quia μετὰ iuncta accusatiuo significat post, ue-
 rùm Atticè capitur pro ἐν ἡμέρα in die, per diē, in-
 terdiu. Cæterùm quia ratione Apostrophi legitur μεθ'
 ἡμέρων tanquā unia dictio, μεθῆμῶν, fit inde ad-
 iectiuum ὁ μεθῆμῶνός diurnus, ἢ μεθῆμῶν, Ac-
 cusatiuus pluralis τὰς μεθῆμῶνας.

φροντίδας) ἢ φροντίς, ἢ φροντίδος, τὰς τίδας.
 ἤλαθον) λαμβάνω, secund. Aorist. acti.
 ἔλαθον, participium ὁ λαθῶν, ἢ λαθούσα, compositum
 ἤλαθον, ἢ ἤλαθον, plurale αἰ τὰ
 ἤλαθον.

αὐταῖς) Dativus plur. ab αὐτῇ pronominē relati-
 uo, quod non solum significat ipsum, sed etiam capitur
 pro eodem, αὐταῖς φαντασίαις, eisdem phantasiis.

φαντασίαις) φαίνω, Fut. φανῶ, Præter. act. πέφαγ-
 κα, Pass. πέφαμαι, πέφανσα, πέφαντη, uerbale
 φαντῶ, unde uerbum φαντάζομαι, finge uocē acti.
 φαντάζω, Fut. φαντάσω, Præter. act. πεφάντακα,
 Pass. πεφάντασμαι, secunda persona πεφάντασαι,
 unde nomen ἢ φαντασία, secundæ declinationis, Da-
 tuius pluralis ταῖς φαντασίαις.

Pag. 95.

Versu. 17.

ἄπατάω) ἄπατάω fallo, tertia plu. ἄπατάοσι,
 τῆς ἄπατῶσι, compositum ἄπατάω ἄπατάωσι.

τούτων δὲ φύσιν κίαν, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσ-
 μου πάντες κόσμος δὲ ἀναχωρήσεις, οὐδ' ἐξω αὐτοῦ
 γυνοῦσιν, ἀλλὰ ἢ πρὸς τὸ σῶμα συμ-
 παθείας πλὴν ψυχῆ ἀπορρήξαι, καὶ γυνοῦσιν
 ἀπολιρ, ἀκοιρ, ἀνιδίωρ, ἀειλείωρ, ἀκτίμονα,
 ἀβίωρ, ἀπράξιμονα, ἀσωάλλακτιρ, ἀμαθὴ τῶν ἀν-
 δρωπῶν διδασκάλων, ἔτοιμοι ὑποδείξασθαι
 τῆς καρδίας τὰς ἐκ φύσεως διδασκαλίας ἐπι-
 νομήσας διατηρώσας.

Horum autem fuga uita, separatio à mundo uni-
 uersum mundi uerò secessus, non extra ipsum fieri cor-

poraliter, sed cum corpore consensu animum abrumpere & fieri extorrem, sine domo, carentem proprio, ne-
säum sodalitatís, inopem, sine facultatibus, uacantem ne-
gocijs, alienum à contractibus, rudem humanarum di-
saplinarum, paratum admittere corde ex diuina doctri-
na ingenitas informationes.

Quarum rerum una demum cautio est, si ab omni
se mundo abdicarit, qui hanc uitare molestiam insti-
tuerit. Est uerò scássus à mundo non extra mundum
esse corpore, ceterum à consensu corporis, mutuaq; af-
fectione animum abrumpere, non auem esse, non do-
num possidere, non familiam, nihil proprium habere,
non sodalitatís officia, non amicitias colere, prædia uul-
la, nullas facultates habere, negocijs uacare, iurísgentiũ
contractus, humana s; disaplina non nosse. Ita se com-
parare, cor ut humanum aptum sit admittere disapli-
nam ex diuinis monumentis informatam.

- τούτωρ) Genitiuus plural. demonstratiui neutri ge-
neris τῶτο, mascul. ἑυτοε, fæmin. ἑυτη, pag. 86. Versu. 18.

φυγή) φεύω fugio, secund. Aori. ἑφυγορ, uerbale
nomen ἡ φυγή fuga, uide Codicæ D 16. in φυλακή. Versu. 1.

μία) εἷς unus, pag. 15. fæmininum μία una. Versu. 15.

χωρισμός) χωρίζω, separo, Futurũ χωρήσω, Præ-
ter. Ἀκτιuum κεχώρικα, Passiuum κεχώρισμαι, uer-
bale ὁ χωρισμός. pag. 95. Versu. 14.

κόσμου) ὁ κόσμ) mundus, Genit. τῶ κόσμ.

πᾶς) ὁ πᾶς, τῶ πᾶτος, Quintæ declinat.

ἀναχώρισίς) χωρέω, Futurum χωρήσω, Præteri-

Pag. 95.

Vers. 17.

Astium κεχώρηκα, Passivum κεχώρημαι, κεχώρησαι, verbale χώρησις, compositum ἀναχώρησις scissus, ab ἀναχώρῃω scædo.

τὸ ἔξω αὐτῷ ἤνείδῃ) Articularius τὸ affiat orationem, quæ constat Infinitivus, id nempe extra mundum esse.

ἔξω αὐτῷ) adverb. cum Genitivus: quibusdam Latinorū præpositionibus respondent Græcorū adverbia.

Versu. 2.

ab imo.

ἤνείδῃ γίνομαι) scandus Aoristus medius ἐγνόμην, πᾶγμα 122. Infinitivus ἤνείδαι, ut τυπέδῃ ab ἐτυπόμην.

Versu. 2.

ab imo.

σωματικῶς) δὲ σῶμα corpus, τὸ σῶματ' inde Adiectivum σωματικὸς corporalis, Genitivus pluralis τῶν σωματικῶν, à quo adverbium σωματικῶς, migrante v in σ, pagm. 89.

Versu. 10.

πρὸς δὲ σῶμα συμπαιδείας) scripsimus Codicis A 15. in uca ὁμοιότητ' , cuiusmodi dictionibus addatur præpositio πρὸς. Budæus vertit συμπάδειαν πρὸς τὸ σῶμα corporis consensum, et mutuam affectionem.

συμπαιδείας) πάχω patior, scand. Aorist. ἔπαθον à πείδω, unde nomina ἀπαθής, ἐυπαθής, et c. per α et δ: sic à composito συμπάχω. i. cōdolesco, et alienis incommodis affiaor, siue turgor, fit συμπαιδείας, qui eiusdem est affectus, unde Substantivū ἡ συμπάδεια, quasi dicas condolentia, naturalis ille consensus animi cum corpore.

ἀπορῆξις) ῥήγνυμι frāgo, rumpo, Futurū ῥήξω,

Page. 132. Aoristus prim. ἐξέκτα, Infinitiuus ῥήξει, com Versu. 12.
 Positum ἀπορῥήξει abrupere, ab ἀπορῥήγνυμι
 per geminum ρρ, pagina 132. Versu. 3.

ἀπολιπὴ πόλις ciuitas, unde ἀπολις extorris,
 qui ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis.

Magnus hoc loco catalogus eorum quæ fiunt per α
 particulam priuatiuam, quæ quidem Budæus non cadenti
 semper uocæ reddidit, licet compositionis ratio sit una in
 omnibus: ideoq; ut in cæteris, ita & in istis iuuabimur
 copia, ut nobis obuia sint, quæ tanque satè & commodè
 priuationem significant: deinde cōminiscamur apta uer-
 ba, quibus negationem tribuamus, ἀπολιπ ἡνέοδα
 uertit non esse ciuem, ἀοικον non possidere domum,
 non familiam, quæ quidem multis aliis uerbis & rectè
 uerti possunt, ἀπολιπ ἡνέοδη ciuitatem ignorare, a-
 uitate carere, ciuitate destitutum esse, & item alio & alio
 pacto, ut auq; commodum erit negationem explicare.

ἀοικον quoties α priuatiuum præfigitur uocalibus,
 solet interseri v, ἀξιος dignus, ἀνάξι & indignus: ne-
 rùm id non est perpetuum, ut ἀεργος, ἀνύπνος, ἀόρα-
 ζος, ἀοκν & ἀωρ & ἀωτ: sic ab οἶκ & domus,
 Adiectiuum formatur ἀοικ & qui domo caret.

ἀνιδιον ἰδιος proprius, priuatus: ἀνιδιος qui ni-
 hil habet proprium, quod sibi peculiariter uendiat.

ἀφιλέταιρος ἑταῖρος sodalis, amicus, φιλέταιρος
 sodalium studiosus, & amicitiam colens, ἀφιλέταιρ &
 qui sodalitatē & amicitie officia non colit.

ἀκτῆμονα κτῆσθαι acquirō, possideo, ἀκτῆμων

inops, qui praedia non habet. Multa in $\mu\omega\rho$ deducantur à Futuro uocis actiuae, $\mu\nu\acute{o}\mu\alpha\iota$ reminiscor, futurum actiuum esset $\mu\eta\acute{\iota}\sigma\omega$, inde $\mu\eta\acute{\iota}\mu\omega\rho$ memor; sic à $\kappa\tau\acute{\alpha}\omicron\mu\alpha\iota$ futurum actiuum $\kappa\tau\acute{\iota}\sigma\omega$, unde si receptum esset, diceretur $\kappa\tau\acute{\eta}\mu\omega\rho$, opulentius, qui multa possidet, hinc $\acute{\alpha}\kappa\tau\acute{\eta}\mu\omega\rho$, qui possessionibus destitutus est, Genitiuus $\acute{\alpha}\kappa\tau\acute{\eta}\mu\omicron\nu$, Acusatiuus $\tau\omicron\rho\ \acute{\alpha}\kappa\tau\acute{\eta}\mu\omicron\nu$.

$\acute{\alpha}\beta\iota\omicron\rho$ $\chi\acute{\iota}\omicron$ uita, uictus, & facultates quibus uita sustinetur, quaeq; ad usum uitae pertinent, hinc $\acute{\alpha}\beta\iota\omicron$ is dicitur, qui iis rebus caret.

$\acute{\alpha}\pi\epsilon\gamma\gamma\mu\omicron\nu\alpha$ $\pi\epsilon\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha$ res, capitur pro negotio & molestia, ut $\pi\acute{\rho}\acute{\epsilon}\chi\epsilon\mu\ \pi\epsilon\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$, suffere negotium; hinc fit $\acute{\alpha}\pi\epsilon\gamma\gamma\mu\omega\rho$, qui nec aliis exhibet negotium, nec ipse libenter negotiis inuoluitur, $\tau\omicron\ \acute{\alpha}\pi\epsilon\gamma\gamma\mu\omicron\nu\omicron$.

$\acute{\alpha}\sigma\omega\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\rho$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\omega$, inde $\sigma\omega\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\omega$ contraho, praesor, in eo contractus & conuenta, tertia persona praeteriti Passiui $\sigma\omega\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\alpha\iota$, uerbale $\sigma\omega\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron$, unde $\acute{\alpha}\sigma\omega\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\kappa\tau\omicron$, ut $\Delta\upsilon\sigma\acute{\kappa}\acute{\alpha}\delta\epsilon\kappa\tau\omicron\varsigma$ à $\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\chi\omega$, Codicæ D 12.

Page. 95.
Versu. 20.

Versu. 3.
ab imo.

$\acute{\alpha}\mu\alpha\delta\acute{\eta}\nu$ $\mu\alpha\upsilon\delta\acute{\alpha}\nu\omega$ disco, scandus Aoristus $\acute{\epsilon}\mu\alpha\delta\omicron\rho\mu$ ab inusitato $\mu\alpha\delta\acute{\epsilon}\omega$, hinc $\acute{\alpha}\mu\alpha\delta\acute{\eta}\varsigma$, Genitiuus $\acute{\alpha}\mu\alpha\delta\acute{\epsilon}\omicron$, Primae declinationis contractorum, $\delta\mu\ \acute{\alpha}\mu\alpha\delta\acute{\epsilon}\alpha$, crasis $\acute{\epsilon}\mu\alpha\delta\acute{\eta}\nu$, id est, rudem, nesciam, indoctum. Crebro uerò Genitiuum habent ista adiectiua, quae sunt ex partialis α , $\theta\upsilon$, $\Delta\upsilon\varsigma$, quorum exempla passim obuia.

ἀνδρωπίνωρ) ἄνθρωπος homo, ἀνθρώπινος
humanus.

Διδασμάτωρ) Διδάσκω ἢ Διδάχω, scilicet præ-
ter. Pass. Δεδίδαγμα, unde ὁ Δίδαγμα, τῷ Δι-
δάγματι, τῶν Διδασμάτων. Pagm. 95.
Vers. 13.

ὑποδέξασθαι) Δέχομαι, futurum Δέξομαι, Aori-
stus primus ἐδέξαμην, infinitivus Δέξασθαι, compo-
situm ὑποδέξασθαι.

κῆρδία) Dativus ἢ Nominativus ἡ κερδία, secundæ
declinationis.

θεία) ὁ θεός deus, inde ὁ θεῖος diivinus.

διδασκαλία) Genitivus ἢ Nominativus ἡ Διδασ-
καλία, ἢ Διδάσκαλος.

ἐγνομύα) γίνομαι, Participium γινόμενος,
ἢ γινόμενός, τὰς γινόμενας, compositum ἐγνομέ-
νας ab ἐγίνομαι intus generor, innascor, quasi dicere
intus fio.

Διατυπώσας) ἄ nomine τυπώω, fit uerbum τυ-
πώω, Fut. τυπώσω, Præteritum actiuum τετύπωκα,
Passiuum τετύπωμαι, τετύπωσαι, unde uerbale ἢ
τύπωσις, ἢ τυπώσεως, Actiuus pluralis τὰς
τυπώσας, crasis τυπώσας, compositum Διατυπώ-
σας, ἢ uerbo Διατυπώω.

ἑτοιμασία δὲ κερδία, ἢ ἀπομάθησις τῶν ἐκ
πονησῶν σωκιδίαις προκαταχόντων ἀπὸ δι-
δασμάτων.

Preparatio uerò cordis, obliuio ex praua consuetu-
dine ante occupantium ipsum doctrinarum.

Est autem huiusmodi cordis comparatio, cūm eē doctrine didiscitur, quæ pravi consuetudine sedem in ipso occupaverunt.

ἔτοιμασία) ἔτοιμάζω, Futur. ἔτοιμάσω, Præterit. ἀστ. ἠτοίμακα, Passiv. ἠτοίμασμαι, ἠτοίμασαι, inde ἢ ἔδιμασία uerbale.

ἄπομάθησις) μαθήνω tempora sumit à μαθήω, Futur. μαθήσω, Præter. Ἀστ. μεμάθηκα, Passivum μεμάθημαι, μεμάθησαι, inde ἢ μάθησις, inde ἄπομάθησις ab ἄπομαθάνω.

Vers. 13. σωηθείας) σωήδης consuetus, ἢ σωήδεια consuetudo, ὅτι σωηθείας, Codicē D II. in ἄληθεία.

Vers. 15. προκαταχώντω) ἔχω secund. Aor. ἔχομ, à uerbo χέω, pag. 126. Part. χών χόνδε, ἤ χόντων, cōpositum aut καταχών à κατέχω, inde προκαταχών à προκατέχω, id est, prius occupo. Præpositio πρό in cōpositis quandoq; præadens tempus indicat, ut apud Latinos præ, in uerbo præuorto ἔ consimilibus.

οὔτε γὰρ ἐν κρηῶν γράφα δωαδὲρ μὴ καταλεί-
ναντα τοὺς ἐναρκήμιλους χῆρακτῆρας, οὔτε ψυχῆ
δόγματα θεῶν παθέω, μὴ τὰς ἐκ τοῦ ἔθους προ-
λήψεις αὐτοῦ δὲ λόντα.

Neque enim in ara scribere possibile, non delentem insitos characteres, neq; anime placata diuina accom-
modare, non ex consuetudine antiapatias opiniones ex ea eximentem.

Nam neque in tabulis arceis scribere possis, nisi prius literas induxeris quæ antè scriptæ fuerunt, neq;

animæ prius diuina placita accommodaris, quàm anticipatis opinionones ab ea exemeris.

κκςω) Dativus à nominatiuo ὁ κκςὸς αρα, Tertie declinationis.

κςάψαι) κςάψω scribo, Aoristus primus ἔκςαψα, Infinitiuus κςάψαι.

Δωατὸρ) Δῶαμαι possum, uerbum deponens Seconde coniugationis in μι, ut ἴσαμαι, finge uocē actiuam Δῶαμι, Futurum Δωήσω, præteritum actiuum Δεδῶακα, pass. Δεδῶαμαι per α, quia semper penultima præteriti passiu uerborum in μι est breuis, πασι, 84. tertia persona Δεδῶαται, uerbale ὁ Δωα- Versu. 3.
τὸς, ἢ Δωατῆ, τὸ Δωατὸρ possibilis, possibile.

καταλεάνωτα) λεάνω ἔ inde καταλεάνω deleo. Futur. λεανῶ, Aor. pri. ἐλέαα, participium λεάνας, λεάνωτες, τὸρ λεάνωτα, καταλεάνωτα. Posuit Budæus hoc loco uerbum inducere, cuius usus est propriè, cùm de opere tectorio fit sermo, ἔ pro abolere apitur. Suetonius, Amplissimis uerbis collaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco: multa, ἔ deleta, ἔ inducta, ἔ superscripta inerant. Siquidem illis chartis atramento, tanquàm delētur quæ prius scripta fuerant. Vide cōmentarios Budæi in uerbo ἐμπαλάτω. Ceterum μὴ καταλεάνωτα δὲς χαρρακτῆρας, uertit, nisi prius literas induxeris. Nam participia significationis præteritæ cùm non sint Latinis à uerbo actiuo, necesse est ut utamur uerbo præteriti temporis, nisi prius induxeris, uel ubi

non induxeris: aut aϕlamus partiarium Præteriti παſſivi, & orationem aϕtium commutemus in παſſivam, καταλεάναντα τὸν χῤακτῆρα, inductis literis, ſive deletis characteribus.

Verſu. 6. Ἐναποκειμένους) κἔμαι ἰασο, ραγμα 116. com-
poſitum ἀποκεμαι, hinc Ἐναποκεμαι, partiarium
ὁ Ἐναποκείμην ⊕.

Page. 95. χῤακτῆρα) χαράτῳ ſculpo, imprimo, tertia per-
Verſu. 20. ſona præteriti παſſivi κεχάρακται, unde ὁ χῤακτῆρ.

Page. 95. Δόγματα) δὲ Δόγμα, uerbale ἀ Δοκέω, aut po-
Verſ. 13. tiuſ inuſitato ibemate Δόκω, præteritum παſſivum Δέ-
δογμα, hinc Δόγμα.

πῤαδέω) δεῶ) ſecondus Aoriſtus medius Inſi-
Verſ. 4. nitui ἀ τίθεμαι, ραγμα 72. πῤατίθεμαι πῤα-
ab uno. δεῶ).

ἔδουε) τὸ ἔδ ⊕, τὸ ἔδε ⊕ craſis ἔδουε, ut πεί-
χουε.

προλήψαι) λαμβάνω, Futurum λήψω ἀ λήβω,
præteritū Aϕt. λέληφα, παſſ. λέλημμαι, λέληται,
uerbale ἢ λήψις φη λήψεω, Aϕuſatiuus plural. τὰς
Page. 95. λήψαι, λήψε per craſin: ſic πρόληψις, τὰς πρόλη-
Verſ. 17. ψαι, craſis πρόληψαι, ἀ compoſito προλαμβάνω.

ἔζελόντα) ἔζαιρέω eximo, ſimplex αἰρέω, ſecondus
Aoriſtus aϕitur ab ἔλω, & eſt ἔλιον, partiarium
ἔλωρ ἔλόντ ⊕, compoſitum ἔζελώρ ἔζελόντ ⊕,
Aϕuſatiuus τὸν ἔζελόντα.

πρὸς δὴ τῷδ μέγιστον ὄφελος ἡμῖν ἢ ἕρημία
παρέχεται, κατὰνάζουσα ἡμῶν τὰ πάθη, καὶ

χολῶ διδύξαι τῷ λόγῳ, παντελῶς αὐτὰ ἑὴ
 ψυχῆς ἐκτεμῆρ.

Ad uerò hoc maximam utilitatem nobis solitudo
 præbet, consopiens nostras perturbationes, et oñium
 dans rationi, omnino ipsas ex anima elidendi.

Ad id autem assequendum solitudo grande ope-
 re prædium adfert, utpote quæ perturbationes animi con-
 sopire solita sit, spaciumq; deinde indulgere, ut ratioa-
 tionis ipsas stirpitus ex anima elidendi.

πρὸς δὲ τοῦτο) ad id autem, dictionem, assequendū,
 explicandi gratia posuit, quomodo solet Cicero usurpa-
 re præpositionē, ad, ut commodū subandiatur gerūdiū.

μέγιστον) superlativus à μέγας, pag. 94.

Versu. 19.

ὄφελος) utilitas, nomen neutrum, ut τῆς.

κατὸν ἀνάξω) ἐνωσίabile, ἐνωσίω sopio, cōposi-
 tum κατὸν ἀνάξω, participium κατὸν ἀνάξωρ, ἢ κατὸν ἀ-
 ζουσα, utpote quæ consopire solita sit. Sæpius imperfe-
 ctum reddunt per solet aut consuevit.

Διδύσσα) participium præsens fœmininum à δι-
 δῶμι, pagm. 77.

Versu. 16.

ἐκτεμῆρ) τέμνω, secundus Aoristus ἔτεμον, pag.

133. Infinitivus τεμῆρ, sic ἐκτέμνω ἐκτεμῆρ.

Versu. 21.

ὡς γὰρ τὰ δειρὰ ἐγκαταγώνισά ὄσι κατὰ ψυ-
 χθέντα, οὕτως ἐπιθυμία, ἔργα, καὶ φόβοι, καὶ
 λόγῳ, τὰ ἰσόλα τῆ ψυχῆς κακὰ, κατὸν ἀδέντα
 διὰ φθίσησυχίας, ἢ μὴ ἴσχυαι νόμνα τῷ σω-
 εχῆ ἔρεδισμῷ, ἐγκαταγωνισότρα τῆ Δυνάμει
 τοῦ λόγου γίνετα.

Vt enim ferae faales superatu sunt permulſæ, ſic concupiſcentiæ, & iræ, & pauores, & mærores, uenefica animæ mala, conſopita per quietem, & nõ exaſperata aſiduo irritamēto, ſuperabiliora ui rationis fiunt.

Vt autem fera beſtiæ blanda manu permulſæ, le- ni artamine ſuperantur: ita libidines, pauores, mærores, animæ uenefica mala, conſuetudine conſopita, nec perpetuo irritamento efferata, eluctabiliora deinde ui rationis fiunt.

ἐγκαταγωνίσα) ἀγωνίζομαι, tertia perſona præter:

Pagni. 95. ἡ γώνισαι, uerbale ἀγωνισὸς, compositum καταγωνί-

Versu. 20. ὅ superabilis, ἀ καταγωνίζομαι uincō, ſupero, ἐγκαταγωνίσα) qui faale uiuatur. Nam ἐν in com-

Versu. 3. positis ſignificat faale, procliuē, prouum, bonum, uide

ab imo. Codicē D 12. in Δυσκάλειτοι.

ὄβρι) uerbum ſingulare, iungitur Nominatiuo plurali

Vers. 17. neutri generis ὄβριον, more Attico, pagi. 140.

Pagni. 40. καταφύχθεντα) φύχω, Futurum φύξω, Præter:

Versu. 12. ἐφύχα, Paſſiuum ἐφύγμαι, ἐφύξαι, ἐφύκται, Aori- ſtus primus ἐφύχθην, Participium ὄφύχθεις ὄφύχθεις, τὸ φύχθεις, τὸ φύχθεις, plurale τὰ φύχθεις, com- positum καταφύχθεντα, ἀ καταφύχω.

ὄργαι) iræ. Non hoc eſt in Budæi uerſione, nec eodem ordine reanſet ut habent Græci: uerum ſcribarum & typographorum inuaria multa in huiusmodi & om- mittere ſolet, & confundere.

ἰοβόλα) ἰὸς uenenum, ἰοβόλα) uenenofus, quaſi uenena iaculans, ἀ βάλλω iacio, & monuimus in uo-

α συμβόλαια, uerbalia uerbi βάλλω efferri per ο, Cod. E 1.
 sic igitur ἰοβόλῳ ut ἐκβοῶλῳ procul iaculans, A- Versu. 5.
 pollinis epitheton. ab imo.

κατθίναθεντα) ἐυναῶζω, Fut. ἐυναῶσω, Præteritum
 acti ἐυνακα, Pass. ἐυνασμαι, ἐυνασαι, ἐυνασαι, Aorist.
 primus ἐυναῶδω, partiarium ὁ ἐυναθεῖς, τὸ ἐυνα- Pagin. 40.
 θεῖμ, τὸ ἐυναθεῖντος, plurale τὰ ἐυναθεντα, cōpo Versu. 12.
 situm κατθίναθεντα, ἀ κατθινῶζω sopio.

ἄγχιανόμῳ) ἄγχιος ferox, agrestis, inde ἀγχι-
 αίνω, ἀγχιάνομαι, Part. ἀγχιανόμῳ) compositum
 ἄγχιανόμῳ) ἀγχιανόμῳ) Neutrum
 plurale ἄγχιανόμῳ) efferata, tamen est præsen-
 tis temporis, uide de hoc Codicæ D 8.

Versu. 7.
 ab imo.
 Pagin. 95.
 Versu. 13.

συνεχῆ) ὁ συνεχῆς Primæ declinationis contra-
 ctorum, ἡ συνεχῆος. ἔσδ συνεχῆϊ, crasis συνεχῆ.
 ἐρεθισμῶ) ὁ ἐρεθισμός uerbale ab ἐρεθίζω, fa-
 ctum à prima persona præteriti passivi.

ἐκκαταγωνιστῶ) εἰσπαρηυῖς ab ἐκκαταγωνισος.

Δυνάμῃ) ἡ δυνάμις, Primæ declinat. contracto-
 rum, ἡ δυνάμειος, τῆ δυνάμει, crasis Δυνάμει.

γίνετ) tertia persona à γίνομαι fit, est rursum uer-
 bum singulare cū nominatio plurali ἰοβόλα κακά. Page. 140.
 Versu. 17.

ἔσω τοίνω τὸ χωρίον διουτομ, διομ πέρ ὅστι καὶ
 τὸ ἡμέτερον, ἐπιμιξίας ἀνδρώπων ἀπὸ κληγ-
 μνύομαι, μὴ ὑπὸ μνησθὸς τῷ ἔξωθεν τὸ σω-
 εχῆς φιλῆσκησεως Διακόπτεσθ. ἀσκησις δὲ ἐυ-
 σεβείας τῷ ψυχῶν τρέφει τοῖς θεοῖς Διανοή-
 μασι.

Sit igitur locus talis, qualis est & noster, congressu hominum liber, ut ne à nullo externorū assiduitas meditationis interpelletur: meditatio autem pietatis animam nutrit diuinis cogitationibus.

Esto igitur locus aliquis huiusmodi, qualis hic noster, ita ab hominum congressu liber, ut à nullo extraneorū irrumpente assidua interpelletur meditatio: pietatis enim meditatio animam diuinis cogitationibus alit.

Versu. 21.

ἔσω) Imperatiuus ab εἰμι sum, pag. 112.

διόρ πέρ ὄσι) πρὸς adiectio est syllabica, ὄσωρ pro ὄς, sic διόρ πρὸς pro διορ: ὄσι accentum remittit ut Encl. καὶ δὲ ἡμέτερον) in multis locis tanquam abundat.

ἐπιμιζίας) μίγνυμι misco, Futur. μίξω, à μίγω, Præter. actiuum μέμιχα, Passiuum μέμιμα μεμιζα, sic ab ἐπιμίγνυμι, id est, commercium habeo, fit ἐπιμέμιζα, unde nomen uerbale ἐπιμιζία commercium.

ἀπὸ κλάσ μλύορ) ἀλλάττω, Fut. ἀλλάξω, Præter. actiuum ἠλλάχα, Passiuum ἠλλάγμαι, Participium ἠλλάσμενος, compositum ἀπὸ κλάσ μλύορ ab ἀπαλλάττομαι, discedo, liber sum, regit hoc uerbum genitiuum ἐπιμιζίας.

ὦς) Infinitiuo iungitur, id quod imitatur Horatius, Ut melius quicquid erit pati, pro, ut patiaris.

μὴ ὑπὲρ μὴδ' ἔσωδς) Attica geminata gaudent negatione, uide Commentarios Budæi: μὴδ' ἔσωδς, Genitiuum à

Versu. 15.

μὴδ' εἰς, pag. 15.

ἤν' ἔξωδς) ὁ ἔξωδς, externus, Aduerbiū aduē-

tu articularum tanquam adiectivum est, pag. 144. Versu. 22.

τὸ σωεχὲς ἢ ἀσκήσεως) assiduum meditationis, id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiva neutra, substantivè arta, ὁ καὶ ἢ σωεχὲς, δ' σωεχὲς.

ἀσκήσεως) Genitivus à Nominativo ἢ ἀσκήσις Secundæ declina. contractorum, est verbale ab ἀσκέω, Futurum ἀσκήσω, Præter. ἀσκήσας, Passivum ἢ σκημαι, ἢ σκησται, hinc ἢ ἀσκήσις. Page. 95. Versu. 17.

Διακόπη(δ) κόπη, διακόπη, διακόπημαι, interturbor, interpellor, Infinitivus Διακόπη(δ).

ἔυσεθείας) Genitivus à Nominativo ἢ ἔυσεθία, ab Adiectivo ἔυσεθής.

τρέφει) τρέφω, τρέφεις, τρέφει nutritio, a. o.

Διανοή(μασι) danivus plu. à Διανόημα. Codicæ B 8. Versu. 7.

τί οὖν μακαριώτοτον τοι πῶν ἀγγέλων χορείαν ἢ γῆ μιμῆ(δ); εὐδὴ μὲ ἀρχομυθίς ἡμέρας εἰς εὐχὰς ὀρμῶντα, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γενεαῖς ἄρ κτίσαντα; εἶτα ἡλίου καθαρῶς διαλάμπαντ' ἐπ' ἔργα τραπόμηνον, πανταχοῦ αὐτῶ(δ) φη εὐχῆς συμπρόσσης, καὶ τοῖς ὕμνοις ᾠπῶ(δ) ἄλλα ἢ ᾠδῶν τὰς ἐργασίας. δὲ γὰρ ἰλλῶ(δ) καὶ ἄλλω(δ) φη ψυχῆς κατ' ἄσκημα, αἱ τῶ(δ) ὕμνων πρὸς χοροῖς χαρίζονται.

Quid igitur beatius angelorum concertum in terra imitari? statim quidem inapiente die in preces exurgentem, et hymnis, et canticis venerari creantem: deinde sole purè resplendente, ad opera cōuersum, ubiq;

82 MEDITATION. GRÆCAN.

ipsi preactione presente, & hymnis tanquàm sale condire actiones. Nam hilarem & alacram animæ statum hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius, quam hominem in terra contentum angelorum imitari: incùt statim die in orationes ire, in hymnis & anticis creatorem uenerari? Exinde sole iam diluascante conuerti ad opera, nisi quàm sine oratione? demum anticis tanquàm sale condire actiones? siquidem hilarem alacremq; animæ æquabilitatem hymnica cohortamenta conferunt.

μακαριώτερον) comparatiuus à μακάριος.

ἁγέλων χορείαν) ὁ ἅγγελος, Tertie declinationis: ἁ χορεία secundæ.

μιμῶμαι) μιμέομαι Primæ coniugationis circumflexorum, infinitiuus μιμέομαι, crasis μιμῶμαι. Est autem hoc loco infinitiuus cum casu, sumptus loco nominis Genitiui casus, qui pendet à comparatiuo, ideòq; adest articulus afficiens hanc orationem, μιμῶμαι τῶν ἁγέλων χορείαν, hoc modo, τί μακαριώτερον τὸ μιμῶμαι τῶν ἁγέλων χορείαν? quid beatius ipso imitari angelorum concertum? quid beatius hac re, nempe imitari? & cæt. aut quid beatius quam imitari angelorum concertum?

ἄρχομένης ἡμέρας) tempus ponitur in Genitiuo, ἄρχομαι in aprio, Participiū ἀρχόμενος) ἢ ἀρχομένης, ἢ ἀρχομένης.

εἰς εὐχάς) in preas, ἢ εὐχή) Secundæ declinationis, τὰς εὐχάς.

ὄρμῶντα) ὄρμάω, Participium ὄρμάωρ, crasis ὄρ-
 μῶρ, τῷ ὄρμῶντ(Ϟ), τὸν ὄρμῶντα, cuius uerbi si-
 gnificatum uide in ὄρμηρ ἕνα. Codicē B 3. Interpres Versu.18.
 Infinitiuo reddidit, ire, ciam potuisset retinere Participium, Ϟ diare euntem.

ἕμνοις καὶ ᾧδαῖς γορᾶίεω) ὁ ἕμν(Ϟ) Tertie
 decli. Dativus plur. τοῖς ἕμνοις, ἢ ᾧδῇ Secundæ de-
 clinationis, Dativus pluralis τῶν ᾧδαῖς.

γορᾶίεω) Infinitiuus à γορᾶίω.

κτίσαντα) κτίζω creō, Futurum κτίσω, Aoristus
 primus ἐκίσα, Participium ὁ κτίσας, τῷ κτίσαντος,
 τὸν κτίσαντα, eum qui creauit, de hoc uide Codicē
 A 15. in τοὺς τελόντας. Versu.19.

καθῆως) ὁ καθῆως, purus, τῷ καθῆωρ, Ϟ cō-
 uersou in σ, sit Aduerbium καθαρῶς pure. Pag. 89.
Versu.2.

Διαλάμφαντος) λάμπω, Fut. λάμψω, Aorist. ab imo.
 prim. ἐλάμψα, Particip. ὁ λάμψας, τῷ λάμψαντος:
 compositum Διαλάμφαντος, à Διαλάμψω. Cete-
 rium Genitiui Grecis absolutè pronuntur, pag. 140. Versu.19.

ἔπ' ἔργα) apostrophos est ἐπὶ ἔργα, pag. 7. Versu.9.

τραπώμενον) τρέπω, Aorist. secun. ἐτραπῶρ, me-
 dius ἐτραπώμενον, Participium τραπόμενον(Ϟ).

συμπῆδσκε) ἐμι sum, Participium ᾧρ, οὔσα, ὄρ,
 compositum πῆωρ, ἢ πῆδσα, τῷ πῆδσκε, deinde ad-
 ditur Ϟ altera preposi. σὺν, συμπῆδσα συμπῆδον-
 σκε: uerba uerò ipsa sunt πάρεμι Ϟ συμπάρεμι.

ἄλα) τὸ ἄλας sal, τῷ ἄλατ(Ϟ), τῷ ἄλατι.

πῆδπῆρ) ἀρνῶ, πῆδπῶ, condio. Sæpe quidem

prepositio nihil addit significationi simplicis, tamen
 πρὸς sic multis locis accipitur, ut significat obiter quid
 fieri, & dum aliud agimus, πρὸς δὲ τὴν τὰς ἐργασίας
 τοῖς ὕμνοις, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hy-
 mnos deantare.

Pag. 95.

Versu. 17.

ἐργασίας) ἐργάζομαι, Præter. ἔργασμαι, ἔργ-
 γασσαι, unde uerbale ἢ ἐργασία Secundæ declinatio-
 nis, Accusatiuus pluralis ἐργασίας..

ἄλυπορ) λυπῶν dolor, inde adiectiuum ἄλυω
 dolore carens, sine tristitia, iuandus.

Pag. 95.

Versu. 13.

κατάστημα) statum, habitum, uerbale à καθίστημι,
 id est, constituo, quod etiam significat componere, pa-
 ratum & tranquillum reddere: unde interpres κατάστη-
 μα, uertit æquabilitatem, simplex est ἴσθημι. Futur. σή-
 σω. Præter. ἀΐσακα pro ἴσθηκα, Pass. ἴσαμαι, Verba-
 le σῆμα, sic à composito καθίστημι fit κατάστημα,
 per κ, quasi deducatur non à præterito passiuo uer-
 bi in μι, sed uerbi aramflexi, σάω, Futurum στήσω,
 Præterit actiuum ἴσθηκα, Passiuum ἴσθημαι, unde δὲ σῆ-
 μα: sic à κατασάω fit κατάστημα, de istiusmodi uide
 notata in institutionibus, pag. 126 in uerbo ἔχω.

Versu. 15.

πρὸς κατηγορία) ἀρχὰς conatio, locus ipse, & ipsa oratio,
 Quæ hinc deducuntur mutanti α in κ, κατηγορία, ἀλλη-
 γορία, προσκογία, sic πρὸς κατηγορία, plurale αἱ πρὸς κατηγορία.

χρῆζονται) tertia pluralis, à uerbo χαρίζομαι.

ἰσυχία ὄσω ἀρχὴ κατὰ δόξιν τῆ ψυχῆ, μήτε
 εὐλόγησ λαλούσης τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφ-
 θαλμῶν ἐυχροίας σωματίων καὶ συμμετρίας

ῥήμασι) ῥάω inusitatum uerbum, id est, dico: Futurum ῥήσω, Præteritum actiuum ἔῤῥηκα, Passiuum ἔῤῥημαι, uerbale τὸ ῥήμα, τῷ ῥήματι, τῷ ῥήματι, Page. 26. Dativus pluralis δις ῥήμασι, additur μ ob uocalē sequentem, ῥήμασι μ εὔτραπέλωρ.

εὔτραπέλωρ) τρέπω uerto, inde τραπελὸς mutabilis per α: siquidem secundus Aoristus effertur per Page. 30. illam uocalē ἐτραπορ, hinc εὔτραπέλωρ comis, sicut Versu. 5. actus: quam uocem Basilii in malam partem accipit, ab imo sequutus Apostolum Paulum in Epistola ad Ephesios, apite quinto, ubi sumit εὔτραπέλιον pro sarrilitate, quæ Christianos non debeat.

γελοιασῶρ) γελοιάζω risum moueo, tertia persona præter. pass. γελοιάσαι, uerbale ὁ γελοιασῆς, Page. 95. τῷ γελοιασῶρ, Primæ declinationis, Genitiuus pluralis τῶν γελοιασῶρ.

ὁ) quod, siue quæ res, nempe sarrilia dicta, est articulus subiunctiuus neutri generis.

μάλισα) maximè, superlatiuus aduerbialis.

λυερ) λυω soluo, Infinitiuus λυερ solucere.

πέφυκε) φύω, Futurum φύσω, Præter. πέφυκα, πέφυκα, πέφυκε, id est, natura comparatū est, siue natum est, quemadmodum dixit Ouidius, At rubus et sentes tantummodo ledere nata, id est, quæ ex nature pronitate et aptitudine solent ledere.

ὅς μὲν ἢ μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω, μηδὲ ὑπὲρ αἰσθητικῶν ἐπὶ τὸν κόσμον διαχεόμενος, ἐπάνασι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, δι' ἑαυτοῦ δὲ πρὸς

πρὸς τὸ θεὸν ἔννοια ἀναβαίνει.

Mens quidem enim non dispersa ad externa, neque à sensorijs in mundum diffusa, redit quidem ad seipsam, per seipsam uerò ad Dei notionem ascendit.

Quippe mens nec extrorsus dissipata, nec in mundum per sensoria diffusa, ad sese ipsa redit, moxq; sumpte nutu ad Dei notionem euadit.

μὲν γὰρ) uertes aptissime, siquidem, nos ruditati consulentes, diximus, quidem enim.

σκεδάων) participium à σκεδάωμαι, ἔπι τὰ ἔξω) ad ea que foris sunt: est articulus iunctus aduerbio, ut prius τὰ ἄνω, τὰ κάτω, Cod. D 7.

Versu. 5.

Versu. 18.

αἰδοκῆσι) αἰδομαι sentio, tempora capit ab αἰδέομαι, pag. 116. finge uocem actiuam αἰδέω, Futurum αἰδέσω, Præteritum act. ἠόδικα, pass. ἠόδικμαι ἠόδικα, ἠόδικται, unde ablato incremento, hoc est, redeunte η in α, et ultimam uertendo in τῆσιον, fit nomen uerbale τὸ αἰδοκῆσιον, τὰ αἰδοκῆσια sensoria et sedes sensuum.

Pagi. 95.

Versu. 20.

διαχέων) participium à διαχέομαι, à διαχέω, à χέω.

Versu. 12.

ἐπάνεισι) ἔμι, ἔις, ἔισι, εο, is, it, pag. 113. ἀνέμι compositum, deinde ἐπάνειμι, ἐπάνεις, ἐπάνεισι, duæ sunt prepositiones ἐπι et ἀνά.

δι' ἐαυτῶ) διὰ ἐαυτῶ apostrophos est.

ἔννοια) νοέω intelligo, νόος) mens. Hinc multa sunt substantiua præsidio prepositionum, quorum omnium penultima est diphthongus οι, ὠνοια, πρόνοια, ὑπό-

πρῆσικοποιῶτων, μήτε ἀκοῆς τὸν τόνον ἢ ψυχῆς ἐκλυθῆσθαι, ἢ ἀκροῦσθαι μελῶν πρὸς ἡδονῶν πεποιθημῶν, μήτε ῥήμασιν εὐτραπέλων ἢ γελοιασῶν ἀνθρώπων, ὃ μάλιστα λυγρὸν ἢ ψυχῆς ἢ τόνον πέφυκε.

Quies ergo primarium expiationis anime, neque lingua loquente res hominum, neque oculis nitidos colores corporum & proportiones circumspiciuntibus, neque auditu uigorem animi dissolvente, in auscultatione arminum ad uoluptatem factorum, neque uerbis sarrilium & ridiculorum, quod maxime frangere animi intentionem natum est.

Quietus igitur status anime expiationis aspectus est, quum nec lingua loquitur, que ad homines pertinent, nec oculi colorum nitores circumspiciunt in corporibus, nec conuulsum accommodatis membrorum proportiones: cum nec aures anime intentionem elargescere faciunt, auscultandis ipse modulamentis distent, ad uoluptatem dandam accommodatis, nec factorum hominum ridiculis aut sarrilibus dictis, que res maxime comparata est frangende anime intentioni.

ἀρχὴ) primarium, & origo: nam uerbum ἀρχαί etiam significat originem esse, & autorem.

καθάρσεως) ἢ καθάρσις uerbale à secunda persona præteriti παθήκα καθάρσα, ἀ καθάρω purgo.

Pag. 95.

λαλον(ος) λαλέω loquor, partiapium λαλῶν, ἢ λαλον(α).

Versu. 17.

τὰ τῶν ἀνθρώπων) res hominum, aut ea que ad homines pertinent. In articulo enim neutro, dum iungi-

tur genitiuo, subaudiendum est id quod maximè conuenit, τὰ τῶν φίλων κοινά, res amicorum siue communes, aut bona amicorum, siue facultates eorum, & quæ autiq; ad ipsos pertinent.

ἔυχροῖαι) χροῖα color, ἔυχροια bonus color, Scandæ declinationis.

σωμάτωρ) τὸ σῶμα, τὸ σῶματός, τὸ σωματίωρ. συμμετρία) μέτρον, mensura, modus, mediocritas, inde ἡ συμμετρία Scandæ declinationis, Symmetria, proportio.

πρῖσκοπῶντων) σκοπέω, participium σκοπέωρ, τὸ σκοπέοντ, & stasis σκοπῶντ, τῶν σκοπῶντων, inde πρῖσκοπῶντων à πρῖσκοπέω.

ἀκοῆ) ἀκονῶ audio, Scandus Aorist. est ἡκοῶρ, inde uocari uerbale ἡ ἀκοῆ, τὸ ἀκοῶς, per o penultima.

τόνωρ) τείνω tendo, inde ὁ τόν, & τῶν, contentio, rigor.

ἐκλύουσας) λύνω, ἐκλύω, participium ἐκλύωρ, ἡ ἐκλύουσα, τὸ ἐκλύουσας: est autem ἐκλύω dissoluo, & uerbis destituo, pro quo Interpres, facio elanguescere.

Pag. 95.

[Versu. 17.

ἀκροάσει) ἀκροάομαι audio, uerbale ἡ ἀκροάσις factum à secunda persona Præter. pass. ὅτι ἀκροάσις Scandæ declinationis contractorum, Dativus τῇ ἀκροάσει, & stasis ἀκροάσει.

μελῶρ) τὸ μέλος armen, anticum, τὸ μέλεος, τῶν μελέωρ, & stasis μελῶρ, Primæ declin. contractorum.

πεποιμῶντων) ποιέω facio, pass. ποιέομαι, Præteritium πεποιμῶνται, Participium πεποιμῶντ.

δὲ ἢ Δικαιοσύνη καὶ ἢ φρόνησις, καὶ αἰλοιοπαὶ ἀρεταί, ὅσαι τὰς ἡλικαῖς τανταῖς ὑποδυνασθεύουσαι, καθηκόντως ἕκασα ἐπιτελεῖν ἔψω ἢ] ἐν βίῳ ὑποβάλλουσι ἕδ' αὐτοῦ αἴω.

Sed oñium à terrenis aris agens, omne suum studium ad acquisitionem æternorum bonorum traduat, quomodo quidem rectè præstetur ipsi temperantia & fortitudo: quomodo uera iustitia & prudentia, & reliquæ uirtutes, quotquot sub generales has distributæ, decanter singula ex equi in uita admonent studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis & feriatuſ, omne suum studium ad ea bona traducat, quæ magno certamine queruntur, id enim assequi conatur, quò numeros omnes fortitudinis, tēperantiæq; impleat, quò iustitiā, prudentiā, ceterasq; uirtutes absolutè excolat, aliasq; insuper, quæ sub hæc genera distributæ, uirū studiosum commoneſciunt, ut cuncta officiosè exequatur, ad uitam rectè atq; ordine instituendam.

γῆνίωρ) γῆ terra, ὁ γῆν) terrenus.

ἄσωρ) partiapium ab ἄσω: at ἀγώρ nomen, id est, certamen.

πᾶσων) ὁ πᾶς, ἢ πᾶσα, Accusatiuus τῶν πᾶσων.

κτῆσιρ) κτᾶσμαι acquirō, Futurum κτήσομαι, Page. 95.

Præteritum κέκτημαι κέκτυσαι, uerbale ἢ κτῆσις, Se Versu. 17. aundæ declinationis contractorum.

αἰωνίωρ ἀγαθῶρ) hanc lectionem sequuti, uertimus æternorum bonorū. Budæus Aldino usus exēplari ἀιωνίωρ ἀγαθῶρ interpretatus est, bona quæ magno

artamine $\eta\alpha\epsilon\rho\upsilon\eta\tau\upsilon\rho$, ab $\alpha\tau\acute{\omega}\rho$. i. artamen, sit $\alpha\gamma\acute{\omega}\nu\iota\omicron\varsigma$ quasi dicas in artamine positus, de quo artatur.

Versu. 12.

$\mu\epsilon\tau\alpha\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu\iota$ τὶ δὴ μὲ, τὶ δὴ κῆ, τὶ δὴ κῆσι, pag. 69. compositum $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\acute{\iota}\delta\eta\mu\iota$ muto, transfero, traduco.

$\kappa\alpha\tau\omicron\rho\theta\omega\delta\eta$ ὀρθὸς, rectus, ὀρθῶ dirigo, erigo. Sunt $\eta\epsilon\rho\acute{\omicron}$ plurima uerba tertiæ coniugationis arcuiflexorum, quæ formantur à nominibus in $\omicron\varsigma$, $\Delta\iota\kappa\omicron\upsilon$ & $\Delta\iota\kappa\omicron\upsilon\acute{\omicron}$, $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\acute{\omicron}$, $\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\varsigma$ & $\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\varsigma\acute{\omicron}$, &c. sic ὀρθὸς ὀρθῶ, unde $\kappa\alpha\tau\omicron\rho\theta\acute{\omicron}$, Futurum ὀρθῶσω, Præterituum $\acute{\alpha}\tau\iota$. ὄρθωκα, Passiuum ὄρθωμαι, ὄρθωσαι, ὄρθωται, Aoristus primus ὄρθῶν, Subiunctiuus $\acute{\epsilon}\alpha\mu$ ὀρθῶν, ὀρθῶν, ὀρθῶν, compositum $\kappa\alpha\delta\varsigma$ $\delta\omega\delta\eta$, à uerbo $\kappa\alpha\theta\omicron\rho\theta\acute{\omicron}$, id est, rectè & cum uirtute aliquid gero, à quo uerbale $\kappa\alpha\tau\omicron\rho\theta\omega\mu\alpha$ officium, res bene gesta, & cum uirtute.

$\kappa\alpha\tau\omicron\rho\theta\omega\delta\eta$ ἑαυτῷ rectè geratur ipsi, id est, ab ipso. Græci passiuis tribuunt Dativum, qui exponitur per Genitiuum intercedente præpositione $\tilde{\upsilon}\omega\acute{\omicron}$, ut $\pi\epsilon\pi\acute{\iota}\kappa\tau\acute{\alpha}\iota$ μοι τὸ το, pro $\tilde{\upsilon}\omega\acute{\omicron}$ ἐμοῦ. Sic Cicero, Etsi mihi nullo modo probantur, id est, à me, & ita in reliquis, quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpres uim huius uerbi $\kappa\alpha\delta\varsigma$ $\delta\omega\delta\eta$ reddidit, uersa oratione passiuam in actiuam, numeros omnes impleat, pro, numeris omnibus impleatur, & absolute præstetur.

$\sigma\omega\phi\rho\sigma\acute{\omega}\eta$ ab adiectiui nominis casu in \omicron , siue Nominatiuo, siue Genitiuo, proficiantur substantiua, in $\acute{\omega}\eta$, $\Delta\iota\kappa\omicron\upsilon$ & $\Delta\iota\kappa\omicron\upsilon\acute{\omicron}$ iustus, $\Delta\iota\kappa\omicron\upsilon\sigma\acute{\omega}\eta$ iustitia, sed

νοια, sic ἔννοια νοτιο, ab ἐννοέω, considero, intelligo.

ἀναβαίνω) βαίνω, εο, μαδο, ἀναβαίνω, ascēdo, euado.

κἀκεῖνω τῷ κἀλλει ποριλαμ πόμῳ τε,
καὶ ἔλλαμ πόμῳ τῷ, καὶ ἀυφῷ τῆς φνσεως λήθλω
λαμβάνει. μήτε πρὸς ἔροφης φροντίδα, μήτε
πρὸς ποριβολαίωμ μεριμνω τῷ ψυχῷ καθελ-
κόμῳ τῷ.

Et illo decore aram illustrataq; et illustrata, etiam
ipsius nature obliuionem capit, neq; ad abi cura, neque
ad uestimentorum soliatudinem animum detrahens.

Quo fit, ut illo decore illustratus undiq; intelle-
ctus, atq; superuē illuminatus, nature quoq; ipsius ob-
liuione capiatur, nec ad abi tam curam demittat, ani-
mam, nec ad amictus anxietatem.

κἀκεῖνω crasis, pro καὶ ἐκεῖνω, παγι. III.

Versu. 22.

κἀλλει) crasis ē Datiuo κἀλλει, Nominatiuus τὸ
κἀλλ τῷ, τῷ κἀλλει τῷ, Prime declina. contractorū.

ποριλαμ πόμῳ τε, καὶ ἔλλαμ πόμῳ) ha-
rum particularum est ordo, ut τε præcedat, καὶ sequa-
tur: apud Latinos autem in prosa coniunctio, q; scau-
dum obtinet locam: at in carmine Græcorum more, q;
præcedere potest. Molēmq; et montes insuper altos
imposuit. Est autem particula τε ex Encliticis, et ac-
centum remittit.

Page. 134.

Versu. 2.

ab imo,

ποριλαμ πόμῳ) participium ἀ ποριλάμποιμαι,
ἀ ποριλάμπω, id est, undique illustro, splendore et lu-
mine aram fundo et collustro, simplex est λάμπω.
ἔλλαμ πόμῳ) participiū ab ἐλλάμποιμαι, id

est, diuinitus doxor, & illuminor, à præpositione ζυ
 & λάμωομαι, sed migrat in λ, propter λ se-
 quens, pag. 133. in συζήγησιν.

Versu. 9.

Pagi. 95.

Versu. 17.

φύσεως) φνω, secunda persona præteriti passiui
 πέφυσαι, unde uerbale ή φύσις, φη φύσεως, Secun-
 dæ declinationis contractorum.

λήθω) ή λήθη Secundæ declina. obliuio, lethe, à
 λήθω lateo, pro quo tamen usurpatum est λανθάνω.
 λαμβάνει) accipit à λαμβάνω.

τροφή) τρέφω nutritio, ή τροφή esca, abus, Secun-
 dæ declinationis.

πριβολάω) βάλλω, inde πριβάλλω induo,
 πριβολή uestis, τὸ πριβόλαιον idem, Tertie declina-
 tionis, de hoc uide Cod. E 1. m. συμβόλαια.

Versu. 2.

μέριμνα) Accusatiuus est ab ή μέριμνα, Secundæ
 declinationis.

κατελκόμηνος) ἔλκω traho, καθέλκω deorsum
 traho, à κτλ præpositione, passiuum κατέλκομαι,
 partiãriũ κατελκόμηνος, estq; passiuorum mo-
 re dictum κατελκόμηνος τῆ ψυχῆ, deductus ani-
 mam, per synecdochen, id est, habens animam detra-
 ctam, ut fractus membra, pagm. 143. aut uerbum passi-
 uum capitur actiue, κατελκόμηνος detrahens & de-
 mittens, id quod Atticis creberrimum est.

Versu. 15.

ἀλλὰ χολῶ ἀπὸ τῶν γίνων φροντίδων
 ἄτων, τὴν πᾶσαν αὐτῆ πονδῶν, ἐπὶ τῶ κτήσι
 τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν μετατίθησι, πῶς μὲ κα-
 τος δῶδῆ αὐτῶν ή σωφροσύνη καὶ ή ἀνδρεία, πῶς

quoties deducantur à communibus in ωρ, quorum Genitiuus in ονοε, duæ tolluntur literæ ο, σ v per Syncopeν, ὃ ἢ ἡ ἐλεήμων misericors, τοῦ ἢ τοῦ ἐλεήμονος, unde ἡ ἐλεημοσύνη misericordia, ελεησυνα, pro ἐλεημονοσύνη, sic σώφρων temperans, τοῦ σώφρονος, σωφροσύνη pro σωφρονοσύνη, &c.

ἀνδρία) ἀνήρ uir, Genitiuus ἀνδρός, pagm. 14. hinc Versu. 9. ἀνδρία, ut ab ἀπειρ σ, fit ἀπειρία, Codicæ C 5. σ Versu. 11. Codicæ D 1. in νοα πρὸς σωτηρίαν. Versu. 6.

φρόνησις) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρόνημαι, πεφρόνησαι, unde ἡ φρόνησις uerbale. ab imo. Pag. 95.

λοιπῶν) λείπω Inquo, εἰ in ο, λοιπὸς reliquus. Versu. 17.

ἡλικαῖς) ἡλικία σ genus, ὃ ἡλικίος generalis.

ὑποδιαίρει) ὑποδιαίρω) αἰρέω, Διαίρέω diuido, separo: Διαίρεομαι, Partiarium Διαίρεόμην σ, crasis Διαίρον μην σ ἢ præpositione Διὰ: deince præfigitur ὑπὲρ altera præpositio, ὑποδιαίρέω, Partiarium πασιuum præsentis tēporis ὑποδιαίρον μῆνος, quod hic ponitur cum Datiuo ταῖς ἡλικαῖς τὰν ταις, propter præpositionem ὑπὸ. Exemplaria non partiarium habebant ὑποδιαίρον μῆμαι, sed uerbum ὑποδιαίρονται, id quod non perinde quadrat, idcircoque reposuimus partiarium, maxime freti Budæi uersione, qui partiarium usus est, distributæ, non autem uerbo distribuuntur.

καδικόντως) ἴκω, inde καδικῶ σ καδικαί de- at, conuenit, σ καδικόν partiarium neutri gene- Pagm. 26. ris, id est, officium quod conuenit, τοῦ καδικόντος σ, Versu. 17.

94 MEDITATION. GRÆCAN.

τῆν καθικόντων, & v in σ conuerso, aduerbium καθικόντως, officiose, ut deat.

ἔπιτελέω) πελέω, ἔπιτελέω, exequor, perago. Infinitiuus ἔπιτελέειν, crasis ἔπιτελέειν.

Codice B 5. τῆν ἡτ) τῶν βίον) eorum que ad uitam pertinent, que in uita gerenda sunt. Verum antea satis dictum est de articulo, qui affiat præpositionem cum casu.

ab imo.

ὑποβάλλουσι) βάλλω, ὑποβάλλω suggero, admo-
neco.

μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν τὸ καθικόντων) εὐ-
ρεσιμ, ἢ μελέτη τῆν θεωρητικῶν γραφῶν.

Maxima porro uia ad officij inuentionem, & me-
ditatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

Maxima porro uiarum ad ueri inuestigationem
ferentium, meditatio est scripturarum diuinitus inspi-
ratarum.

μεγίστη) μέγας magnus, μέγιστος) maximus, pa-

Verfu. 19. gna 94.

καθικόντων) τὸ καθικόντων officium, paulò antè
diximus.

εὐρεσιμ) εὐρίσκω inuenio, tempora capit ab εὐρέω,
Futurum εὐρήσω, Præteritum actiuum εὐρηκα, Passi-
uium εὐρημαι, εὐρησαι, unde est uerbale ἢ εὐρησις
per η, ut à ποιέω, πεποιήσαι, ποιήσις: scribitur ta-
men εὐρεσις per ε, tanquam à Præterito passiuo uer-
borum in μι, cuius penultima semper est breuis, sive
uerbum in μι εὐρημι, Præteritum passiuum εὔρημαι,
Verfu. 8. εὐρεσαι, unde ἢ εὐρεσις, unde de hoc παρμα 126. in
Verfu. 15.

Pagi. 84

Verfu. 8.

Verfu. 15.

uerbo ἔχω. Quanquam & alioqui in uerbis istis, non perpetuò penultima uocalis est eadem, quæ in uerbis: ἀπαίρω Præteritum passiuum est ἔπαρμαι per α, tamen uerbale scribitur per ε, τὸ ἀπαίρωμα, non autem ἀπαίρωμα.

* Δεοῦναι (σωρ) πνεῶ, Futurum πνεύσω, pag. 108. Versu. 15. Præterit. act. πέπνυκα, Passiuum πέπνυμαι, unde Ἐπνεύμαι: tertia persona πέπνυσαι, hinc πνύσας, à quo Δεόπνυσος, à deo inspiratus, quæ uox Paulus utitur Epistola posteriore ad Timotheū, capite tertio, πᾶσα, inquit, γραφή θεόπνυτος, omnis scriptura diuinius inspirata: licet autem uerbalia illa in τ & facta ex tertia persona, syllabam ultimam auant, tamen quoties aduenit compositio ex nomine, aut particulis α, ἔν, Δυε, & consimilibus, solet accentus retrahi in antepenultimam, ληπίος Δεόληπίος, Δαμασός ἀδάμας & γνωσός ἔγνωσ & κινκτός Δυσκίνκτος: sic diceretur πνύσος, non πνεύσος, tamen Δεόπνυτος non Δεοπνύτος. Quod autem scribimus πνεύμα sine σ, & Δεόπνυτος per σ, id pendet ex auctorum usu. Nam quemadmodū in sexta cōiugatione præteritum passiuum partim astat σ ante μαι, partim non astat, pag. 39. ita obseruandum est quid apud

Versu. 12.

autores obtineat, qui eiusdē quoq; uerbi unam personā efferunt per σ, & similiter hinc deducta uerbalia: cum cōtrā cæterarū personarū uerbalia sine σ formētur, de quibus in uniuersum nō est præcipiendū, nisi ut scriptorum uestigijs insistamus, unde ut Grammaticorū canones

profecti sunt, ita et quicquid à legitima ratione uidetur deflectere, illorum autoritate et usu nititur.

ἡ γραφή ἢ ἡ γραφὴ scriptura, à uerbo γράφω scribo.

ὧν ταύταις γὰρ καὶ οἱ τῶν πράξεων ὑποδείκται ἐνρίσκονται, καὶ οἱ εἰς τῶν μακρίων ἀνδρῶν ἀνάγχατοι, παρὰ δὲ δορυλοῖσι, οἷον εἰκόνες ἕντες ἔμψυχοι εἰσι καὶ διὰ τὴν πολλοῦ πείρας, τῶν μιμημάτων τῶν ἀγαθῶν ἔργων πρόκεινται.

In his enim et actionum præcepta reperiuntur, et uitæ beatorum uirorum perscriptæ traditæ, tanquam imagines quedam animatæ, secundum Deum conuersationis imitationi bonorum operum proponuntur.

Quandoquidem in his quum rerum agendarum præcepta reperiuntur, tum beatorum hominum uitæ memoriæ proditæ ac perscriptæ, tanquam simulachra quedam animatæ proposita sunt uitæ, ad normam diuinam iustitiæ, ijs quidem qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt.

ταύταις) Dativus pluralis feminini demonstratiui αὐτῆ, pag. 86.

Versu. 21.

Pagi. 95.

Versu. 17.

πράξεων) πράξις, πράξω, πέπραχα, πέπραγμαί, πέπραξαι, uerbale ἢ πράξις, εἰς πράξεως, τὴν πράξεων.

ὑποδείκται) ὑποτίδεμαι admoneo, do consilium, ὑποθήκη consilium, præceptum. Et quemadmodum à simplicia τίδημι uel τίδεμαι dicitur δίκη, sic et à compositis eiusdem formæ nomina, ἀποδίκη, ἐπιδίκη,

ὑποθήκη, & cetera.

ἀνδρῶν) Genitiuus pluralis ab ἀνήρ, τῶ ἀνδρῶ, ἀνάγχαπῆσι) γράφω scribe, ἀναγχαφῶ in acta re fero, perscribo, literis prodo, publico per scripturam. Futur. γράψω, Passi. γέ- Page. 95. γραμμαί, γέγραφαί, γέγραπῆαι, uerbale γραπῆός, Versu. 20. compositum ἀνάγχαπῆσ, accentu in antepenult. re- tracto, uide quæ notauimus de hoc Codicæ F. 15. in uoæ Versu. 6. διοτινῶσιν.

ᾤαδεδομῶσι) Δίδωμι, Præteritum passiuum Δέδομαι, Page. 77. Participium Δέδομῆσ; com- Versu. ult. positum ᾤαδεδομῶσ, ἀ ᾤαδ'ίδωμι.

ὅσι) ὅσ, qualis, neutrum ὅσι) aduerbia sūt, id est, qualiter, uelut, tanquā, Cod. D 7. in πυκνά. Versu. 14.

ἑκόνες ἕνεξ ἑμψυχοί) ἡ ἐκῶν, ὅτι ἐκόνσ, αἰ ἐκόνες; adiectiuum ἑμψυχοί communis generis, pa- Versu. 3. γμα 91.

ἑμψυχοί) ψυχή animus anima, ἑμψυχοσ anima- tus, ex præpositione ἐν, Cod. C 13. in ἔνοικα πάδκ. Versu. 13.

ὅτι ἡτ) διορ πολιτείας) uita ad normam diui- nam instituta, sic interpres habet, expressa uī artiau- li per participium, de hoc Cod. B 5. τὸν μεδ' ἡμῶν Versu. 6. βίον. ab imo.

πολιτείας) πόλις ciuitas, πολίτης ciuis, πολιτεύο- Page. 95. μαι in republica uiuo, πολιτεία respublica σ uita ratio, siue uiuendi institutum, genus traduenda uita. Versu. 13.

μιμήμασ) μιμέομαι imitor, Præteritum μεμί- μιμαι, uerbale nomen τὸ μίμημα imitatio, τῶ μι-

88 MEDITATION. GRAECAN.

μιμῶνται, ὅτι μιμήματα, id est, imitationi, quasi dicit, ad imitationem & ad imitandum proponuntur. ita quidem habent exemplaria, non tamen uidetur alienum, si legas ὅτι μιμητῆ, id est, imitatori: ad quam lectionem ualde a credit uersio Budæi: ijs quidem, inquit, qui bonorum operum exemplaria imitari cupiunt, nisi quod numerum mutauit: est autem μιμητῆ ἄ

Page. 95.

Versu. 20.

Nominatiuo ὁ μιμητῆς, Primæ declinationis uerbale, factum à tertia persona Præteriti pass. μεμίμηται.

Versu. 6.

πρόκεινται) κέμαι, pag. 116. tertia persona plur. κένται, compositum πρόκεινται ἄ πρόκειμαι.

καὶ τοίνυν ὅπου ἄρ' ἕκαστος ἑωδὲς ἔχοντες ἑαυτοὺς ἀσθενεῖν, ἐκείνῳ προσδιατρέψω, σὺν ἁπλοῦς κοινῶν ἰατρῆου, δὲ πρόσφορον εὐερίσκει ὅτι ἀρρώστια ἔχει φάρμακον.

Et igitur in quocumque uniusquisque indigenter habentem seipsum senserit, illi immorans, tanquam ab aliqua communi officina medianæ, aptum inuenit infirmitati pharmacum.

Proinde in qua re quisque nostrum senserit se eo quod oportet defici, in illo absque incumbens, tanquam ab officina quadam medianæ, appositum suæ infirmitati medicamentum inuenire poterit.

Page. 89.

Versu. 2.

ab imo.

ἑωδὲς) Δέομαι indigeo, ἑωδὲς indigens, τοῦ ἑωδὲς, τῆς ἑωδὲς. & per crasim ἑωδὲς, à quo aduerbium, migrante v in σ, ἑωδὲς indigenter, si ita loqui licet.

ἑωδὲς ἔχοντες) plurimus usus est uerbi ἔχω cō

aduerbijs, καλῶς ἔχω, bene habeo, κακῶς ἔχω, ma-
 lè ualeo: sic hoc loco ὑδρωῶς ἔχω, indigenter habeo, id
 est, indigeo : est autem ἔχοντ Genitiuus partiapij
 presens ἔχωρ.

αἰοδάνκτ) Subiunctiuus ut τῆσσι, ab αἰοδάν-
 νομαι sentio: ponuntur autem uerba sentiendi cum Ge- Pag. 141.
 nitiuo, αἰοδάνκται ἑαυτῶ ὑδρωῶς ἔχοντ, sentiat Versu. 10.
 seipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indige-
 re et defici.

προσδίατρίβωρ) τρίβω, διατρίβω, προσδία- Pag. 145.
 τρίβω immoror; uersor cum aliquo, regit Datiuum Versu. 8.
 propter prepositionem πρὸς, inde partiaplum προσ-
 διατρίβωρ.

ιατρείω) ἰάομαι medeor, Futurum ἰάσομαι, Pre- Pag. 95.
 teritum ἴαμαι, ἴασαι, ἴαται: unde ἰατρον Versu. 20.
 media, et τὸ ἰατρείον officina medicorum, τοῦ ἰα-
 τρείου.

πρόσφορον) φέρω, προσφέρω, adfero, πρόσφορος
 qui aptè et commode adfertur, adhibetur, id est, ap-
 tus, appositus.

ἄρρωσθήμα) ῥώννμι, pag. 132. ualeo, et sanus sum Versu. 17.
 tempora sumuntur à ῥώω. Futu. ῥώσω, Præ. act. ἔρρω
 κα, pass. ἔρρωμαι, ἔρρωσαι, ἔρρωται, uerbale ῥωτός et
 adiectione literæ σ, est ῥωσός, deinde per α priuatiuā
 partiaplā ἄρρωσος infirmus, per geminū ρρ, nā ut ra-
 tione augmēti geminatur ρρ, ῥίπῳ, ἔρρῖπῳ, pa. 102. Versu ult.
 et ratione, prepositionis ῥέω, ἐπιρρέω, pagina 131. Versu. 2.
 sic etiam aduentu partiaplæ priuatiuæ, ῥκτός, ἄρρῖκ- ab imo.

Pag. 95.

Versu. 13.

δε, ὅ hoc loco ῥωσός, ἀρρωσός: ab ἀρρωσός fit uerbū
 ἀρρωσέω sum infirmus: Futurū ἀρρωσήσω, Præteritū
 ἀρρώσῃκα, Passiuum ἠρρώσῃμαι: unde ablato
 incremento fit uerbale τὸ ἀρρώσῃμα, τὸ ἀρρωσήμα-
 τος, τὸ ἀρρωσήμα, id est, infirmitas.

καὶ ὁ μὲν ἔρασις φιλοσωφροσύνης, τὸ πρὶ τῷ
 Ἰωσήφ ἰσορίαν συνεχῶς ἀνελίσει, ἢ παρ' αὐτὰς
 σωφρονικὰς ἐκδιδάσκειται πράξεις, εὐρισκῶν ἀ-
 ἄρτου μόνου ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα, ἀλλὰ
 καὶ ἐκλυῶς πρὸς ἀρετῶν Διακειμῶν.

Et quidem amator temperantiae, de Ioseph histo-
 riam assidue euoluit, et ab eo temperantiae plenas
 perdoctur actiones, reperiens usum non solum tem-
 peranter erga uoluptates affectum esse, uerum etiam
 habitualiter ad uirtutem dispositum.

Ac temperantiae quidem homo cupidus, historiam
 Iosephi assidua lectione euoluit: ab ea enim edidicit
 actiones temperantiae plenas, quum compererit cum ad
 habitum uirtutis prouectum esse, nedum uoluptarijs in-
 rebus continentia præditum.

ἔρασις) ἔράω ἀπο, ἔράσω, ἠρακα, ἠρασμαι, ἠρασαι
 ἠρασαι: unde nomen uerbale ὁ ἔρασις.

Pag. 95.

Versu. 20.

ἀνελίσει) ἐλίσω, ἀνελίσω: suffior Basilium scri-
 psisse subiunctiuum ἀνελίσει, id est, scutum esse Budeū,
 quippe qui uertat, euoluit, non euoluit.

παρ' αὐτῷ) παρὰ αὐτῷ apostrophos est.

σωφρονικὰς) σῶφρων, Genitiuus σῶφρονος, inde
 ὁ σωφρονικός ad temperantiam pertinens, ἢ σωφρο-

νικί, τὰς σωφρονικάς.

ἐκδιδάσκειν) διδάσκω, ἐκδιδάσκω, Passivum ἐκδιδάσκομαι, unum regit Accusativum tanquam passivum eorum uerborum, quæ Grammatia uocant uehementissime transitionis.

πράξις) ἢ πράξις, ἢ πράξεως, Accusatiuus plura- Pag. 95.
lis τὰς πράξεις, πράξις: uerbale est ἀπράξια, πρά Versu. 17.
ξις, πῆπραχα, πῆπραμαί, πῆπραξαι, inde ἢ πρᾶ-
ξις scandæ declinationis contractorum.

ἐγκρατῶς) κρατέω teneo, compositum ex ἐν pre-
positione, ἐγκρατέω, quia v ante κ uertitur in γ pag. Versu. 5.
29. inde nomen adiectiuum ἐγκρατής, Primæ declina-
tionis contractorum, id est, continens, Genitiuus ἐκκρα-
τέος, πῆ ἐγκρατέω, crasis ἐγκρατῶν, aduerbium Pag. 89.
ἐγκρατῶς continenter, conuerso v in ε, quod aduer- Versu. 2.
bium ponitur cum ἔχω: ἐγκρατῶς ἔχω πρὸς ἡδο- ab imo.
νὰς. continenter habeo in uoluptate, hoc est, continēs sum:
aut ut uertit Interpres, continentia præditus sum in re-
bus uoluptarijs. Vide de hoc supra in hoc Codicæ G. 2. Versu ult.
in ἐνδὲ ἔχοντ).

ἐκλυῶς) ἔχω habeo, Futurum ἔξω per aspiratio- Versu. 1.
nem, pagina 108. Præteritum actiuum ἔχαι, Passivum
ἔγμαι, ἔξαι, unde uerbale ἔξις habitus, ἔξω assuesca-
ctio, tertia persona ἔκται, unde uerbale foret ἐκτὸς,
ἀ quo deriuatiuum ἐκλυὸς, id est, si dicere liat, ha-
bitualis, πῆ ἐκλυῶν, ἔξω v in ε conuerso aduerbiū ἐκ- Pag. 95.
λυῶς habitualiter. Versu. 17.

ἐκλυῶς πρὸς ἀρετῆς) διακείμενον) κἔμαι, pag. Versu. 6.

116. compositionē Διάκειμι disponor, affectus sum, quod uerbum eleganter aduerbijs iungitur, ἐκλήκως Διάκειμαι, habitualiter affectus sum, pro quo Interpretēs ad habitum uirtutis prouectum esse, à Διάκειμαι, partiarium Διακείμηνος. Αισιατιμὸς Ὁρδία- κείμηνος.

ἀνδρίαν δὲ παιδεύεται παρὰ τοῦ ἰώβ, ὃς οὐ μόνον πρὸς τὰ ἐναντία, τοῦ βίου μεταπισόντ' ἄντ' ἄντ' ἄντ', πένης ἐκ πλουσίου, Ἐ' ἄπαις ἀπὸ καλλί- παιδος, ἐν μιᾷ καιρῷ ῥοπῆ ἡγούμηνος διέμενεμ ὁ ἀνδρ, ἀταπεινωτομ πανταχῶ ὁ τ' ψυχῆς φρέ νημα Διασώζωμ, ἀλλ' ὅτε τῷ εἴλωμ τῷ εἰς πα ραμυδίαν ἠκόντωμ, ἐπεμβαίνόντωμ ἀντ' ἄντ', καὶ σωεπιτενόντωμ τὰ ἀλγεῖνα πῶζώωμ.

Fortitudinem uerò cruditur ab Iob, qui non tantum in contraria uita adente ipsi, pauper ex diuiti, Ἐ or- bus ex pulchræ prolis parente, in uno temporis mo- mento factus, permansit idem, minimè humiles ubique animi spiritus retinens, sed neque amicis ad consolatio- nem uenientibus, insultantibus ipsi, Ἐ simul augenti- bus ærummas, irritatus est.

At uerò in fortitudine insituetur lector ex histo- ria Iobi, qui uita in contrarium ipsi adente, ac prorsus immutata, egens ex beato, orbis ex pulchræ pro- lis parente, unius diei uale momento factus, non idem modò sui que simillimus mansit, alios animi spiri- tus ad extremum usque retinens, sed ne amicis qui- dem eius, qui ad consolandum cum uenerant, tan-

dem ipsi insultantibus, dolores eius exaerbando, iracundè irritatus est.

παίδνεται) παῖς, Genitiuus παίδος, inde uerbum παίδνω erudio, Instirao, Passiuum παίδνομαι: hic ponitur cum Accusatiuo ut antè dictum est in ἐκδιδάσκεται. Codicè G 5.

Versu. 2.

μεταπισόντος) πῖπῶ αδο, secund. Aorist. ἔπεισον, pagin. 131. partiapium πεσῶν, πεισόντος, compositum μεταπίπῶ, μεταπεισῶν, μεταπεισόντος. Est autem μεταπίπῶ in deteriorem partem mutari, et ad aliam uitæ conditionem transire, id quod expertus est Iob, è diuite redactus ad inopiam.

Versu. 4.

καλλίπαιδος) κάλλος pulchritudo, καλλίπαις pulchra prolis parens, τῷ καλλίπαιδος. Nam sermè composita retinent declinationem simpliaum. Et licet diaphus φιλόπαις per o, tamen καλλίπαις per iota, ut et reliqua que fiunt à κάλλος, ueluti καλλίνικος, καλλίπυργος, et cetera.

ἔσπῃ) ἔσπῳ inclino, uergo, ἔσπῃ momentum.

ἡνώμεν) Partiapium secundi Aoristi mediis ἡνώμεν, à uerbo γίνομαι, pagin. 122.

Versu 2.

διέμεν) μένω, Futurum μένω, Aor. pri. ἔμενα, ἔμενας, ἔμενε, Διαμένω, Διέμενε, et ob sequentem uocalem additur ρ, Διέμενεν ὁ αὐτός, pagin. 26.

ab imo.

Versu. 19.

ταπεινώτορ) ταπνός humilis, abiectus, inde uerbum ταπεινώ, Futurum ταπεινώσω, Præter. actiuū τεταπένωκα, Passi. τεταπένωμαι, ταπεινώσθαι, ταπεινώσθαι, uerbale ταπεινώτορ abiectus,

Pagin. 95.

Versu. 20.

inde ἀταπεινότης *alsus, minimè abiectus.*

Page. 95.

Verse. 13.

φρόνημα) φρονέω, φρονήσω, φεφρόνηκα, πεφρόνη-
μαι, uerbale τὸ φρόνημα, quod Latini uocant *sen-*
sium, et spiritus pluraliter.

Διασώζω) σώζω, Διασώζω, Partiarium Δια-
σώζωρ.

ἀλλ' οὔτε) *apostrophos est, ἀλλὰ οὔτε.*

ἤραμιθίαρ) μῦθος uerbum, μυθεώ, μυθεό-
μαι, ἤραμιθέομαι, *consolor, ἢ ἤραμιθία, cōsolatio.*

ἠκόντων) ἠκω uerbo, Partiarium ἠκωρ, ἠκονδς, τῶν
ἠκόντων, aut est *secundi Aoristi, ὁ ἠκῶρ, τοῦ ἠκόντος,*
τῶν ἠκόντων.

ἔπειμβαινότων) βαίνω, ἐμβαίνω, ἔπειμβαίνω,
ἔπειμβαίνωρ, ἔπειμβαίνοντος, τῶν ἔπειμβαινό-
των, *regit Dativum propter prepositionem ἐπὶ.*

σωεπιτενότων) τείνω, ἐπιτείνω, σωεπιτί-
νω, *simul et pariter exacerbo et intendo.*

τὰ ἄλγενα) ἄλγος dolor, *deriuatiuū ὁ ἄλγε-
νός, neutrum plurale τὰ ἄλγενα alsus aduersi et e-*
rumine.

ἤρωζάωδκ) ὀζνε aautus, ὀζάωω exaais, *irrito. Ab*
actiuis in us sunt uerba in άω, βραδνε βραδν-
νω, ἠδνε ἠδάω, sic ὀζνε ὀζάωω, Futurum ὀζνωῶ,
Præteritum actiuum ὤζυγκα, Passiuum ἴζυγμαί,
ᾠζωσαι, ᾠζωται, Aoristus primus ὤζάωδλω, et
compositum ἤρωζάωδλω, δκς, δκ, à ἤρωζάωω.

πάληρ σκοπῶρ ἕς, πῶς ἀρ πρᾶος ἐν τὰυ θεῖ
καὶ μεγαλόθυμῳ γήοιτο, ὡς τε θεῖ μὲν δυ-

μῶ κτλ φη ἀμνηστίας κεχρησθαι, τῇ δὲ πρώτῃ
 πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, εὐφραίνει δὲ λαβὴν ἡμιόμο
 μὲν ἐν δις κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθήμασι,
 πρῶτον δὲ καὶ ἀκίνητον ἐν ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἀνύ-
 δόσεσι.

Rursum repetens aliquis, quomodo clemens in co-
 dem ἔ magnanimus fiat, ut quidem animo contra
 peccatum utatur, sed clementia erga homines: inue-
 niet David generosum quidem in arca bellum facio-
 ribus, clementem autem ἔ immotum in inimicorum ul-
 tionibus.

Rursus aliquis reputans, quomodo magnanimus
 idem ἔ clemens esse possit, ita ut animo quidem ob-
 firmato aduersus peccatum, clementia uerò utatur erga
 homines: illic Davidem inueniet generosum in bellicis
 facinoribus, clementem ἔ placidum in inimicis ula-
 sandis.

σκοπῶν) σκοπέω, crasis σκοπῶ, Participium
 σκοπῶν.

ἐν ταῦτο) in eodem, id est, pariter. Attia neutrum
 pronominis ἀνδρός, efferunt unà cum articulo, dicentes
 ταυτόν, quasi τὸ αὐτόν, aut τὸ αὐτόν per apostrophē,
 Dativus τὰυτῶ.

μεγαλόθυμος) fit à μεγάλος) magnus, ἔ
 θυμός) animus.

ἡμίμοι) γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐημιό- Versu. 2.
 μίλω, pag. 122. Optativus ἡμίμω, ἡμίμοιο, ἡμίμοις. ab imo.

ὥστε κεχρησθῆ) ὥστε gaudet infinit. ut ὥς. Cod. E. 16. Versu. 22

καὶ ἐν τῇ ἀμνηστία) contra peccatum, καὶ ἐν Ge-
nitivo in malam partem capitur, ἔρ perniciam signi-
fiat.

κεχρησθῆναι) χρῆσθαι, χρῆσομαι, κέχρημαι, κέ-
χρηται, κέχρηται, secunda persona pluralis κέχρη-
σθε assumpto ε, pag. 38. unde fit Infinitivus κέχρησθαι
aasenti in penultimam tracto, de quo pag. 40.

Versu. 6.

Versu. 8.

πρῶτον) ὁ πρῶτος, inde ἡ πρῶτος, ὅτι πρῶ-
τητος.

ἑυρίσκει) εὐρίσκω tempora sumit ab εὐρίω, Futurum
εὐρίσω.

γενναῖον) γέννα stirps, inde γενναῖος) generosus.

ἀνδραγαθήμασι) ab ἀνδρ, ἀνδρὸς utr, viri, ἔρ

ἀγαθὸς bonus, praestans, fit uerbum ἀνδραγαθῶ,

uirum me praesto, fortem ἔρ strenuum me praesto. Fu-

turu ἀνδραγαθήσω, Praet. act. ἠνδραγάθηκα, Pass.

ἠνδραγάθημαι, uerbale δ' ἀνδραγάθημα, uirile

factus, ἔρ factum generosi animi, ἔρ ἀνδραγαθήμα-

τος, ἔρ ἀνδραγαθήματι, τοῖς ἀνδραγαθήμασι.

ἀκίνητος) κινέω, κινῶμαι, κέκίνηκα, κέκίνημαι, κέκιν-

ηται, κέκινηται, uerbale κινήσας, unde ἀκίνητος immo-

tus, immobilis, id est, placidus, ἔρ clemens.

ἀνιδόσει) δίδωμι, δίδωμι, δέδωκα, δέδομαι,

δέδοσαι, uerbale ἡ δόσις, ὅτι δόσεως, τῇ δόσει,

ταῖς δόσει, compositum ἀνιδόσει ab ἀντίδοσις

retributio, ab ἀνιδίδωμι retribuio.

τοιοῦτος) ἢ καὶ μωσῆς, μέγαλω μὲν ἔρ

δυνάμει κατὰ τῆν εἰς θεὸν δόξαν ἠτανόντων Δια-

νισάμωϑ:πραεία δὲ τῆ ψυχῆ τὰς καθ' ἑαυτοῦ
 Διαβολὰς ὑποφέρωρ.

Talis erat et Moses, magna quidem ira contra in
 Deum peccantes insurgens: miti autem animo contra scri-
 ptum calumnias sustinens.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos
 insurgens, qui in Deum peccaverant: sed miti animo
 perferens illos, qui sibi obtrectauerant.

ἐμ)erat, Imperfectum ab εἰμι sum, pag. 112. Versu. 6.

ῥζαμαρτανόντων) ἄμαρτάνω, partiar. πῖ ἄμαρ-
 τάνωρ, τῷ ἄμαρτάνοντες, πῶν ἄμαρτανόντων, cō-
 positum ῥζαμαρτανόντων ab ῥζαμαρτάνω.

Διανισάμωρ) ἴσκημι, ραββινῶν ἴσαμαι, compo-
 situm ἀνίσαμαι, deinde Διανίσαμαι, partiarium
 Διανισάμωϑ.

πραεία) ὁ πρᾶϑ, mitis, foemininū aὐτὴ ἢ πρᾶῖα,
 φηι πραείας, τῆ πραεία, fit à nomine non admodum
 usitato πρᾶς, unde et uerbum πρᾶύνω: ut ab adie-
 ctivo ὀζνέ, foemininum ὀζῖα, et uerbum ὀζᾶώ.

καθ' ἑαυτῷ) ἑαυτῷ apostrophos est.

Διαβολὰς) διαβάλλω calumnior, unde Διαβολή
 per o, de hoc Codicē E I. in συμβόλαια. Versu. 2.

ὑποφέρωρ) φέρω, ὑποφέρω, Partiar. ὑποφέρωρ.

καὶ πανταχοῦ ὡσὺρ δι ζωγράφωι, ὅταν
 ἀπὸ εἰκόνωρ εἰκόνα γράφωσι, πυκνὰ πρὸς τὸ
 παρὰ δαγμά ἀποβλέποντες, τὸν ἐκῆδερ χα-
 ρακτῆρα πρὸς δ' ἑαυτὸν ἀποσάζουσι μεταθῆναι
φιλότεχνημα: οὕτω δ' ἔκκαὶ τὸν ἑαυτοῦ Δακτύλου

ἑαυτῶν πᾶσι τοῖς μέρεσι ὅτι ἀρετῶν ἀπορ γάσε-
 θαι τέλει, οὐδὲν πρὸς ἀγάλατὰ ἕνα κινου-
 μενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀπο-
 βλέπειν, καὶ δὲ ἐκείνων ἀγαθῶν, οὐκ ἔστι ποιεῖν
 διὰ μιμήσεως.

Et ubique quemadmodum pictores quando ex ima-
 gibus imaginem pingunt, idētidem ad exemplar re-
 spiciētes, inde characterem ad suum ipsorum student
 transferre opificiū : ita oportet et studentem seipsum
 omnibus partibus uirtutis efficiere perfectū, tanq̄ ad si-
 mulachra quaedā mota et actiuosa, uitas sanctorū respi-
 cere, et illorum bonum suum facere per imitationem.

Quemadmodum autem pictores, cum imaginem ex
 imagine pingunt, exēplar identidē respectantes, linea-
 menta eius transferre conantur magno studio ad suum
 opificiū: ita qui sese meditatatur omnibus uir-
 tutis absolutum reddere, ueluti simulachra quaedam spi-
 rantia et actiuosa, sanctorum uitas respiciere oportet,
 probatq; opera illorum sua imitando facere.

ῥωγράφος) ῥωγράφος pictor, ἀ ῥῶρον et γράφω.
 γράφωσι) Subiunctiuus, ut τὴν ἡσσι.

Versu. 15. πρὸ ἀδ' εἰγμα) δ' εἰκν' ω', tempora sumit ἀ Δείκω.
 pagina 123. Futurum δ' εἰζω, Præt. act. δ' εἰδ' ἔχα, pass.
 δ' εἰδ' εἰγμα, compositi. πρὸ ἀδ' εἰκν' ω'. πρὸ ἀδ' εἰδ' εἰγμα,
 uerbale τὸ πρὸ ἀδ' εἰγμα, ex exemplar.

Pag. 95.

Versu. 13.

ὅρ ἐκ ἑίδειν χ' ἄκτῆσα) uim articuli positi cum ad-
 uerbio sic possis explicare, inde petitum aut desum-
 ptam formam, pro quo Budæus dixit lineamenta eius.

μεταδέναι) τίθημι, secundus Aoristus Infinitivi
 δέναι, ραγμα 69. compositum μετατίθημι, μετα- Versu. 12.
 δέναι.

φιλοτέχνημα (φιλοτεχνέω orificijs excolendis
 studeo, ἀΐλϙ σ τέχνη, uerbale τὸ φιλοτέχνη-
 μα, ἀ praeterito ραββιμο.

ἔωουδακότα) ἔωουδάξω, ἔωουδάσω, ἔωου-
 λακα, participium ἔωουδακῶς, τοι ἔωουδακό-
 τϙ, ὄρ ἔωουδακότα.

πᾶσι) Dativus pluralis ἀ πᾶς παντός.

μέρεσι) τὸ μέρϙ, τοι μέρεϙ, ὄρ μέρεϊ τοῖς
 μέρεσι.

ἄωοργάσειοθαι) ἐργάζομαι, Futurum ἐργάσο-
 μαι, Infinitivus ἐργάσειοθαι, compositum ἄωοργά-
 σειοθαι ab ἄωοργάζομαι.

τέλειορ) τέλϙ finis, ὀ τέλειϙ perfectus.

διονει) tanq̄ idē quod οἶορ, ut ὡσπῆς σ ὡσωορει, Pag. 95.
 ἀγάλλματα) ἀγάλλω, Futurum ἀγαλῶ, Præte- Versu. 13.
 ritum ἀέτιικτ ἡγάλλα, ραββιιμ ἡγάλλαι, uerbale
 δ' ἀγάλλα, τοι ἀγάλλαιτϙ.

κινον μλνα) κινέω, ραββιιμ κινέομαι, crasis κινῶ-
 μαι, participium κινῶμενϙ, τὰ κινῶμενα, quæ mo-
 uentur, id est, uiua.

ἔμπρακτα) πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπρα- Ibidem.
 γμαι, πέπραξαι, πέπρακται uerbale πρακτός, Versu. 20.
 inde additur prepositio ἐν, ἔμπρακτϙ, quæ uoce
 Gregorius Nazanzenus eleganter usus est in laudi-
 bus Athanasij, οὕτω γὰρ, inquit, ἀμφοτέρω σωκρ-

μόσατο, κὴ εἶς ἐρ ἡγάγε, κὴ πρᾶξιρ ἡσὺχιου, κὴ ἡσὺ
 χίω ἐμ πρᾶκτιρ, sic enim utraq; coarctavit, atq; in u-
 num adduxit, actionem quietam, & quietam actuosam.

οἰκ(φρ)οἶκ(θ) domus, οἰκ(φ)οἶκ(θ) domesticus.

ποι(φθ)ποιέομαι, Infinitivus ποίεο(θ), crasis ποι
 εἶο(θ), sumitur vox passiva in significatione activa.

Ibidem.

Versu. 17.

μιμῆσεως) μιμέομαι, secunda persona Præteri-
 ti passivi μεμίμησαι, unde verbale ἢ μίμησις, φθ
 μιμῆσεως. Hoc loco multas voces transmisiimus, par-
 tim quòd prius sint excussæ: partim etiam, quòd inspe-
 cto Lexico facile fuerit ipsum thema reperire, cuius-
 modi sunt. εἰκόνωρ, Genitivus pluralis ab εἰκῶρ: πυκ-
 νὰ ἀ τωκνός: ἀποβλέπωντες partiapium ab ἀπο-
 βλέτω, cuius simplex βλέτω: χῆρ κτῆρα ab ὁ χα-
 ρακτῆρ, de quo supra: πωουδ'άξουσι tertia persona
 pluralis ἀ πωουδ'άξω: ἀρετῆρ Genitivus ab ἀρετή: ἴ-
 να ἀ nominatiuo Τριβίος, ab ὁ εἶος: ἁγίωρ ab ὁ ἅγιος:
 ἀποβλέτωρ, Infinitivus ab ἀποβλέτω, &c. quæ
 parul sunt momenti: quapropter istiusmodi posthæc,
 aut in totum omitemus, aut leui tantum brachio, sicut
 modò fecimus simul omnia perstringemus, quæ ad eun-
 dem locum pertinebant.

εὐχαί πά. ἢ τὰ εὐαγγέλιε διαδεχόμε-
 ναι, νεώτερον τῶν φ. ἀ καὶ ἀκμαιοτέρων τῶν
 πρὸς θεὸν πόθω κεινημῶν πρᾶλαμβάνουσι.

Orationes, rursus lectionibus succedentes, rean-
 tiores animam & uegetiores ad Deum desiderio mo-
 tam accipiunt.

Iam uerò orationes lectionibus succedentes, rean-
torem animam uegetioremq; accipiunt, utpote desi-
derio Dei iam flagrantem.

ἀναγνώσεις) γνώσκω, tempora sumit à γνώω, Fu-
turum γνώσω, Præteritum actiuum ἔγνωκα, passiuum P. 18. 95.
ἔγνωμαι ἔγνωσαι, uerbale est ἡ γνώσις, φηὶ γνώ- Versu. 17.
σεως, Accusatiuus pluralis τὰς γνώσεις, ὅ per cra-
sim γνώσεις, compositum ἀναγνώσεις. Nominatiuus ἡ
ἀνάγνωσις lectio, ab ἀναγνώσκω, lego.

νεώτερον) νέος, inde νεώτερος, ut λίπος λιπώτερος,
πίος πιωτέρος, ῥύπος ῥυπαρότερος, ὅ c. comparatiuus ὁ
νεώτερος, ἡ νεώτερα, τὴν νεώτερον.

ἀκμαιοτέρων) A substantiuis in α uel η, sicut ad-
iectiua in αῖ, βία, βιάσιος; γήνα γηναῖος, sic ἀκ-
μή ἀκμῆ, comparatiuus ὁ ἀκμαιοτέρων, ἡ
ἀκμαιοτέρα, τὴν ἀκμαιοτέρων.

κεκινήμενος) κινέω, κινήσω, κενήθηκα, κενήθημαι,
part. ὁ κενήμενος, ἡ κενήμενη, τὴν κενήμενον.
Reliqua similia sunt: εὐχαὶ Nominatiuus pluralis ab ἡ
εὐχή. πάλιν aduerbiū est. Διαδέχομενοι à διαδέ-
χομαι, part. Διαδέχομενος, ἡ Διαδέχομενη, plu-
rale αἱ διαδέχομεναι, simplex uerbū est Δέχο-
μαι. ψυχῆ. Accusat. ab ἡ ψυχῆ. πρὸς prepositio posi-
ta hic cum Accusatiuo θεῶν, cuius nominatiuus ὁ θεός.
πόθος, Datiuus ab ὁ πόθος desiderii. Πραλαμβάνει
σιν tertia persona est pluralis numeri, à πρᾶλαμβά-
νω, simplex λαμβάνω, additur autem v in πρᾶλαμ-
βάνουσιν, de quo pag. 26, in Institutio. Grammaticis. Versu. 19.

ἔυχῆ Δέγε καλῆ, ἢ ἐνδύγῃ ἐμποιοῦσα τοι δε-
 οῦ' ἐννοιαρτῆ ψυχῆ. καὶ τοιτό ὅτι τοι δεοῦ' ἐνοί-
 κησις τὸ δια' φη μνήμης ἔχει ἐνιδρυμλῶρ ἐν
 ἑαυτῷ ὅρ δεοῦ.

Oratio uero bona, manifestam ingenerans Dei no-
 tionem animo: hoc est, Dei inhabitatio, in memoria
 habere insidentem in seipso Deum.

Atqui est oratio illa bona: quæ compertam Dei no-
 tionem in animo ingenerat. Est uero Dei inhabitatio,
 insidentem intus Deum memoria complecti:

Δέγε) δὲ uerò, autem, at, ceterum, porro, uerunt-
 men, ut loco quadrat, additur γε adiectio syllabica, Δέ-
 γε, ut apud Latinos, qui, in alioqui, atqui.

ἐνδύγῃ) ὁ καὶ ἢ ἐνδύγῃς, τοι καὶ φη ἐνδύγῃς, ὅρ
 καὶ πλῆ ἐνδύγῃς, crasis ἐνδύγῃ, Primæ declinationis
 contractorum.

ἐμποιοῦσα) partiapium fœmininum ab ἐμποιῶ.

ἐνοίκησις) οἰκέω, ἐνοικέω, ἐνοικήσω, ἐνώκηκα,
 ἐνώκημαι, ἐνώκησαι, uerbale ablato incremento ἐν-
 οίκησις.

ἐνιδρυμλῶρ) ἰδρύω, Futurum ἰδρύσω, Præterit.
 αἰτι. ἰδρύκα, Passiuum ἰδρυμαι, Partiapium ἰδρυ-
 μλῶ, Accusatiuus ὅρ ἰδρυμλῶρ, compositum ἐνι-
 δρυμλῶρ: quod si legatur ἐνιδρυμλῶρ accentu in
 antepenultima, erit partiapium præsentis temporis, à
 passiuo uerbi in μνημῆν ab ἰδρύω fit ἰδρυμι, passiuū
 ἰδρυμαι, compositum ἐνιδρυμαι, Partiapium ἐνι-
 δρυμλῶ, id est, insidens.

οὕτω γινόμεθα ναὸς θεοῦ, ὅταν μὴ φροντίσι
 γκίνας ἐσσωχῆς φημι μνήμης Διακόπητης, μὴ δὲ
 τοῖς ἀπροσδοκίτοις πάθεισι ὁ νοῦς ἐκταράτῃται·
 ἀλλὰ πάντα, ἀποφυγῶν ὁ φιλόθεος, ἐπὶ θεῶν
 ἀναχωρῆ, δὲ ζελαῶν τὰ προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς
 ἀκρασίαν πάθει, καὶ δις πρὸς ἀρετὴν ἀποσιμῆ-
 τικῆς ἐν μασίμῳ ἰσθμῷ τρέβη.

*Ita efficiamur templum Dei, quando non acri ter-
 renis assiduitas memoriae interrumpitur, neque impro-
 uisis perturbationibus mens turbatur, sed omnia effu-
 giens amaris Dei, ad Deum secedit, expellens prouo-
 cantes nos in intemperantias affectus, et ad uirtutem
 ducentibus studijs immoratur.*

*Hæc; nos ratione templum Dei efficiamur, quan-
 do nec terrenis acri perpetuus tenor memoriae inter-
 pellatur, nec improuisis perturbationibus intellectus
 tumultuatur: sed hæc omnia effugiens uir amore Dei
 præditus, ad Deum ipse secedit, tum affectus foras qua-
 tiens, qui ad intemperantiam prouocant, tum in ijs stu-
 dijs libenter uersans, quæ ad uirtutem ducunt.*

ἀπροσδοκίτοις) δ'οκέω per ε, compositum προσδο-
 κάω per α, ut contra συλάω per α, ἱεροσυλέω per ε:
 igitur προσδοκάω expecto, Futurū προσδοκίσω,
 Præt. actiuum, προσδέδ'οκκα, Pass. προσδέδ'οκη-
 μαι, προσδέδ'οκκασι, προσδέδ'οκκη, uerbale προσ-
 δόκητι, inde ἀπροσδόκητ' inexpectatus.

ἀποφυγῶν) φεύω, secundus Aorist. ἔφυγον, p. 30.
 partiap. φυγῶν, composit. ἀποφυγῶν ab ἀποφενῶν.

Pag. 95.
 Versu. 20.
 Versu. 5.
 ab imo.

Ἐιλόθευ) amans dei, ἀ' εἰλόθεος θεός, ut εἰ
 λάνθρωπος) humanus, amans hominum, ἀ' εἰλόθεος
 ἄνθρωπος.

ἀναχωρή) χωρέω, ἀναχωρέω, Subiunctivus tertiæ
 personæ, ἐὰν ἀναχωρή, crasis ἀναχωρή, ut ποῖη.

προκαλῶμαι) καλέω, καλέομαι, crasis καλῶ-
 μαι, προκαλῶμαι, Partiarium προκαλῶμαι.

ἀκρασίας) κρᾶνυμι tempora sumit ἀ κρᾶω, Fu-
 turum κρᾶσω, εἰ elidēdo ε diatur κρᾶσω, Præteri-
 tū actiui κέρρακα, Pass. κέρραμαι, κέρρασαι, in-
 de uerbale per α primitivum ἢ ἀκρασία intemperan-
 tia, Accusativus pluralis τὰς ἀκρασίας.

Pag. 95.

Versu. 17.

ἐπιτηδεύμασι) Dativus pluralis à nomine τὸ
 ἐπιτηδεύμα, quod est uerbale à præterito passivo
 uerbi ἐπιτηδεύω.

ἑνδιατρέβω) τρέβω, διατρέβω, ἑνδιατρέβω, Sub-
 iunctivus tertiæ personæ est ἑνδιατρέβω.

καὶ πρῶτόν γε πάντων ἀπουδάξαι προσήκει
 πρὸ τῆς τοῦ λόγου χρήσεως μὴ ἀμαθῶς ἔχειν,
 ἀλλ' ἐρωτᾶν μὲν ἀφιλοκίμως, ἀποκρίνεσθαι δὲ
 ἀφιλοτιμῶς, μὴ διακόπτοντα τὸν προσδιαλε-
 γόμενον, ὅταν χρησίμους λέγη, μὴ δὲ ἐπιθυμῶν-
 τα τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐπιδεικνύκως παρεμβάλ-
 λειν, μέτρα ὀρίζοντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ.

Et primum quidem omnium studere convenit cir-
 ca sermonis usum non imperitè habere, sed percuncta-
 ri quidem citra contentionem, respondere autem sine
 affectatione, non interpellantem differentem, quando

tile dicit, neque desiderantem suum ipsius sermonem ostentando interserere, modos statuentem sermoni & auscultationi.

Atque imprimis quidem magno studio id comparandum habebimus, scitè ut sermocinari possimus, ut nec contentiosius percunctemur, nec affectantiùs respondeamus, ut differenti non obloquamur, nec intersari atque interpellare gestiamus absurda ostentatione, fistumq; prae se ferente, ut modum teneamus, & sermocinandi & auscultandi.

πρῶτον γε πάντων γε Enclit. est, πρῶτον superlativus adverbialis cum Genit. ut nos, πρὸ omnium.

χρησιν)ή χρῆσις verbale praeteritum verbi χρῶμαι utor.

Pag. 95.

Versu. 17.

ἀμαθῶς) aduer. ab adiectivo ἀμαθής, de quo supra.

ἀμαθῶς ἔχειν) adverbium cum ἔχω sumptum neutraliter, pro eo quod est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω, imperitè habeo, id est, imperitus & indoctus sum, sic ἐνδεδεῶς ἔχω. Codicæ G 2.

ἔρωτᾶν) Infinitivus ab ἔρωτάω.

Versu uli.

ἀφιλονεικῶς) νῆκ) contentio, φιλονεικῶς) cōtentiosus, ἀφιλονεικῶς) minimè contentiosus, adverbium ἀφιλονεικῶς.

ἀφιλοτίμως) ἄμιλ) honor, φιλότιμος) ambitiosus, & etiam qui magno studio & affectatè rem quāpiam efficiere nititur: ἀφιλότιμος) minimè affectatus, ἀφιλοτίμως) adverbium.

Pag. 89.

Versu. 2.

χρησίμορ) A secunda persona praet. pass. verbalia

ab i ma.

fiūt in ἴμος, ἀχράομαι κέχρησαι, inde χρήσιμος.
 ἐπιθυμῶντα) θυμὸς, θυμῶ, ἐπιθυμῶ, Parti-
 cipiū ἐπιθυμῶν, ὠπιθυμῶντες, ἔπιθυμῶν-
 τα, crasis ἐπιθυμῶντα.

ἐπιδιδάσκω) Διδάσκω. Futurum δέξω, ἀδείκω,
 Præteritum ἀδίδαχα, Passivum δέδιδεμαι
 δέδειχα Δεδιδίχθαι, uerbale δίδακτος, inde Διδά-
 κτος, compositū ἐπιδιδάκτος, ἔ aduerbiū ἐπιδιδά-
 κτως, ἀ uerbo ἐπιδιδάσκω.

Μουθάνειν ἢ ἀνεπαιχάτως, ἢ διδασκῆναι ἀ-
 νεπιφθόνως, ἢ ἔτι ἢ παρ' ἑτέρου Δεδιδάχθαι,
 μὴ ἐπιτηρῆσαι, ὡς ἂν φαῦλαι τῶν γυναικῶν,
 αἰτὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ κερύσαι ἐν-
 γνωμόνως τὸν πατέρα τῷ λόγῳ.

Discre autem sine pudore, ἔ docere sine inuidia,
 ἔ si quid ab alio doctum est, non occultare, quem-
 admodum improbe mulierum, notha supponentes, sed
 prædicare gratè patrem sermonis.

Neque uerò ad discendum uereandum esse oportet,
 nec ad docendum malignum: quod ab alio tuè di-
 dideris, nequaquam clam habendum, cuiusmodi facere
 mulieres improbe solent, quæ ex alijs ipse quæsitos li-
 beros uiris suis tollendos subiiciunt, patrem ementien-
 tes: autorem uerò ipsum prodere gratæ commemora-
 tione deat, uerumq; ipsius sententiæ parentem.

Μουθάνειν) quatuor sunt Infinitiu in hac oratio-
 ne, qui pendēt ab impersonali prius posito προσήκει.

ἀνεπαιχάτως) ἀχάωμαι erubescō, Præteritū

ἄχουμαι ἤχωνται ἤχωνται, uerbale ἀχουσθῆς, compositum ἐπαίχωνται & ab ἐπαίχουμαι, deinde per α priuatiuam partialem, ἀνεπαίχωντος, ad uerbum ἀνεπαίχωντος: additur autem litera ν, propterea quod ἐπαίχωνται & ināpitur à uocali.

Pag. 95.
Versu. 20.

ἀνεπιθόνως) φθόν & inuidia, ὠψιδον & inuidus, & per α priuatiuum ἀνεπίφδον & minime inuidens.

Δεδίδακται) Tertia persona praeteriti passivi à Διδάχωνται ab hoc themate sumit sua tempora Διδάσκω doaco.

φαῦλαι τῶν γυναικῶν) improbae mulierum, hoc est, improbae mulieres: quod uis Adiectiuum Genitiuo iungi potest tanquam partitiuum, ut Grammatica uocant, pag. 141.

Versu. 18.

εὐγνωμόως) γνώμη animus, uoluntas, εὐγνώμων gratus, τῷ εὐγνώμονος τῆν εὐγνωμόων, aduerbiū εὐγνωμόως grato & candido animo.

τόν & δὲ φωνῆς ὁ μέσος προῤυμκτέος, ὡς μήτε Διαφένει πὺν ἀκούω ὑπὲρ σμικρότητι &, μήτε φροῤυκός εἶναι τῶν μεγέθει φη Διατάσεως.

Intentio porro uocis mediocri praefrenda, ut neque effugiat aurem praexilitate, neque odiosa sit magnitudine contentionis.

Voas porro intentio medidcritate temperanda est, ut nec exillior fallat aures, nec contentior odiosa radat offensione.

προῤυμκτέος) ἡμῶν, ἡμῶν, πέτιμκκα, πέτι-

Pag. 95.

Versu. 23.

μημαι, πετίμησαι, πετίμηται, uerbale ἱμακτέος, cōp-
 sūū, προἱμακτέος, ἀ προἱμάω, eligo, probō, praefero
 σ μικρότης (Θ) μικρός uel σ μικρός, nam plurima
 sunt apud Græcos διήπολογούμωα, id est, quæ duo-
 bus modis offeruntur, ut scripsimus pagina. 127. in uer-
 bo δέλω. ἀ σ μικρός fit ἢ σ μικρότης, φη σ μικρό-
 τητ (Θ).

Versu. 21.

φορῶκός) δ φόρτος onus, φορῶκός onerosus, molestus.
 εἶναι) esse ab εἶμι sum, pag. 112.

Versu. 6.

μεγέθει) crasis ex μεγέθει, Latinius ἀ nominati-
 νο δ μέγεθ (Θ).

Pag. 95.

Versu. 17.

Διατάσεως) τείνω, τενω, τέτακα, τέταμαι, τέ-
 τασαι, uerbale ἢ τάσις, compositum Διατάσις, φη
 Διατάσεως, ἀ Διατείνω.

προεξετάσασατα δὲ ἐν ἑαυτοῖς δ' ἐκδησόμενον.
 ὄντω δημοσίων ἢ τ' λόγων, ἐν προσήγορον ἐν ταῖς
 ἐντύξεσι, γλυκῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις, οὐ διὰ τ' ἐυ-
 τραπείλιας τὸ ἠδὺ δηρώμενον, ἀλλὰ διὰ φη ἐυ-
 μιλῶς πρᾶκλήσεως, δ' προσβλῆς ἔχοντα, παντα-
 χ' δ' τραχὺ, κ' ἄρ' ἐπιἱμακτέος Δέοι, ἀπωθόμενον.

Prius expendentem autem in se ipso dicendū, ita
 publicare sermonem, comiter adpellantē in cōgressi-
 bus, suauem in conuersationibus, non per sarrilitatem
 uoluptatem uenantem, sed per beneuolam adhortatio-
 nem, mansuetudinem habentem, ubiq; asperitatem, etiam
 si obiurgare oporteat, reijacentem.

Expendendum prius quid dicturus sis, atq; ita de-
 mum edendum & promulgandū. At uerò in cōgres-

libus comiter adpellare oportet, atque in consuetudine suauem se præbere, non etiam uoluptatem factos sermonibus aucupari: adhortationum uerò benignitate clementie ac mansuetudinis opinio colligenda est. Nusquam acerbum se præbere conuenit, etiamsi oburgatione opus sit.

προξεταιόσωντα)ετάζω, Futurum ετάσω, Aoristus primus ήτασα, Participium ετάσας, compositi δξεταιόσας, deinde προξεταιόσας à προξεταιόζω.

ήκησώ(ήκησω) Inuitatum ήάω dico, ήκσω, ήξήκαα, ήξήμαι, ήξήσται, ήξήται, ήξήθη. ήκησόμεαι, ήκησόμεσθε, Participium primi Futuri πασιμι.

ούτω δημοσκένω) subaudi Δξ oportet, aut προσήκει conuenit, quod ante præssit. Ceterum ήτω cum Infinitiuo pulchrè ponitur post aliquod parti- rium, ut hoc loco.

δημοσκένω) δήμος populus, δημόσιος publicus; δημοσκένω publicū reddo & euulgo. Ceterum illa in εύω, partim actiue, partim neutraliter usurpantur: quedam utroque modo, quedam in uocæ tantū passiuæ.

ένπροσήγορον γλυκώ &c.) hi omnes Accusatiui referēdi sunt ad Infinitiuū orationis præcētis: oportet quemq; ubi prius expēderit, quid sit dicendum, ita demum proferre sermonem, ipsum, inquam, ένπροσήγορον, hoc est, comiter adpellantem, simulq; γλυκώ, id est, suauem: & ita in ceteris Accusatiuis, quasi subaudiatur participiū uerbi substantiui, νέπε όντα. i. extistentem, ut ita loquamur: id quod ut melius perapia-

tur, mutemus orationis faciem, & pro infinitiuo collo-
cemus modum finitum, pro accusatiuo Nominatiuum,
hoc pacto: oportet ut ubi quid dandum sit, expende-
rit, ita demum sermonem proferat: ipse inquam, simul
existens comis in congressu, suavis in consuetudine, &c.
Est enim hic oratio in longum producta, multitudine
Accusatiuorum, qui in diuersis membris positi, tamen
ad eandem pertinent periodum, id quod interpres mu-
tauit, conuersis membris in clausulas, ideoq; singulis fer-
mè uerbum, oportet, addidit, aut aliud consimilis signi-
ficationis.

ἐνπροσῆγορον) ab ἄγορὰ fit προσκορῆω, saluto,
appello, & προσήγορος, unde ἐνπροσῆγορ & qui nō
grauatim salutat.

Pag. 95.

Versu. 17.

ἐντεύξει) ἢ ἐντὸς ζει colloquium, congressus, uer-
bale ab ἐντυγχάνω, simplex τυγχάνω, quod tēpo-
ra sumit à τεύχω.

γλυκῶν) accusatiuus ab ὁ γλυκός, τὸ γλυκέ &.

ὁμιλία) Nominatiuus est ἡ ὁμιλία, à nomine
ὁμιλ &.

ἡδύ) ὁ ἡδύς suavis, τὸ ἡδύ suauis, & suauitas
substantiuè.

δυσώμιον) δῆς δὲ δὲς fera, δῆς α uenatio, δὲ-
ράω & δὲράομαι uenior, auarior, crasis δὲσώμαι,
participium δὲσώμιον &.

ἐὺμῶν) μῶν animus, δυσμῶν inimicus, ma-
leuolus, εὺμῶν beneuolus, amicis, Genitiuus εὐμε-
νέος, crasis autem εὐμῶν, Primæ deodi. contractorum.

πρᾶκλίσεως) καλέω, Futurū καλέσω, aut κα- Versū. 18.
 λίσω, pagina 64. präteritum ἀκλήκα per Pag. 95.
 Συκορεν, pro κελᾶληκα, passivum κέκλημαι κέκλη- Versū. 17.
 σαι, verbale ἢ κλήσεις, compositum ἢ πρᾶκλήσεις, ὄλι
 καρᾶκλίσεως, ἢ πρᾶκαλέομαι.

προσκνέει) ἀνὸς laus, inde adiectivum ἀπλώης
 seuus, immitis, crudelis, quasi ἄπο uel ἄποδεμᾶίνου,
 id est, procul à laude: nihil enim magis inuisum popu-
 lo ἢ crudelitas: ex ἀνὸς autem eliditur iota, ἔσ α mi
 grat in η, contrarium est προσλώης mitis, mansuetus,
 placidus. Nā in huiusmodi cōpositionibus, ἀπὸ et πρὸς
 serpenumero contraria sunt, ut ἀπόδετ) reiectus,
 πρόδετος asatus. Igitur à προσλώης neutrum est ὁ
 προσλώēs, aptum substantiue pro mansuetudine.

τὸ προσλώēs ἔχοντα) Interpres δὲ προσλώēs ἔχειν
 interpretatur mansuetudinis opinionem colligere. Nam
 ἔχειν non tantum significat habere, sed etiam præbere
 ἔσ præstare, quasi dicit Basilus, benigna adhortatio-
 ne præbendam ἔσ præstidam esse morum mansuetu-
 dinem ἔσ clementiam.

ὁ τραχυ) asperum, id est, asperitatem, à masalino
 ὁ τραχυēs.

κᾶρ per crasim, pro κᾶρ, uide pag. III.

Versū. 18.

ἐπιλέμῃσαι) ἕμῃ, inde ἕμᾶω, Futurum ἕμῃσω,
 Aoristus primus ἐτίμησα, Infiniti. ἕμῃσαι, inde ἐπι-
 ἕμῃσαι ab ἐπιλέμᾶω increpo.

Δέοι) Δσ oportet per crasim à Δέει. Optativus au-
 tem Δέοι à tra crasim effertur, nec dicit Δοῖ pro Δέοι.

ἀπωθον μλωρ) ὡδέω, compositum ἀπωδέω, ὅ
 deponentialiter ἀπωδέομαι, crasis ἀπωδέομαι, re-
 pello, rejicio.

προκαταλαβῶν γὰρ ἑαυτὸν διὰ ταπεινο-
 φροσύνης, οὕτως εὐπαράδεικτος ἔσῃ τοῦ δειομύω
 ᾧ δὲ δὲραπειίας.

*Preoccupans enim teipsum per humilitatem, ita fa-
 cilè acceptus eris indigenti curatione.*

*Ita enim maximè castigando acceptus eris, si infra
 fastigium tuum descendens id feceris.*

προκαταλαβῶν) λαμβάνω tempora sumit à
 λήβω, secun. Aor. ἔλαβον, parti. λαβῶν, εἰροσι. κα-
 ταλαβῶν à καταλαμβάνω, ist est, occupo, comple-
 ctor, inuado, ὅ etiam idem quod reū perago, quasi di-
 cat Basiliius, Si prius ipse te per modestiā tanquā reum
 iudicaueris, nec te imminem à culpa duxeris, sed uelut
 communiē miseriam apud alterum miseratus fueris, fa-
 cilius admittetur adhortatio tua: quippe qui non uide-
 aris alterum arroganter increpare, sed commuem a-
 sum dolere. à καταλαμβάνω fit προκαταλαμβά-
 νω preoccupo, Aorist. secund. προκαταλαβῶν. Cate-
 rion haud scio, nam Budæus legerit προκαταλαβῶν,
 an potius προκαταβαλῶν, id est, prius deiciens, si-
 quidē uertit, infra fastigium tuum descendens, tanquam
 à uerbo καταβάλλω, deijcio, denutto, unde ὅ κατα-
 βεβλημύ ὅ abiectus, de quo postea.

Versu. 2.

ἑαυτῷ) teipsum, nā etiā est secūde psonæ, pag. 88.

ταπεινοφροσύνης) ταπεινός humilis, ταπεινό-

φρων, modestus, humilia de se sentiens, τὰ πεινόςφρο- Versu..3
 νος, inde ἡ ταπεινοφροσύνη, modestia animi, per synco- ab imo.
 pē pro ταπεινοφρονοσύνη, Cod. F. 12. in σωφροσύνη. pagm. 95.
 εὐπαράδεικτος) Δέχομαι, δέξομαι, Δέδεγ- Versu. 20.
 μαι, Δέδεξαι, Δέδεκται: uerbale Δεκδς, compositi-
 τῆ πρᾶδεικτος, ἀ πρᾶδέχομαι, inde εὐπρᾶδεικδς.
 qui facile suscipitur et admittitur.

πολλὰκις δὲ χρήσιμος ἡμῖν καὶ ὁ τοῦ προφή-
 του τρόπος) ὣς ἐπιωλήξεως, ὅς τῳ Δαβὶδ ἄ-
 μῖτόν ἐστι, οὐ παρ' ἑαυτοῦ ἐπήγαγε τὸν ὄρον τ' κα-
 τὰ δίκην, ἀλλ' ὑποβολῆ προσώπως χρησάμενος,
 αὐτὸν ἐκφνον ἐκάθισε τῷ ἰδίῳ κριτῶν ἀμῖτήμα-
 τος, ὡς τε αὐτὸν κατ' ἑαυτὸν προεξεκκόντα τῷ κρι-
 σιμῶν, μηδὲρ ἐν μέμφειδς τὸν δὲ λέγειντα.

Plerumque uerò utilis nobis est prophetae modus
 increpationis, qui David peccanti non à semetipso im-
 pegit modum damnationis, sed suppositione personæ
 usus, ipsum illum constituit proprii iudicium peccati, a-
 deò ut ipse aduersus semetipsum pronuncians iudicium,
 nihil iam succenseret increpanti.

Plerumque uerò conduabilis nobis erit ea incre-
 pandi ratio, quam propheta secutus est, qui peccati
 reo David non à semetipso impegit damnationis mo-
 dum, sed accersita persona utens, iudicium illum ipsum
 in proprio crimine assumando constituit, adeò præ iu-
 dicio in sese factò, nihil ille deinde habuit quod succen-
 seret increpanti.

πολλὰκις) πολλὸς multus, πολλάκις sepius, δέ-

κα δεσσε, δεκάκις decies: ἐπὶ ἅ septē, ἐπὶ ἄλλοις septies: πέντε quinq, πεντάκις: ἐξ sex, ἐξ ἄλλοις, & ita in cæteris.

προφήτου) φημι dico, πρόφημι prædico, coniugationē eius uide pagina 116. tempora sumuntur ἀφ' ἄνω, φήσω, πέφηκα, πέφημαι, πέφησαι, πέφηται, inde compositum προπέφηται, uerbale ὁ προφήτης propheta τοῦ προφήτου, primæ declinationis.

ἰbidem. ἐπιπλήξω) πλητῶ, πλήξω, πέπληκα, πέπλημαι, πέπληξαι inde ἡ πληξίς compositū ὑπὸ πληξίς, ἢ ἐπιπλήξω, ἀ uerbo ἐπιπλήτῳ increpo.

Δαβίδ) Historia est secundi Regum cap. 12.

ἄμρτόν) ἄμρτάνω pecco, tempora sumit ab ἄμρτέω, pag. 116. Futurum ἄμρτήσω, Aoristus primus ἡμάρτησα, Aoristus secundus, ἡμαρτον: de cuius formatione p. 4. 107. partiariūm ὁ ἄμρτων, ἢ ἄμρτόντ, ἢ ἄμαρτόν.

ἔπηγαγε) ἔγω, secundus Aoristus ἦτον, Atticè ἦγατον, pag. 118. compositum ἐπάγω, secundus Aoristus ἐπήγατον, ἐπήγαγε, ἐπήγαγε.

καταδίκη) ἡ δίκη, inde καταδική suppositum, condemnatio.

ὑποβολή) ὑποβάλλομαι propono & tanquam fingo, inde uerbale ἡ ὑποβολή suppositio, & tanquam fictio.

χρησάμην) χράσομαι, Futurum χρήσομαι, Aoristus primus medius ἐχρησάμην, Partiariūm χρησάμην.

ἐκάθισε) ab ἔω sedeo fit ἰζω pleonasmō literæ ζ.

Solet autem propter pleonasmum conuerti ε in ι, τέ-
κω, τίκτω, ῥέπω, ῥιπῶ, μῶνω, μίμνω sic ab ἔω, fit
ἴζω, inde cōpositum ex prepositione ἤ, quod magis
receptum est, καθίζω. Fut. καθίσω, Aorist. pri. ἐκάδι-
σα, σασι, ἐκάδισε, fit ῥ; augmentum ante prepositionē,
quod compositum nihil addat ad significationem, p. 4.
104. Est autem καθίζω interdum neutrum, id est, se-
deo, interdum actiuum, id est, colloco, constituo, εῖ sedc- Versu. 6.
re fūdo. hoc loco capitur actiue.

κρίτω) κρίνω iudico, Futurum κρίνω, Præteritum Pagm. 95.
actiuum κέκρικα, Passiuum κέκριμαι, κέκρισαι, κέ- Versu. 20.
κριται, uerbale ὁ κριτής iudex.

ἄμῆσιματος) ἄμῆσιμα, Futu. ἄμῆσισω ab ἄ-
μῆσι, Præter. acti. ἠμάσηκα, Passi. ἠμάσημαι uer-
bale nomen τὸ ἠμάσημα, τοῦ ἠμασημάδε.

ῶσε) pronitur cum Infinitiuo, νεπε μεμφεῖς. Ibidem.

προξενεγκόντα) φέρω, secundus Aor. ἤνεγκον ab Versu. 13.
ἔνεγκω, Participium ὁ ἐνεγκών, τοῦ ἐνεγκόντος, ὅν Cod. E. 16.
ἐνεγκόντα, compositum ἔξενεγκών, ab ἐκφέρω, de- Versu. 6.
inde προξενεγκών ἢ προεκφέρω, id est, prius esse- ab imo.
ro εῖ pronuntio.

κρίσιν) ἢ κρίσις φηι κρίσει ⊙ uerbale ἢ κρίνω.

ἔξελέγξαι) ἐλέγχω, Futurum ἐλέγξω. Aori-
stus primus ἤλεγξα. Participium ἐλέγξας, compositum
ἐξελέγξας ab ἔξελέγχω.

ἔπεται δὲ τῶν ταπεινῶν καὶ καταβεβλημῶν
φρονήματα, ὅμματα ἰσχυρῶν καὶ εἰς γλῶσσαν κενόν-
κος, ἄμα ἢ μελημῶν, κόμη ἀνχημῶν, ἐσθῆς

ξυψῶσα, ὥστε ἀποιῶσιν πγυθῶντες κατ' ἐπιτή-
 ῥουσι, ταῦτα ἐκ τ' αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι.

Comitatur autem humiles atque abiectos animos
 oculus tristis, et in terram imuens, habnus neglectus,
 coma squalida uestis sordida, ita ut que faciunt lugen-
 tes secundum studium, ea ex spontaneo in nobis appa-
 reant.

Et consentaneus quidem fuerit summissis atque ab-
 iectis animis, tristis oculus atq; deorsum uergens, ha-
 bitus neglectus, squalida coma, uestis sordida, adeo
 que lugentes consultò meditatòque faciunt, ea suapte
 animi sponte in nobis, et ueluti habitu temerario, ex-
 titiffc uideri debent.

ἔπειτα) ἔπομαι sequor, comes sum, Datiuo iun-
 gitur.

Versu. 12. καταβεβλημῶν) βάλω. Futurum βαλῶ, Pre-
 teritum βέβληκα, pag. 122. Πασιῦν βέβλη-
 μαί, Participium βεβλημένος, compositū καταβε-
 βλημένος abiectus, ἀ καταβάλλω deicio, demitto.

Pag. 95. ὄμμα) ὄπτομαι, præteritum πασιῦν ὄμμαί,
Versu. 13. uerbale δ' ὄμμα.

συγνόν) Multa nomina fiunt ab Aoristo secundo,
 cuiusq; seruant penultimam et characteristicon, πεί-
 δω ἐπιθορ πιθωός, sic ἀ σὺζω Futurū σὺζω, Aori-
 stis secundus ἐσσορ, nomēn, συγανός, sed per synco-
 pen dicitur συγνός tristis.

σωνενθικός) νεύω, νεύσω, νέθουκα, Participium δ
 νενθικός, neutrum δ' νενθικός, compositum σωνενθί-

κός ἄσωνκνω.

σχῆμα) ἔχω quædam tempora sumit ἃ χέω, χή-
σῶ, ἔχῃκα, ἔχῃμαι, uerbale δ' ἔχῃμα.

Ibidem.

ἡμελημῶρ) ἄμελέω, Futurum ἄμελήσω, Præ-
teritum ἀτιῖνῃ ἡμέληκα, Passiuium ἡμέλημαι, Par-
ticipium ἡμελημῶ.

Versu. 13.

ἀνχμηρά) ἀνχμηή squalor, inde adiectiuū ἀνχ-
μηρός.

ἐοθῆς) ἔω induo, Futurū ἔσω, Præteritum ἀτιῖνῃ
ἔικα, Passiuium ἔισμαι, ἔισαι, ἔισαι, inde ἔσορ uerba-

le, ut autem ab ἀργός fit ἀργῆς ἀργῦτος, ἔσ ἄγυμ Ibidem.

νός γυμνῆς γυμνῆτ) sic ab ἔσορ fiet ἔσῃς ἔσῃ-

Versu. 20.

τ) sed tenuis τ migrat in aspiratam θ, quod pen-
satur prima syllaba, ubi uertitur ἐ aspiratum in ἔ te-
nuis, dicimusq; ἢ ἐοθῆς, φθι ἐοθῆτ) uestis.

ῥυτωῶσα) participium fœmininum ἃ ῥυτωῶσα, ut
βοῶσα, βοῶσα.

κατ' ἐπιτηδῶσιμ) secundum studium, id est, stu-
dio, consultō.

ἐπιτηδῶσιμ) ἢ ἐπιτηδῶσιμ, uerbale ab ἐπιτη-
δένω.

Ibidem. 17.

αὐτομάτω) obsoletū est uerbū, μάτω, id est, prō-
ptus sum, unde μεμαῶς, pag. 83. finge uerbū in μι,

Versu. 17.

μίμημι, Futurum μῖσω, Præteritum ἀτιῖνῃ μέμηκα,
Passiuium μέμαμαι, μέμασαι, μέμαται, uerbale μα

Pag. 95.

τὸς, quasi dicas promptus, inde αὐτόματος ultrone-

Versu. 20.

us, spontaneus, suapte natura prōptus, nec aliunde adhi-
bita cura ascitus, ἐκ τ' αὐτομάτω fiūt, quæ sua sponte
H 15 eueniunt

ειρημίτ, quasi per se, nulla extrinsecus adiuuata causa.

χιτώρ δια ζώνης προσεαλμύϛ, τῆς σώ-
ματι, ὅ μλύ δι ζῶσμα μήτε ἄνω τῶν λαγόνωρ,
γυναικῶδες ἢ: μήτε χανῶρ, ὡςτε διαξῆϛ ὅρ
χιτῶνα, βλακικὸρ γάρ.

Tunica per angulum astricta corpori: uerūtamen
anctus neque supra ilia, muliebri enim: neq; laxus ut
diffiuat tunica, desidiosum enim.

Tunica ancti appressa sit corpori ὅ astricta.
Cinctus neq; muliebrem in modum ilia exurgeret, ne-
que prelaxius fluxam tunicam efficiat..

προσεαλμύϛ) σέλλω, σελῶ, ἔσαλκα, ἔσαλμαι,
Partiarium ἔσαλμύϛ, compositum προσεσταλ-
μύϛ, ἃ προσέλλω succingo, astringo, scribiturque
per uniam σ.

ζῶσμα) ζωνῶ ω ἀνγω. Futurum ζώσω, Præteri-
tum actiuum ἔζωκα, Passiuum ἔζωσμαι, uerbale τὸ
ζῶσμα.

λαγόνωρ) ὁ λαγῶρ, τῶ λαγόνϛ, id est, ilia.
γυναικῶδες) ἢ γυναιξ, τῆς γυναικός, inde ὁ κῆ ἢ
γυναικῶδης, hic ὅ hęc muliebris, τὸ γυναι-
κῶδες.

Versu. 2.
ab imo.

Διαξῆϛ) ῥέω, Infinitiuus ῥέειν, crasis ῥῆρ, cōpo-
sitū Διαξῆϛ ἃ Διαξῆέω per geminum ρρ, pag. 131.

βλακικὸρ) ὁ βλάξ, τῶ βλακός, mollis, unde ὁ
βλακικός, mollis ὅ piger, ὅ qui torpore desidet,
pro quo presuimus nomen desidiosum, ut numero Græ-
corum responderemus.

καὶ τὸ βιάσιμα μήτε νοθρόν, ὡς ἐκλυσιμ
 φη ψυχῆς κατακροῦμαι, μὴ δ' ἄμ σφοδρόν καὶ σε-
 σοβηκμῶν, ὡς ἐμωλήκτους ἀνφη τὰς ὄρμας ὕ-
 ποφαίνεμ.

Et inaccessus neq; segnis, ut dissolutionem animi de-
 claret, neque rursus uehemens & inatatus, ut conster-
 natos ipsius impetus significat.

Inaccessus esto nec segnis, ne animum dissolutum de-
 claret, nec rursus uehemens insolenterq; incitatus, ne
 consternatos impetus animi significat.

βιάσιμα) βιάζω, Futurum βιάσω, Præteritū Passi. 95.
 actiuum βεβιάδικα, passiuum βεβιάδισμαι, uerba-
 Versu. 13.
 le τὸ βιάσιμα.

ἐκλυσιμ) λύω, Futurum λύσω, Præteritū actiuū Ibidem.
 λέλυκα, Pass. λέλυμαι, λέλυσαι, uerbale ἢ λύσις, Versu. 17.
 compositum ἐκλυσις ab ἐκλύω.

κατακροῦμαι) ἀγροῦ fit uerbum κατακροῦμαι, mu-
 tatione α in η. Infinitiuus κατακροῦμαι, crasis κατακρο-
 ρῆμ, quod uerbum non solum significat accusare, sed
 etiam demonstrare, declarare, ut arguo apud Latinos,
 Degeneres animos timor arguit. i. demonstrat, ostendit.

σεσοβηκμῶν) σοβέω, σοβήσω, σεσόβηκα, σεσό-
 βημαι, partiariuμ σεσοβηκμῶ, turbulenti, &
 copiatatus, à uerbo σοβέομαι, turbulenter ingredior,
 & obuium quietq; submoueo & protrudo.

ἐμωλήκτους) πλήττω, πληζω, πέωληκα, πέ-
 ωλημαι, πέπληξαι, πέωληκται, uerbale ὀ ωλη- Ibidem.
 κτός, & aut ἐν præpositione ἐμωληκτός. Versu. 20.

Ceterum in hac Epistole parte geminum est ὤς, id est, ut, & tamen Budæus utroque loco posuit ne, propterea quòd in huiusmodi orationibus idem efficiere solet negatio, quod & affirmatio.

σκοπὸς ἐοῦτ' ὅς εἰς, κάλυμμα εἶναι σαρκὸς, πρὸς χαμῶνα καὶ δέξ' ἄνταρκες.

Scopus uestis unius, operimentum esse carnis, contra hyemem & aestatem sufficiens.

Vnum modò sit uestitus propositum, operimentum ut existat, ab aestus frigorisq; iniuria corpus asserere aptum & idoneum.

κάλυμμα καλνπῖω, καλνψω, κεκάλυφα, κικάλυμμα, unde uerbale τὸ κάλυμμα. Ρα. 95.

σαρκὸς ἢ σάρξ, ὅτι σαρκὸς, αἰο carnis.

ἄνταρκες ἄρκίω sufficio, αὐτὸς ipse, ἰ. κ. ὁ καὶ ἢ αὐτάρκης, qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis adiunivialis non indigens, sed sua ipsius sorte contentus: neutrum δ' ἄνταρκες acenu in antepen. ut dictum de

Voat. ὠ δὴ μὸσ φκς ἀνομιν. ὁ δὴ μὸσ φένκς, Ρα. 138.

μήτε δὲ ἐν χρώματι τὸ ἀνδρὸν διωκέσθω, μήτε ἐν τῇ κατασκευῇ τὸ λεπτὸν καὶ μαλακόν· ὁ γὰρ τὰς ἐν ἐοῦτ' εὐχροίας πρὸσκοπῶν, ἴσθ' ὅτι γυναικίω καλλωπισμῶ, ὅρ ἐκφῆναι ἐπιτηδεύουσιν, ἀλλοτρίω ἄνδρα πρὸς αὐτὸν καὶ τριχὰς ἐαυτῶν καταβάπυσσαι.

Neque uerò in colore amœnitas exquiratur, neq; in structura tenue & molle: Nam in ueste nitidos colores circanspiare, æquale est muliebri ornamento, quod

illæ affectant, extraneo flore malis & crines suos ipsarum intingentes.

Colorū amoenitates ne exquirantur, nec opificiorum delitiæ prætenue; ac molliacule. Etenim in ueste pigmentorum lauticiis consecretari, perinde est atque si muliebrem comptum nobis accomodemus, quem magno ille studio sibi aptare solent, acersitis lenocinijs crines malasq; inficientes.

χρῶμα ἢ χρῶω uel χρῶω obsoletum uerbum, Futurum χρῶσω, Præteritum actiuū κέχρωα, passiuum κέχρωμαι, uerbale τὸ χρῶμα color, & χρῶματῶ, ἢ χρῶμα. Vt autem thema reperiamus tametsi obsoletum, præstat sursum ascendere hoc pacto, χρῶμα ἢ Datiuus est, Genitiuus autem χρῶματῶ, Nominatiuus τὸ χρῶμα: neutra uerò in μα sunt nomina uerbalia, quæ deducuntur à prima persona præteriti passiuī ablato incremento, & conuerso μα in μα: sit igitur χρῶμα, à κέχρωμαι, quod formatur ab actiuo Præterito κέχρωα, erit ergo Futurum χρῶσω, præsens nec tertie potest esse coniugationis, nec quartæ: illic enim Præteritum passiuum assumit σ ante μα, ut à πείδω, πείσω, πέπλωμαι: à φράζω, φράσω, πέφρασμαι: quæ lege diceretur τὸ χρῶμα à Præterito κέχρωσμαι, erit igitur præsens Sextæ coniugationis χρῶω: nam in hac coniugatione non omnia sumunt σ ante μα: aut erit præsens χρῶω, & per crasim χρῶ in tertia crasiflexorum. In coniugationibus autem crasiflexorum, quando pe-

Page. 95.
Versu. 13.
Page. 37.
Versu. 6.

Verſu. 3.
ab imo.

nultima Præteriti actiui eſt longa, non aſſumitur σ, ut ſcripſimus in Inſtitutionibus, pagm. 66. dicitur ἄ; χρωμα per ω, non χρώμα per ο. Præteritum igitur paſſiuium, unde hoc uerbale proficiſatur, eſt κέχρωμαι per ω, quòd ſi ſcriberetur ο paruū, diceremus κέχρωμαι, & inde uerbale τὸ χρώμα, interiecta litera σ.

ἀνθηρόν) ἀνθος, flos, ἀνθηρός floridus, iucūdus, amœnus, δ' ἀνθηρόν amœnum, ſubſtantiuè amœnitatis.

Διωκέδω) Διώκω perſequer, ſector, ſtudioſè affecto, paſſiuum Διώκομαι, Imperatiuus Διώκου, Διωκέδω.

κατασκηῖ) Datiuus ἰ κατασκηῖ, ſimplex ἡ σκηῖ.

λεπίον) λέπω decortico, Futur. λέψω, Præter. acti. λέλεφα, Paſſ. λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται, uerbale λεπίος, tenuis, minutus, quaſi decorticiatus.

Pagi. 95.

Pagi. 20.

λεπίον καὶ μαλακόν) utrunque adiectiuū, & in genere neutro capitur hic ſubſtantiuè.

ἴσον) ἴσος æqualis, interdum iota eſt breue, tū ſcribitur ἴσος accentu acuto: interdum prodnatur, & ſcribimus ἴσος ἀρανſlexè, quia longa ante breuem ſinalem ἀρανſlectitur, ut ἑῶν, pag. 137.

Verſu. 12.

γυναικείον) ἡ γυναιξ, ἡ γυναικός, inde fit aduerbium in εἶδος, ὁ γυναικείος muliebris.

καλλωπις) κάλλος pulchritudo: ὡψώπος facies, hinc uerbū καλλωπίω excolo, accuratè orno, Futurum καλλωπίσω, Præteritum actiuū κεκαλλώπικα, Paſſiuū κεκαλλώπιςμαι, uerbale ὁ καλλω-

πισμὸς Seconde declinationis.

Page. 95.

ἄλλοτριῶν) ἄλλος alius, ἄλλότριος alienus, ἀσά- Verfu. 13.
titius.

ἄνδρα) τὸ ἄνθ' , τὸ ἄνδρ' , ἄνδρ' ἄνδρ' , crasis ἄνδρα.

τρίχας) ἢ τρίξ, ὅτι τρίχος per τ, pag. 13. Ac- Verfu ult.
cusatiuus pluralis τὰς τρίχας accentu in priore syllaba, Pagina 138.

ἄλλὰ μὲν καὶ παχύτκτ' οὕτως ἔχει ὁ χι Verfu. 16.
τῶν ὀφείλα, ὡς μὴ δεῶν κοινωνοῦ πρὸς δ' ἄλ-
παι τὸν εὐδ' νόμνον.

Atqui ex crassitudine sic habere tunica debet, ut
nec indigeat soao ad fouendum indutum.

Tunica sit consque crassa, ut alio opus non sit in-
tegumento, ad calefiendum corpus ea contactum.

ἄλλὰ μὲν) at uerò, enim uerò, atqui.

παχύτκτ') ὁ παχύς crassus, inde substantiuū
ἢ παχύτης, τὸ παχύτκτ' crassitudo.

παχύτκτ' οὕτως ἔχει) eleganter Genitiuus
additur, quoties ἔχω ponitur cū aduerbijs. Luā-
anus, ὡς ἕκαστ' γνώμης ἢ ἐμπαρίας εἶχεν. In
cuiusmodi orationibus subaudiatur ἐνεκα uel χάρις, quæ
crebrò in Genitiuis intelliguntur, ἡῶν οὕτως
εἶχε, tali erat genere, id est, sic se habebat, quod
ad genus attinet. παχύτκτ' οὕτως ἔχει ὀφεί-
λα, quantum ad crassitudinem pertinet, sic se habere
debet.

δεῶν) crasis ex Infinit. δεῶν, à δέομαι indigeo.

Versu. 3.
ab imo.

πρὸς τὸ θάλπειν) ad fouendum uel calefaciendum,
est infinitiuus pro Gerundio, Codicæ B 2. in πρὸς τὸ
ἐμποιῆσαι.

ἐνδύομενον) ἄνω, ἐνδύω, ἐνδύομαι induor,
partiarium presentis temporis ὁ ἐνδύομενος, qui
induitur.

ὑπόδημα δὲ εἰς εὐτελεῖς μὲν καὶ τῆς ἀξίας, ἀ-
νευδέως δὲ πλὴν χρεῖαν ἀποπληροῦν.

Calaarium uero uile quidem secundum dignita-
tem, atra indigentiam autem necessitatem implens.

Calaarium esto preāo quidem illud uili, sed quod
uicem suam implere possit.

ὑπόδημα) Δέω, Δέσω, Δέδηκα, Δέδημαι: sic ab
ὑποδέω, ὑποδέδημαι: unde uerbale τὸ ὑπόδημα.

Pagi. 95.

Versu. 13.

Subaudiendum autem hoc loco uerbum substantiuum
sit uel esto, ut etiam antea.

εὐτελεῖς) τέλει interdum impensa et sumptus,
πολυτελεῖς sumptuosus: sic εὐτελεῖς uilis et facile pa-
rabilis impense.

ἀνευδέως) ἐνδύομαι, indigenter, ut sic loquamur, et
per a priuatiuum ἀνευδέως atra indigentiam.

ἀποπληροῦν) πληρῆς plenius, πληρώω impleo,
partiarium ὁ πληροῦν, τὸ πληροῦν estis πληροῦν,
compositum ἀποπληροῦν, ἀ uerbo ἀποπληρώω.

καὶ ἀπαζαλώω, ὡς ἐν τῷ ἐνδύομαι ἢ ἡγε-
ῖται προσήκει εἰς χρεῖαν: οὕτω εἰς τὴν τροφὴν ἄριστος
ἐκπληρώσει πλὴν χρεῖαν, ἢ ἕως θραπενσαι πλὴν
Δίφω τῷ ἡγαίνοντι, εἰ ὅσα ἐκ ἀπορμάτων πα-

ῥοήματα, πρὸς τὰς ἀναγκαίαις χρείαις τῷ ἰχθῶ
 τῷ σώματι δύνανται διασώσασθαι.

Et semel in uniuersum, ut in indumento praere
 conuenit utile, sic et in abo panis explebit indigen-
 tiam, et aqua sedabit sitim sauo, et quae ex legumi-
 nibus obsonia, ad necessarios usus robur corpori pos-
 sunt conseruare.

Et ut semel omnia uno uerbo complectar, ut in ue-
 ste comparanda, rationem in primis constare oportet
 utilitatis: ita in abo panis usus expleuerit, id quo opus
 est ad alimentum: aquae potus sedauerit sitim homini in-
 tegrae ualitudinis, quibus accedent ea pulmenta, quae ex
 leguminibus ad usus tantam necessarios facta, tuende
 sunt integrae corporis firmitati.

ἄπαζαπλῶς) ἄπαζ semel, ἄπλῶς simpliciter;
 demq; et summatim, quae duo aduerbia simul iun-
 guntur, ut etiam dicitur, ἄπαζ ἄπαρ, id est, uniuersus.

ἑνὸν μά) δνω, ἑνδνω, ἑνδνωσω, ἑνδέσθ-
 κα, ἑνδέσθμαι: uerbale δ' ἑνδνμα, τῷ ἑνδνμα-
 τορ, τῷ ἑνδνμά.

Pagi. 95.

Verfu. 13.

ἠγέσθαι) ἠγέομαι, infinitiuus ἠγέσθαι, cra-
 sis ἠγέσθ, id est, praere, et tanquam primas partes
 obtinere.

χρηῶδες) χρεία, usus, ὃ κῆ χρεῶδες utilis, χρεῶ-
 ῶδες utile. Substantiuè capitur pro utilitate.

τροφῆς) τρέφω nutrio, ἢ τροφή alimentum, abus.

ἐκπληρώσει) πληρόω, Fut. πληρώσω, compositum
 ἐκπληρώσω, forsitan scribendum hic ἐκπληρώση,

Ἐ post διδραμενση in subiunctiuo : nam Budeus uertit, expleuerit Ἐ sedauerit, quanquam Ἐ Latini Indiciuuum quandoque sic usurpare solent, ualebis pro ualeas.

Page. 95. Σωδραμάτωρ) αἰέρω, Futurum σωδρῶ, Præteritū
 Versu. 13. actiuum ἔσωδρα, Passiuum ἔσωραμαι, Verbale τὸ
 αἰέρωμα, τῆ αἰέρωματος, per ε: ut etiam τὸ τέλος
 ἀ τέλω, τὸ τέρωμα ἀ πείρω.

Ibidem. Πρόφήματα) ὀφάω, ὀφήσω, ὄφικα, ὄφικμαι,
 Versu. 13. compositum πρῶφικμαι, uerbale τὸ πρῶφικμα, τὸ
 πρῶφικματῶ.

Cod. G 15. ἀναγκαῖα) ἡ ἀνάγκη, necessitas, ὁ ἀναγκαῖος
 Versu. 13. necessarius, ut ab ἀκμή ἀκμαῖος, ἀ βία, βιαῖος.

ἰχῶν) ἡ ἰχθυός, ὅλι ἰχθυός, τῶν ἰχθῶν. Pag. 16.

Versu. ult. Σώμα) ὁ σῶμα, τὸ σῶματῶ, τῶ σῶματι.
 Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepulchrum, quod corpus sit tanquam sepulchrum anime. Quamuis autem non statim occurrant uocum themata, non tamen protinus ἀ rimando superscedebimus, præsertim ubi aliquis deducendi spes affulserit: uerbi gratia, neutra quæ in μα desinunt, ἀ præterito passiuo deducuntur, Ἐ uerbalia sunt, fingamus igitur thema, ἀ cuius significatione nomen ipsum non multum abluat: σῶω idem est quod ὑγιαίνω, sanus sum, Ἐ ualeo, unde legitime formari possit τὸ σῶωμαι, ut prius χρῶμα ἀ χρῶω, nō tamen usitatum est σῶω, sed σῶζω, quemadmodum nec χρῶω, sed χρῶζω, quæ dicta sunt per pleonasmum litteræ ζ, cuiusmodi plurima sunt

Sextæ coniugationis: aut interuentu λ , Quartæ, $\xi\omega, \acute{\epsilon}\xi\omega,$
 $\delta\omega\acute{\alpha}\omega \delta\omega\acute{\alpha}\lambda\omega, \text{et c.}$ sic $\acute{\alpha} \chi\rho\acute{\omega}\omega \text{ et } \sigma\acute{\omega}\omega$ sũnt $\chi\rho\acute{\omega}$
 $\lambda\omega \text{ et } \sigma\acute{\omega}\lambda\omega,$ quæ magis usitata sũnt: nam crebrò sunt
 obsoleta primitiua, et recepta ex illis deducta, $\tau\acute{\iota}\kappa\tau\omega$
 uersatur in usu, non $\tau\acute{\epsilon}\kappa\omega$ primarium.

$\Delta\acute{\omega}\alpha\tau\alpha\iota$ tertia persona uerbi $\Delta\acute{\omega}\alpha\mu\alpha\iota$ secun-
 dæ coniugationis in $\mu\iota$, est autem deponens uerbum.

$\delta\iota\alpha\sigma\acute{\omega}$ ($\alpha\delta\lambda$) $\sigma\acute{\omega}\lambda\omega$, Futurum $\sigma\acute{\omega}\sigma\omega$, Aoristis pri-
 mus $\acute{\epsilon}\sigma\omega\sigma\alpha$, Medius $\acute{\epsilon}\sigma\omega\sigma\acute{\alpha}\mu\iota\omega$, Infinitiuus $\sigma\acute{\omega}\sigma\alpha-$
 $\alpha\delta\alpha\iota$, compositum autem $\Delta\iota\alpha\sigma\acute{\omega}\sigma\alpha\delta\alpha\iota$ à uerbo $\Delta\iota-$
 $\alpha\sigma\acute{\omega}\lambda\omicron\mu\alpha\iota$.

$\acute{\epsilon}\theta\acute{\iota}\alpha\mu$ δὲ μὴ λυσιώδη γαστριμαργίῳ ἐμφαί-
 νοντα, ἀλλὰ πανταχϋ̃ δ' εὐσαδέες καὶ πρᾶορ καὶ
 πρὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκρατεὺς Διασώζοντα, μηδὲ τότε
 τὸν νϋρ ἀργὸν ἐν τῇ πρὶ θεῶ ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ'
 αὐτῶν τῶν βρωμάτων τῶ φύσιμ, Ἐπὶ τῶ τοῦ ὑπο-
 δεχομένου σώματος κατασκυλεύ, ἀφορμῶ ποι-
 ἕσθαι Δοξολογίας, πῶς ποικίλα εἶδη τροφῶν
 τῇ ἰδιότητι τῶν σωμάτων ἄρμόζοντα, πρὸ τοῦ
 πάντα ὀικονομεῖντ Θ ἐπινυόκται.

Edere autem, non ravidam gulositatem ostenden-
 tem, sed ubique constans et mansuetum et arca uo-
 luptates continens seruantem, neque tunc mentem odo-
 sam in de Deo cogitatione habentē, sed ipsam alimento-
 rum naturam, et suscipientis corporis structuram, ora-
 sionem facere glorificationis, quomodo uaria genera
 aborum proprietati corporum congruentia, ab omnia
 moderante excogitata sunt.

Inter epulandum hoc caucere conuenit, ne belluanti-
um speciem præbeamus, sed et constantiam, et man-
suetudinem ubique retineamus, atque in perapiendis
uoluptatibus æquabilem continentiam, ne tum quidem
porrò ita animis esse feriatis nos oportet, ut commen-
tatione rerum diuinarum uacemus: quippe qui ali-
mentorum naturam, corporisq; alia opificiū argumen-
tum habeamus, diuinas laudes exordiēdi, utique cū in
mentem nobis uenit, quomodo uaria ab̄i genera cor-
porum qualitati accommodata, ab eo sint inuenta, qui
omnia moderatur et regit.

λυσώδης) λυσα rabies, ὁ καὶ ἡ λυσώδης rabi-
dus, τὸ καὶ φησὶ λυσώδεις, τὸ καὶ τὴν λυσώ-
δεα, crasis λυσώδης.

γαστριμαργίω) γαστήρ uenter, μάργος edax, γασ-
τριμαργία gulositas.

ἐμφάνοντα) φαίνω, ἐμφαίνω, Part. ἐμφαίνωρ.

Pagi. 95. εἰσαδέει) ἴσκημι, tertia persona præteriti passiuī est

Versu. 20. εἰσατέ, uerbale σατέ, à quo ὁ καὶ ἡ εἰσαδέει, δ' εἰ-
σαδέει, migrat autem τ in δ, ut etiam fit in ἐσθής, Co-

Versu. 9. δία Η 15. ἐσθής.

Ibidem. βρωμάτωρ) βρώσχω tempora sumit à βρώω,

Versu. 14. βρώσω, βέβρωκα, βέβρωμαι, uerbale δ' βρώμα, τ'

Ibidem. 17. βρώματ.

φνσιμ) ἢ φνσις, φησὶ φησέω, uerbale à φηώ.

δοξολογίας) δόξα gloria, λόγος sermo, inde δ' ο-
ζολογία, laus et uerbum, δοξολογέω glorifico.

εἶδης) δ' εἶδ' ὅ, τὸ εἶδεις, τὰ εἶδεα, crasis εἶδης.

τροφῶν) τροφή, Genitiuus pluralis τῶν τροφῶν.
 ἰδιότης) ἡ ιδιότης, ἢ ἰδιότης, ἢ ἰδιότης, τῆ ἰδιότη-
 ῦ, ab ἰδι.

οἰκονομοῦντ) οἶκ) domus, familia: νόμ) lex, hinc οἰκονομ), qui rebus domesticis tanquā lex est, toti familie gubernandæ præfectus, ἔ uerbūm οἰκονομείω gubernō, dispensō. Participium ὀικονομείων, τῶ οἰκονομείοντ), crasis οἰκονομῶντος, ἢ ποιέοντ) ποιῶντ), ἀ πορεύω.

ἐπινυόητ) νοέω, νοήσω, νυόηκα, νυόημαι, νυόησαι, νυόηται, Cōpositum ἐπινυόητ), ab ἐπινυόέω.

εὐχαί πρό τροφῆς ἀξίως ἡμεῶσασιν τῶν τοῦ θεοῦ προχῶν, ὧντε νῦν δίδωσι, καὶ ὧν πρός τὸ μέλλον ἔταμνυσαν τὸ εὐχαί μετὰ τροφῶν, εὐχαριστίαν τῶν θεομύων ἔχουσαι, καὶ αὐτῶν τῶν ἐπηγγελμύων.

Orationes ante abum dignæ fiant dei donis, quæ nunc dat, ἔ quæ in posterum reposuit. Orationes post abum, gratiarum actionem datorum habentes, ἔ flagitationem promissorum.

Porrò autem orationes antequàm abum sumimus, pro dignitate diuinarum benignitatum incunde sunt, cum earum quæ in præsentibus nobis diuinitus conferuntur, tum uerò earum quæ in posterum eisdem recondite sunt. Iam à corporum curatione rursus orationes, gratiarum actionem exequantur, iam acceptorum ergo, atque eò amplius eorum flagitationem, quæ Deus nobis pollicatus est.

ἀξίως) ἀξίως dignus, Genitiuo iungitur, sic et ad-
 uerbum ἀξίως τῷ προχώρ, quemadmodum ad Ro-
 manos capite ultimo, ἵνα ἀντὶ προσδέξῃσθε ἐν κυ-
 ρίῳ, ἀξίως τῷ ἁγίῳ, ut eam suscipiatis in domino,
 dignè sanctis, id est, ita ut sanctos deat: ad eundè mo-
 dum Latinu, Viuere nature si conuenienter oportet.

ἡρώδωσαν) γίνομαι, secundus Aoristulus medius
 ἐῆρώμην, Pagina 122. Imperatiuus ἡρῶ, ἡρώδω,
 plurale ἡρώδωσαν.

Versu. 2.
 ab imo.

προχώρ) ἔχω, παρέχω præbeo, ἢ προχῆ quic-
 quid largimur et conferimus: uertitur ε in ο, ut di-
 ctum prius in τρέπω τρέπος, Genitiuus pluralis τῷ
 προχώρ.

Cod. B 6.
 Versu. 3.
 ab imo.

ἔντε) ὧρ relatiuum est antecedentis προχώρ. Græ-
 cā uerò relatiuum ponunt in eodem casu cum antea-
 dente, ἀξίως τῷ προχώρ ὧρ διδωσι, pro ἃς δι-
 δωσι, Pagina 144.

Versu. 12.

μέλλω) Futurum, siue uenturum, est partiāpium
 neutri generis presentis temporis, à uerbo μέλλω,
 unde Græcis Futurum tempus dicitur μέλλωρ.

ἔταμιεύ(αῖ) ταμιεύω, Futurum ταμιέυσω, Aor-
 ist. prim. acti. ἔταμιθυσά, Medius ἔταμιθυσάμην,
 ἔταμιέυσω, ἔταμιέυσάτο, id est, cōdidit et seposuit.

ἐυχάρισίῳ) χάρις, gratia, beneficium, χάρίζομαι
 gratiam cōfero, sūge uocem actiuā, χάρίζω, χάρισω, κε
 χάριμα, κεχάρισμαι, κεχάρισαι, κεχάρισαι, uer-
 bale χάρισός, et addita partiācula ἐν, fit ἐυχάρισος,
 unde ἐυχάρισέω gratias ago, et nomen ἐυχάρισίῳ

Pagi. 95.
 Versu. 20.

gratiarum actio.

Δεδομλῶρ) Δίδωμι, Præteritum passivum δέ-
 Δομαι, pagm. 77. unde participium ὁ Δεδομλῶς, Vers. ult.
 ἢ Δεδομλῆς, ὁ Δεδομλῶρ. Pagm. 95.

αἰτῆσιρ) αἰτέω, αἰτήσω, ἤτηκα, ἤτημαι, ἤτησαι, Versu. 17.
 uerbale ἢ αἰτήσις, φη αἰτήσεως, τὴν αἰτῆσιρ.

ἐπγγελμλῶρ) ἀγγέλλω, Fut. ἀγγεῶ, Præi. act.
 ἤγγεκα, passivum ἤγγεμαι, participium ἤγγεμέ-
 νος, compositum ἐπγγελμλῶς ab ἐπαγγέλλω.

ὥρα μία τροφῆς ἀποπεταγμλῆς ἢ αὐτῆς ἢ πρὸς
 Δορ ἀπαντώσα, ὥς ἐκ τῆς ἑικοσιπεντάωρ ὥρων
 τῆς μ. Ἰουκτίς, μόλις εἶναι ταύτῃ τὴν προσανα-
 λισκομλῆς τοῦ σώματος. τὰς δὲ λοιπὰς ἐν τῇ
 ἢ νοῦν ἐργασίᾳ ἀπαχολῆς τὸν ἀσκητῶν.

Hora una abi constituta, eadem per ambitum re-
 uertens, ita ut ex uiginti quatuor horis diei et noctis
 uix sit hæc insumpta corpori, at reliquas in arca men-
 tem operatione occupetur exercitator.

Denique abi sumendi hora sit uix et constituta,
 eademq; semper per ambitum reuertens, uix hæc ut
 curando corpori destinata, una sit quatuor et uiginti,
 quam temporis interapedinem complectitur diei no-
 ctisq; uiasitudo: reliquas autem horas mens commen-
 tando occupata sit, hominis quidem ætate, qui menti ex-
 erande in solitudine se addixerit.

ἀποπεταγμλῆς) τάσσω, τάζω, τέταχα, τέτα-
 γμαι, participium τεταγμλῶς, compositum ἀπο-
 πεταγμλῶς ab ἀποτάσσω.

πρὸς ὅσ' (Θ) ἀβ ὀδός multa sunt, πρὸς ὅσ' (Θ), κἀ-
 ὄσ' (Θ), ἕφ' ὅσ' (Θ), μέ' ὄσ' ὄσ', ὅσ' in cæteris præ-
 positionibus.

ἄπαυτῶ (α) ἀντάω, parti. ὁ ἀντάωμ, ἢ ἀντάουσα;
 crasis ἀντῶσα, compositi. ἄπαυτῶσα ἀβ ἄπαυτάω.
 ἐκοσιτεσάτωμ) de numeralibus, pag. 92.

Versu. 12.

ἡμερονυκτίου) ἡμέρα dies, ἢ νύξ, ὅλη νυκτὸς ποχ,
 inde τὸ ἡμερονύκτιον, tempus complectens diem ὅσ'
 ποχtem.

προσαναλισκομύμ) ἀλίσκω, ἀναλίσκω, προσ-
 αναλίσκω, προσαναλίσκομαι, Participium προσ-
 αναλισκόμην (Θ).

ἀπαχολή (α) χολή, inde uerbū ἀχολέω, ἀχο-
 λίομαι, compositū ἀπαχολέομαι, Infini. ἀπαχο-
 λείω, ὅσ' per crasim ἀπαχολέω, με ποιήω.

Pag. 95.

Vers. 20.

ἀσκητῶν) ἀσκέω, ἀσκήσω, ἢ σκηκκα, ἢ σκημαι, ἢ σ-
 κησαι, ἢ σκηκτ, uerbale ὁ ἀσκηκτῆς.

ὑπνοὶ δὲ κοῦφοι καὶ ἕνα πᾶλλακται, φυσικῶς
 ἀκολουθοῦντες ὅσ' συμμέτρῳ ὅσ' διαίτη, κατ'
 ἐπιτήδουσιν δὲ ταῖς πρὶ ἅψ' μεγάλων μορί-
 μναις Διακοπή ὄμλυοι.

Somni uerò leues ὅσ' facile discedentes, naturaliter
 sequentes proportionem diæte, secundum studium au-
 tem de magnis acris interrupti.

Somni leues sunt, cuiusque modi qui excuti facile
 possint, ex natura utique præscripto, ad uictusq; rati-
 onem appositi: id uerò interim accurandum, studioque
 assequendum est, ut commentandis rebus arduis ipsi

pasantur somni.

ἔνα πάλλακτοι) ἀλλάτῳ, ἀλλάξω, ἥλλαχα, ἥλα-
λασμαι, ἥλλαξαι, ἥλλακτῆ, uerbale ἀλλακτός, cō-
positum ἀπάλλακτος, ab ἀπαλλάττομαι, deinde
cū ἔν dicitur ἔνα πάλλακτος, id est, qui facile discedit.

φυσικῶς) ἢ φύσις natura, φυσικός naturalis, unde
aduerbium φυσικῶς à genitio plurali, uerso in σ.

συμμέτρῳ) μέτρον, inde ὁ συμμετρῶ, neu-
trū σύμμετρον substantiuè, id est, συμμετρία, pro-
portio.

Διαίτης) ἢ Δίαίτα, φηι Διαίτης.

Διακοπή ὀμβρο) κόπῳ, Διακόπῳ, Διακόπη ο-
μαι, part. Διακοπή ὀμβρος, qui interrumpitur. Exem-
plar Aldinum habet Διαβοσκομβροι à βόσκω, quod
sequitur est Budæus, ipsi, inquit, pasantur somni.

τὸ γὰρ βαθεῖ κάρῳ κατακρατῆδι, λυομβύων
αὐτοῖ τῆν μελῶν, ὡςτε χολῶ ἀτόποις φαντα-
σίαις πρὸς χερσὶν καθημῶν δαυάτω ποιῆ τὸς
ἔντω καθεύδοντα.

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius mem-
bris, ita ut ociam absurdis uisis præbeat, in quotidiana
morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptū esse sopore, sicq; esse ueteri-
no dissoluta hominis conceptatoris membra, ut inte-
rim pateat aditus uisis absurdis obrepentibus, id arte
instar est quotidiana mortis.

Βαθ(φ)ὸ βαδύς, ἢ βαθύος, τῷ βαθύει, crasis βα-
δύς, de cuiusmodi nominum contractione, pagin. 98. Versu. 20.

κάρῳ) κάρσθ, somnolentia, grauis sopor.

κατακρατ(φῶς) κρατέω, κρατέομαι, Infinit. κρα-
τέω, crasis κρατ(φῶς), compositum κατακρατ(φῶς).
μελῶρ) τὸ μέλθ, τῷ μέλεθ, τῶν μελέων,
crasis μελῶρ.

ἄτόποις) τόποις, hinc ἄτῳθ absurdus.

Versu. 9.

φαντασίαις) uide Codicæ E 4. in φαντασίαις.

καθημερινῶν) ἡμέρα dies, καθ' ἡμέραν, quasi dicas
per diem, ut καθ' ἐκάστῳ ἡμέραν, per uiuinquemq;
diem, per singulos dies: εἴ quia dictum est καθ' ἡμέ-
ραν per Apostrophum, etiam tanquam unica dictio cō-
posita scribitur καθ' ἡμέραν, id est, quotidie: unde ad-
iectiuum καθ' ἡμερινὸς quotidianus, ut μεθ' ἡμερινὸς
diurnus. Cod. E 3. in μεθ' ἡμερινέ.

Versu. 8.

ab mo.

οὔτω καθ' ἑνθ' οὐταε) οὔτως εἴ οὔτω idē, sed hoc
ante consonantem, illud ante uocalem, οὔτω εἰ ποίσει.

ἀλλ' ὅπως εἰς ἄλλοις ὁ ὄρθθθ) ὄρθθ, τῷ το τοῖς
ἀσκηταῖς ἐν εὐσεβείας τὸ μεσονύκτιον, μάλιστ'
χολῶν τῆ ψυχῆ ἐν νυκτερινῆς ἡσυχίας χθιζομέ-
νης, οὔτε ὀφθαλμῶν, οὔτε ὠτων βλαβερὰς ἀκοὰς
ἢ δίαε ἐπὶ καρδίαν πρῶτα μεπόντων, ἀλλὰ μό-
νον καθ' ἑαυτὸν τὸ νοῦθ' διῶ σωόντθ, καὶ
Διογ' δουμλίου μεν' ἑαυτὸν τῆ μνήμη τῆν ἡμῆστη-
μλῶν ὄρους δὲ ἑαυθ' ἰδέντθ πρὸς τῆ ἐκκλη-
σιῳ τῷ κακόν, ἢ καὶ τῷ πρῶθ θεῶ σωρογίαν εἰς τῆ
πελείωσιρ τῆν ἀποσθ' αζομλῶν ἐπιζητῶντθ.

Sed quod alijs diluculum est, hoc auctoribus picta-
tis media nox, maxime otium anime nocturna quiete

largiente, neque oculis, neq; auribus noxtos auditus aut aspectus in cor admittentibus, sed solam apud seipsam mente cū Deo presente, et corrigente quidem seipsam memoria peccatorum: fines uerò sibi ipsi statuente ad declinationem mali, et à Deo auxilium ad perfectionem studiorum implorante.

Atqui quod alijs diluculum, id nox iis dimidiata est, qui se colende pietatis studio deuouerint. Tum enim præcipuè otium anime largitur nocturnum contianium, cum neq; oculi aspectus importunos, neq; aures auditus obturbatores intrò ad cor admittunt. Ceterum mens sola secum, cum Deoque negotium habes, tum peccatorum suorum recordatione sese corrigens, fines ipsa sibi præscribit ad uitia auersanda, opem etiam diuinitus implorans ad ea adipiscenda, ad que magno studio inuata est.

ἔνσεβείας) σέβω colo, ueneror, σέβω & reuerentia et adoratio, inde adiectiuum ὀνομαστικὴ ἔνσεβής, à quo substantiuum ἡ ἐνσεβεία, ἢ ἐνσεβείας: contrarium ἄσεβής, ἄσεβεία..

μέσων κλιῶν) μέσθω & medius, ἢ νύξ ἢ νυκτός, nox noctis: unde μέσων κλιῶν media nox, nox in-
tempesta.

Νυκτορινῆς, ἢ νύξ, ἢ νυκτός, à quo νυκτορός, unde ὁ νυκτορινός, ἢ νυκτορινή, ἢ νυκτορινῆς: quo modo autem adiectiuorum foemineá se habeant, et neutrum, scriptum. Pag. 90.

Versu. 26.

ὠτρῶν) τὸ ὠξ τῷ ὠτός, ut φῶς φωτός. Pag. 15. Versu. 10.

βλαβερὰς) τὸ βλάβει, uel ἡ βλάβη ποαινε-
tum, inde fit ὁ βλαβερὸς ποαιuus, ut ἀ φὸς φο
βερὸς.

Verfu. 6. Σωόντ) ἐμί sum, Participium ὦρ ὄντος. Pa.
113. compositum σωώρ σωόντ, ἀ uerbo σώωμι.

Διορδουμλίου) ἀ ορδός fit uerbum ορδῶ, com-
positum Διορδῶ, Διορδῶμαι, crasis Διορδῶμαι,
participium Διορδουμλίου.

μνήμη) μνάομαι, remiuisor, finge uocem acti-
uam μνάω uel μνέω, Futurum μνήσω, unde ἡ μνή-
μη, ut ἡ γνώμη, ἀ Futuro γνώσω: Ἔ ἡ ξώμη ἀ Fu-
turo ξώσω, ἀ ξώνωμι, Dativus τῇ μνήμη.

ἡμαρτημλίου) ἡμαρτάνω praes, tempora sumit
ab ἡμαρτέω, Futurum ἡμαρτήσω, Praeteritum acti-
uum ἡμαρτήκα, Passiuum ἡμαρτήμαι, Participium
ἡμαρτημλίου, plurale neutrum τὰ ἡμαρτημλία,
hoc est, praesata, quae praesentido admissa sunt, ut τὰ σε
σωφρονημλία, quae temperanter acta sunt.

Verfu. 17. ἰδέντ) τίδημι, Participium ὁ ἰδέεις, τῷ ἰ-
δέντ, Pag. 70.

Pagi. 95. ἔκκλισιρ) κλίνω, Futurum κλινῶ, Praeteritū acti-
uium κέκλικα, Passiuum κέκλιμαι κέκλισαι, unde ἡ

Verfu. 17. κλίσις, φη κλίσεως, τῷ κλίσιρ, compositum ἐκκλί-
νω, inde ἔκκλισις.

Σωοργίαρ) ἔργου ορις, σωοργός adiutor, auxi-
liator Ἔ collega in opere, ἡ σωοργία auxilium.

πελείωσιρ) ἀ τέλει fit ὁ τέλειος, perfectus, inde
uerbum πελειῶ perficiō, πελειῶσω, πελειῶκα,

τεπελείωμαι, τεπελείωσαι, uerbale ἢ τελείωσις, τε- Page. 95.
 λαιώσεως, τὴν τελείωσιν, id est perfectionem. Versu. 17.

Σωδδαχομύωρ) τὰ σωδδαχόμυα, quæ no-
 bis cura sunt, & in quæ magno studio inuicibimus, à
 σωδάλλω, pro eo quod est studiosè expro.

ἐπιζήτων) ζήτέω, Partiapium ὁ ζήτέωρ, το
 ζήτέοντ) , crasis ζητῶντος, compositum ἐπιζητῶν-
 τ) , à uerbo ἐπιζήτέω.

HAEC habui, quæ de Grammaticis Meditatio-
 nibus in medium adferrem, id potissimum spe-
 ctans, ne iuuentus Græcarum literarum auida, diuti-
 us quàm par esset, in primis lingue rudimentis here-
 ret, sed uno in opusculo totum istarum nuntiarum tæ-
 dium deuoraret, grauioribus deinde disaplinais & au-
 torum mancipanda lecttionibus. Cùm enim futurum
 sperarē, ut hoc studium apud plurimos minore graua-
 retur inuidia, si cōpendio temporis mediocrem cogni-
 tionem attulisse uideretur, non committendum puta-
 ui, ut in hac parte studiosis adolescentibus dcesssem.
 Quod etiam eo se a libentius, eoq; magis conaudum es-
 se duxi, quòd nullus sermè hodie terrarum sit augulus
 sine Græcarum literarum fautoribus: sed apud quos-
 uis hominum ordines non pauca pro sua quisque utæ, rē
 pulcherrimā & maximè frugiferam prouehāt, & ex-
 ornent, quidam doctissimis ingenij sui monumentis,
 alij extruendis Gymnasiis, alij alendis linguarum pro-
 fessoribus, nunquam intermoriturā sibi gloriā pepere-
 runt. Quorum insignem unum, nulliq; scaudum no-

Stra hæc tulit ætas, Ioannem Tartesium, quem felix
 & semper doctis fœcunda uiris, in hac lucæ gaudens
 contemplatur Lutetia, omnium literarum Mœcœnatem,
 Præsidentem Collegij Lexouiensis. Is igitur uir linguarum
 patrocinium ita suscipit, ut unus ferè sit instar totius
 Gallie, nusquam discipulorum numerus maior, uisquã
 tanta professorum cohors, omnium Musarum dotibus
 instructissima. Quem enim ille non ultrò aserat, pascat,
 & ornat, quem eruditionis nomen commendauit? Est
 ubi Latine discas commodius, illic Græcè fortasse me-
 llus, ibi contra Hebraicè, uerùm hoc Lexouiese Col-
 legum bonorum omnium est mare: Latinos, Græcos,
 Hebræos habet multos, quin & Chaldæos atque A-
 rabicos propediem dabit, si modò parere licet, quod
 diu parturiuit: adeo gladiatorio quodam animo præses
 ille in hanc laudem incumbit, quasi in fati esset, ut u-
 nus linguarum studijs promouendis præesset, dignus
 profecto, qui Regum gazis, & opulentissimos thesau-
 ros possideat, tam exælsa & benefica natus uolunta-
 te, ut seipsum literarum saluti deuouisse uideatur. Qua-
 propter omnes linguarum candidatos deat, ut tunc
 uirum colant & uenerentur, pro meritis in cœlum lau-
 dibus uehant, nomen ælebrent, eiq; successus prosperos,
 & multorum sæculorum annos præcentur. Nam uiuente
 Tartesio, semper incolumes literæ durabunt, & nun-
 quam cadere poterunt.

TYPOGRAPHVS LECTORI.

ADMONENDVS es, candide Lector, numerum paginarum, non tam quibusuis exemplaribus Institutionum huius Authoris conuenire, uerum cum ijs duntaxat (quod sciam) quæ ex officina nostra superioribus diebus in lucem prodierunt: quæ Authorem nondum adhuc uidisse, facile adducor ut credam, cū in hoc statim principio scholiorum scribat, sedulo curatum esse, ut Institutiones omnes hæcenus exacte paginis inter se responderent. Certè nostræ ab alijs, quas mihi hucusque uidere licuit, toto (quod aiunt) cælo aberrant, quantum ad hoc negotium attinet. Quæ sanè res in causa fuit, cur hunc quoque librum mutatis numeris excuserim, etiamsi alijs imprimendis essem occupatissimus, urgentibus nimirum ad id iuuenibus, qui Institutiones in officina nostra impressas, iam sibi comparauerant. Conquererentur enim de numerorum discrepantia. Quæ in re si diffialem me præbuissem, haberent profecto quod suo iure mecum expostu-

larent. Id igitur ut ne fieret, imprimis

cauendum putauì. Bene uale, &

D. Cleonardo pro la-

boribus suis

bene pre-

care.

